

NHỮNG CÂU CHUYỆN KỲ LẠ CỦA
DARREN SHAN

CHÚA TỂ BÓNG TỐI
LORD OF THE SHADOWS

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chúa tể bóng tối – Lord of the shadows

Darren Shan

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG MỘT](#)

[CHƯƠNG HAI](#)

[CHƯƠNG BA](#)

[CHƯƠNG BỐN](#)

[CHƯƠNG NĂM](#)

[CHƯƠNG SÁU](#)

[CHƯƠNG BẢY](#)

[CHƯƠNG TÁM](#)

[CHƯƠNG CHÍN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI MỘT](#)

[CHƯƠNG MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BỐN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI LĂM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BẢY](#)

[CHƯƠNG MƯỜI TÁM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI CHÍN](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI](#)

MỞ ĐẦU

Xa xa, một làn sóng máu đang hình thành. Đỏ rực, vươn cao, rồi đổ ụp xuống cùng những tia lửa. Trên cánh đồng mênh mông, hơn ba ngàn ma-ca-rồng chờ đợi con sóng ào ào lao tới. Phía sau, tách rời khỏi đám đông, tôi đứng một mình. Tôi cố sức tiến lên, để đứng bên toàn thể thị tộc khi con sóng tràn tới. Nhưng một sức mạnh vô hình kéo tôi lại.

Trong khi tôi vùng vẫy, cảm lạnh thét gào – vì không thể bật ra giọng nói – con sóng cuộn cuộn tới gần hơn.

Ma-ca-rồng sát cánh bên nhau – khiếp đảm nhưng kiêu hãnh – trang trọng đối diện cái chết. Nhiều người chìa gươm giáo ra trước như sẵn sàng đẩy lui con sóng.

Lúc này, chỉ trên họ chừng nửa cây số, một làn sóng – lửa réo máu sôi – trải dài suốt chân trời. Mặt trăng biến mất sau tấm màn máu đỏ lờm đang hạ xuống.

Con sông đã nuốt chửng những ma-ca-rồng trên hàng đầu. Họ bị đè nát, chết đuối, chết thiêu. Thân hình họ bật lên như những nút chai giữa làn sóng đỏ. Tôi cố vươn tay tới trước, cầu nguyện thần linh ma-ca-rồng giải thoát tôi, để tôi được cùng sát cánh với những anh chị em cùng chung dòng máu. Nhưng tôi vẫn không bứt được ra khỏi sự ràng buộc vô hình.

Thêm nhiều ma-ca-rồng biến mất trong lửa và máu. Cả ngàn sinh mạng bị tiêu diệt trong máu đỏ tàn nhẫn... hàng ngàn chiến binh bị loại trừ... hai ngàn linh hồn được gửi lên cõi bình an... mấy ngàn tiếng rú thê thảm... ba ngàn xác đang nhấp nhô, cháy rực trong ngọn lửa.

Và rồi, chỉ còn lại mình tôi. Giọng tôi trở lại. Với một tiếng gào thê lương, tôi quỵ xuống, cảm hờn nhìn làn sóng lửa trên đầu đang ngạo nghễ giễu cợt tôi. Trong màn lửa đỏ, tôi thấy những khuôn mặt của bạn bè và đồng minh của mình.

Rồi trên con sóng đó, tôi thấy một sinh vật của huyền thoại, nhưng ôi, lại rất thật. Một con rồng đang bay lượn trên không. Thân hình dài, lông lánh vẩy và đẹp khủng khiếp! Trên lưng nó là... một người, mặt chập chờn bóng tối. Dường như thân hình người đó cũng do bóng tối tạo thành.

Khi thấy tôi, con người bằng bóng tối đó ha hả cười. Tiếng cười nhạo báng, ma quái và độc ác. Theo lệnh người đó, con rồng xà xuống thấp hơn, chỉ cách tôi chừng vài mét. Lúc này tôi đã có thể nhìn rõ hơn kẻ đang cười trên lưng nó. Những mảng tối nhập nhòa trên mặt hắc, nhưng khi nheo mắt, tôi nhận ra: Steve Leopard!

Chỉ tay ra phía sau lưng tôi, Steve nói:

- Tất cả đều phải khuất phục trước Chúa tể Bóng Tối. Bây giờ thế giới này là của ta.

Quay lại, tôi thấy xác người rải rác trên vùng đất mênh mông cằn cỗi. Bò qua xác người chết là những con cóc khổng lồ, những con beo gầm rú, những quái nhân biến thái và những sinh vật hình dạng khiếp đảm. Xa xa, các thành phố ngùn ngụt bốc cháy, những cột nấm khói lửa khổng lồ vươn lên không.

Nhìn lại Steve, tôi gầm lên thách thức:

- Xuống đây, quái vật! Xuống đây đấu với ta.

Steve chỉ cười, vẩy tay vào con sóng lửa. Một khoảnh khắc hoàn toàn im lặng. Rồi làn sóng đó đổ xuống tôi, cuốn tôi đi, mặt cháy rát, phổi ú máu, vây quanh toàn xác chết. Nhưng điều làm tôi khiếp đảm nhất là: trước khi bị cuốn vào bóng tối vĩnh cửu, trước khi chìm vào cõi chết... tôi thoáng thấy Chúa tể Bóng Tối, nhưng lần này không là khuôn mặt Steve, mà là mặt của...chính tôi.

CHƯƠNG MỘT

Choàng mở mắt, tôi muốn kêu lên, nhưng bị một bàn tay mạnh mẽ bịt lên miệng. Hốt hoảng, tôi lao vào kẻ tấn công. Nhưng khi tỉnh lại, tôi nhận ra Harkat đang bịt miệng để tôi không làm phiền những người đang ngủ trong lều và xe kể bên.

Tôi vỗ tay Harkat để anh ta biết tôi đã ổn. Buông tôi ra, đôi mắt xanh đầy vẻ lo lắng. Harkat đưa cho tôi một cốc nước. Tôi uống ừng ực, rồi đưa tay run rẩy lên chùi miệng, cười yếu ớt hỏi:

- Tôi làm anh thức giấc?

- Tôi không ngủ.

Mấy người Tí Hon da xám này rã rít ngủ. Họ thường thức trắng hai ba đêm. Cầm cốc, đặt sang một bên, Harkat nói:

- Lần này cậu mơ... khiếp quá. La thét tới năm sáu phút. Vẫn là ác mộng cũ à?

- Vẫn thế. Thế giới hoang vắng, con sóng lửa, rồng và... Steve.

Gần hai năm qua, tôi bị ác mộng ám ảnh, mỗi tuần ít nhất hai lần la thét cho đến khi choàng tỉnh. Tôi vẫn chưa nói cho Harkat biết về Chúa tể Bóng Tối và khuôn mặt đáng ghét tôi thường thấy cuối mỗi giấc mơ. Cho đến lúc này, anh ta chỉ biết Steve là quái vật trong ác mộng của tôi. Tôi không dám nói với anh, tôi sợ chính mình như tôi đã sợ Steve Leopard.

Đứng dậy khỏi võng, nhìn bóng tối, tôi có thể biết là mới ba bốn giờ sáng, nhưng biết là sẽ không ngủ lại được nữa. Ác mộng thường làm tôi run rẩy và tỉnh hẩn ngủ.

Nắn bóp sau cổ, tôi liếc nhìn Harkat. Anh ta không là căn nguyên những cơn ác mộng của tôi, nhưng tôi có thể lần tìm dấu vết nguồn gốc của chúng từ anh. Người Tí Hon được tạo ra bằng tàn dư xác chết. Trong suốt cuộc sống mới, anh ta không biết mình từng là ai. Nhưng hai năm trước, lão Tí Nị - một con người quyền lực vô biên, có khả năng du hành qua thời gian - đã chuyển chúng tôi tới một vùng đất hoang vu, để truy tìm nhân dạng Harkat trong kiếp trước. Chúng tôi đã phải chiến đấu với những sinh vật điên rồ, quái dị, trước khi vớt được thân xác gốc của Harkat lên khỏi Hồ Linh Hồn, nơi giam giữ những linh hồn bị đoạ đày.

Harkat từng là một ma-cà-rồng có tên là Kurda Smahlt. Kurda đã phản bội thị tộc ma-cà-

rồng trong nỗ lực ngăn chặn cuộc chiến với ma-cà-chóp da màu tía là những anh em có phần chung dòng máu với chúng tôi. Để chuộc tội, Kurda đồng ý trở thành Harkat Muld, trở lại quá khứ, làm bảo vệ cho tôi.

Tôi là Darren Shan, ông hoàng ma-cà-rồng. Tôi cũng là một trong những thợ săn Chúa tể Ma-cà-chóp, bí danh là Steve Leopard. Steve được chỉ định dẫn dắt ma-cà-chóp tới chiến thắng ma-cà-rồng. Nếu thắng, nó sẽ tiêu diệt toàn thể chúng tôi. Nhưng chúng tôi – các thợ săn – có khả năng ngăn chặn trước khi Steve có được đầy đủ quyền lực. Nếu làm được điều đó, chúng tôi sẽ chiến thắng. Trong thân xác Harkat, Kurda giúp tôi, là hy vọng giúp thị tộc không bị bàn tay ma-cà-chóp huỷ diệt. Bằng cách đó, ông ta có thể chuộc lại những lỗi lầm đã phạm.

Sau khi biết sự thật về Harkat, chúng tôi trở lại thế giới của mình – đúng hơn là trở lại thời gian của chúng tôi. Vì những gì phát hiện sau này, chúng tôi được biết: cái thế giới hoang vu đó không là một vũ trụ khác hay trong quá khứ của Trái đất như chúng tôi lầm tưởng lúc đầu, mà đó chính là Trái đất trong tương lai. Lão Tí Nị cho chúng tôi một thoáng nhìn về những gì sẽ xảy ra, nếu Chúa tể Bóng Tối nắm quyền lực.

Harkat cho rằng, thế giới chỉ sẽ bị huỷ diệt nếu ma-cà-chóp chiến thắng Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Nhưng tôi biết một lời tiên tri mà tôi không hề nói với ai: Khi cuộc truy lùng Steve kết thúc, tương lai sẽ có hai điều khả thi. Một là, Steve trở thành Chúa tể Bóng Tối và tiêu diệt thế giới. Hai là, Chúa tể Bóng Tối là...tôi.

Đó là nguyên nhân vì sao tôi thường thét gào, choàng thức dậy, mồ hôi lạnh toát. Không chỉ lo sợ cho tương lai, mà tôi còn sợ chính mình. Bằng cách nào đó, tôi sẽ đóng một vai trò trong việc tạo ra cái thế giới căn cổ hoang sơ, quái đản như mình đã thấy trong tương lai sao? Mình sẽ giống như Steve, huỷ diệt hết tất cả những gì mình hằng yêu quý? Vô lí, không thể tin được. Những niềm tin của tôi bị bào mòn vì những cơn ác mộng liên tục lặp đi lặp lại.

Trong khi chờ trời sáng, tôi và Harkat ngồi tán chuyện băng quơ. Từng trải qua đau khổ, trước khi biết sự thật về mình, nên Harkat biết rất rõ những gì tôi đang phải chịu đựng, và biết cách làm tôi bình tĩnh lại.

Khi mặt trời lên, đoàn xiếc bắt đầu rộn rịp trong một ngày mới, chúng tôi hoà nhịp sống với mọi người. Sau khi trở lại từ thế giới hoang sơ, chúng tôi sống với Gánh Xiếc Quái Dị. Chúng tôi chưa biết thông tin nào về Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Harkat muốn trở lại Núi Ma-cà-rồng, hoặc ít ra, liên lạc với thị tộc. Bây giờ anh ta đã biết mni2nh từng là một ma-cà-rồng, nên quan tâm tới họ hơn bao giờ hết. Nhưng tôi vẫn trì hoãn, vì có linh cảm chưa tới thời điểm. Chúng tôi nên ở lại đây, rồi định mệnh sẽ quyết định khi nào thích hợp để ra đi. Harkat phản đối kịch liệt, nhưng miễn cưỡng theo ý tôi. Tuy nhiên tôi cảm thấy, gần đây anh ta không còn kiên nhẫn nổi nữa.

Chúng tôi làm đủ việc lặt vặt trong gánh xiếc – di chuyển dụng cụ, sửa chữa trang phục, cho Người sói ăn. Ông Cao – chủ nhân Gánh Xiếc Quái Dị - đề nghị tìm cho chúng tôi một công việc thường trực, quan trọng hơn. Nhưng chúng tôi không biết sẽ ra đi khi nào, nên muốn chỉ làm những việc đơn giản, không quá ảnh hưởng tới chương trình trình diễn dài ngày của đoàn. Như vậy, khi phải chia tay, chúng tôi cũng không quá quyến luyến với các bạn diễn.

Gánh xiếc đang trình diễn tại ngoại ô của một thị trấn lớn, trong một nhà máy cũ, đã xuống

cấp. Đêm nay là buổi diễn thứ tư và cũng là buổi cuối tại đây. Sáng mai chúng tôi lại di chuyển tới điểm mới, chưa ai biết tại đâu. Ông Cao quyết định và thường chỉ nói khi nhổ trại, chuẩn bị lên đường.

Đêm đó chúng tôi trình diễn một chương trình tiêu biểu và rất sôi động, với những diễn viên kỳ cựu nhất: Gertha Răng thép, Rhamus Hai bụng, Alexander Xương sườn, Người đàn bà mọc râu Truska, Hans Tay thần, cha con người rắn Evra và Shancus Von. Thường thường nhà Von trình diễn sau cùng, làm khán giả khiếp vía bằng những con rắn trườn từ bóng tối xuống. Nhưng gần đây, ông Cao đã thử nghiệm một trò khác để thay thế.

Trên sân khấu, Jekkus Flang đang tung hứng dao. Jekkus là người phụ việc trong gánh xiếc, như tôi và Harkat. Nhưng đêm nay hắn được quảng cáo là sẽ hấp dẫn khán giả bằng màn tung hứng dao. Jekkus có tài, nhưng so sánh với các diễn viên khác, màn hình diễn của hắn có vẻ khá tẻ nhạt. Một phút sau, trong khi Jekkus đang giữ thăng bằng một con dao dài trên đầu mũi, một người đàn ông trên hàng ghế đầu đứng dậy, vừa leo lên sân khấu vừa la lối:

- Nhạt nhẽo quá! Đây là nơi của ảo thuật và những chuyện dị kỳ, đâu phải để làm trò tung hứng. Bất kỳ một gánh xiếc bình thường nào chẳng có trò này.

Jekkus lấy dao khỏi mũi, hằm hằm nhìn kẻ phá đám:

- Xuống khỏi sân khấu ngay. Tôi bấm ông thành từng mảnh bây giờ.

Người đàn ông tiến sát Jekkus, bốn mắt trừng trừng sát nhau:

- Đừng hù tao. Mà làm chúng tao phí thời giờ, tiền bạc. Tao phải đòi hỏi chứ.

- Muốn quây hả?

Jekkus gầm lên, vung dao xả một nhát vào dưới khuỷu, chặt đứt cánh tay người đàn ông. Ông ta rú lên. Jekkus bồi thêm một nhát chặt đứt luôn tay kia.

Khán giả khiếp đảm đứng bật dậy. Người đàn ông lê bước tời rìa sân khấu, tuyệt vọng vung vẩy hai cánh tay cụt, mặt nhợt nhạt bàng hoàng. Nhưng tôi... ông ta phá lên cười.

Khán giả trên những hàng ghế đầu nghe tiếng cười, nghi ngại ngược lên sân khấu. Người đàn ông lại ha hả cười, tiếng cười lan toả xa hơn. Tất cả khán giả đều hướng mặt về sân khấu. Trong khi họ nhìn, hai bàn tay nhỏ xíu từ từ mọc ra từ chỗ bị cắt cụt, tiếp theo là cổ tay, rồi tới cánh tay. Một phút sau, hai tay ông ta trở lại chiều dài bình thường. Ông ta co giãn mấy ngón tay, mỉm cười, rồi cúi đầu chào.

Thình lình, ông Cao xuất hiện trên sân khấu, sang sảng nói:

- Xin quý bà, quý ông cho một tràng pháo tay nhiệt liệt chào đón Cormac Tứ chi tuyệt vời, kỳ lạ và hấp dẫn.

Lúc đó mọi người mới biết là vừa bị chơi khăm. Người đàn ông bước lên sân khấu la lối là... một diễn viên. Khán giả vỗ tay, hoan hô rầm rầm trong khi Cormac lần lượt cắt đứt rời từng ngón tay, và chúng mọc lại tức thì. Ông ta có thể cắt hết tứ chi, nhưng chưa bao giờ dám thử... cắt đầu.

Đó là màn kết thúc thật sự của đêm diễn. Khán giả kéo ra về, xôn xao bàn tán về những trò kì ảo vô cùng hấp dẫn của Gánh Xiếc Quái Dị.

Bên trong, tôi và Harkat phụ thu dọn. Ai cũng đầy kinh nghiệm nên thường thường chỉ trong nửa tiếng mọi việc đều hoàn tất. Trong khi đó, ông Cao đứng trong tối, đó là chuyện bất thường, vì ông thường trở về xe nghỉ ngơi ngay sau buổi diễn. Nhưng chúng tôi không quan tâm, vì sống trong Gánh Xiếc Quái Dị người ta quen dần với những chuyện hơi bị... không bình thường.

Khi tôi đang chuyển những chõng ghế lên xe tải, ông Cao bước tới, nói:

- Khoan đã, Darren.

Lột cái mũ đỏ cao ngẫu nhiên vẫn đội khi lên sân khấu, ông Cao lấy từ trong mũ ra tấm bản đồ. Ông mở ra, tay trái giữ một đầu, bảo tôi giữ một đầu, rồi chỉ tay vào một điểm, nói:

- Đây là nơi chúng ta đang đứng. Còn đây là nơi chúng ta sẽ tới.

Cổ họng tôi nghẹn lại khi nhìn tên thị trấn sắp tới. Trong một thoáng tôi chóng mặt tới mờ hai mắt. Tỉnh táo lại, tôi lẩm bẩm:

- Cháu thấy rồi.

- Cháu không cần phải đi cùng chúng ta. Nếu muốn, cháu có thể đi ngã khác, rồi gặp chúng ta sau.

Vừa định suy nghĩ, tôi bỗng trả lời ngay:

- Không sao. Cháu sẽ cùng đi. Có thể... cũng thú vị.

Cuốn lại bản đồ, ông Cao hấp tấp nói:

- Tốt. Chúng ta khởi hành vào sáng mai.

Nói xong ông bỏ đi ngay. Tôi cảm thấy hình như ông Cao không chấp thuận quyết định của tôi, nhưng hiểu vì sao. Đứng bên chõng ghế, tôi chìm ngập vào quá khứm nghĩ đến tất cả những người đã biết từ thuở nhỏ, nhất là cha mẹ và em gái tôi.

Harkat tập tễnh tiến lại, quơ quơ bàn tay trước mặt tôi, đánh thức tôi khỏi cơn mơ, hỏi:

- Có chuyện gì không ổn sao?

Tôi bối rối nhún vai:

- Không. Hay ít ra, chẳng có gì không ổn, cũng chẳng có gì hay ho.

Thở dài, nhìn mười vết sẹo nhỏ trên những đầu ngón tay, không ngược lên, tôi lẩm bẩm:

- Tôi sắp về nhà.

CHƯƠNG HAI

Alexander Xương sườn đứng há hốc miệng, rồi gõ cái muỗng lên mạn sườn làm vang lên một nốt nhạc. Tiếng trò chuyện chợt im bặt. Nhìn cậu bé ngồi nơi đầu bàn, Alexander cất giọng

ngân nga:

- Mắt xanh xanh, người gầy gầy. Chẳng bao giờ thò lò mũi xanh. Là ai há?... Chúc mừng sinh nhật cháu Shancus.

Mọi người vui vẻ hoan hô. Ba mươi diễn viên và người giúp việc trong Gánh Xiếc Quái Dị ngồi quanh một bàn bầu dục lớn, mừng sinh nhật lần thứ tám của Shancus Von. Đó là một ngày tháng tư buốt giá, tất cả đều mặc áo ấm. Trên bàn ê hề bánh kẹo và nước uống. Chúng tôi vui vẻ ăn nhậu rất thật tình.

Khi Alexander Xương sườn ngồi xuống, Truska – người đàn bà có thể mọc râu theo ý muốn – đứng dậy hát một bài sinh nhật khác.

- Điều làm nhóc sợ nhất. Là tai mẹ biết bay. Nhóc tên là Shancus. Mừng sinh nhật cháu.

Vừa nghe xong, Merla ngắt đứt một bên tai, phóng vào con trai. Nó vội né tránh. Cái tai bay vụt qua đầu nó, rồi vòng trở lại Merla. Chị ta đón bắt, gắn lại lên đầu. Mọi người ha hả cười.

Vì Shancus được đặt theo tên tôi, nên tôi cũng phải tham gia một câu vè. Nghĩ ngợi, rồi tăng hẳn lấy giọng, tôi ừ ừ:

- Chú bé có vẩy và rất tuyệt vời. Hôm nay lên tám, Shancus là tên. Chúc mừng sinh nhật cháu.

Thằng bé láu lỉnh nói:

- Cám ơn bố già.

Thật ra tôi không là bố đỡ đầu của nó, nhưng Shancus khoái làm trò này. Nhất là trong ngày sinh nhật, cu cậu đang trông chờ một món quà ngon lành. Thêm mấy người nữa hát mừng sinh nhật cậu bé rần, rồi Evra đứng dậy hát mừng con trai:

- Dù luôn quậy tung. Ba má vẫn yêu Shancus láu cá. Mừng sinh nhật con.

Sau những tràng pháo tay, mấy người đàn bà tiến lại, ôm hôn Shancus. Dù nhăn nhó, nhưng tôi biết nhóc thích mê. Thằng em Urcha của nó ngồi né khỏi bàn, mặt chù ụ, hờn dỗi. Nhưng em gái Lilia lên năm tuổi thì mãi mê lục lọi trong đồng quà của anh, tìm một món ưng ý.

Evra lại gần Urcha cố làm cho nó vui. Không giống anh Shancus và em Lilia, Urcha là một người bình thường và nó cảm thấy khác thường đối với gia đình. Tôi thấy Evera dúi vào tay nó gói quà nhỏ, thì thầm:

- Chỉ hai cha con mình biết thôi nha.

Urcha tươi tỉnh hẳn, nó theo cha vào bàn tiệc, nhào ngay vào đồng bánh kẹo.

Tôi lại gần Evra đang cười rạng rỡ với gia đình, vỗ lên vai trái anh ta (vai phải Evra bị bong mấy cái vẩy từ lâu, nên không thích ai chạm tới nơi đó):

- Tám năm rồi. Tôi cá là anh tưởng như mới chỉ mấy tuần.

Evra cười nói:

- Quá đúng. Khi có con, thời gian qua nhanh lắm. Cậu sẽ thấy khi nào có một... Xin lỗi, mình quên.

- Không sao.

Là một ma-cà-rồng nửa mùa, tôi bị vô sinh, không thể có con. Đó là một thiệt thòi khi là một thành viên của thị tộc.

Evra hỏi:

- Khi nào cậu cho Shancus thấy con rắn.

- Khoan. Tôi đã cho nó một quyển sách. Tưởng là quà chính thức, cu cậu thất vọng ra mặt. Xong tiệc, cậu chàng tưởng hết trò vui rồi, tôi mới đưa ra con rắn.

Shancus đã có riêng một con, nhưng Evra đã giúp tôi chọn mua một con rắn lớn hơn và rục rờ hơn. Con rắn cũ của nó sẽ được cho thằng Urcha. Như vậy cả hai đứa tối tay đều mừng vì có quà mới.

Merla gọi Evra trở lại bữa tiệc, vì Lilia cần được giải cứu khỏi đồng quà. Đứng nhìn các bạn tôi vài phút, rồi tôi bước ra ngoài. Lang thang qua những xe cộ và lều bạt của gánh xiếc, tôi tới bên chuồng Người sói. Con thú-người đang ngáy. Lấy từ trong túi ra bình dưa hành nhỏ, tôi vừa ăn vừa buồn rầu mỉm cười, nhớ lại vì đâu đã thích món dưa hành.

Kỷ niệm này kéo theo kỷ niệm khác, tôi nhớ lại những năm qua, những sự việc chính, những thành công nổi bật, những mất mát khổ sở. Nhớ lại đêm ông Crepsley truyền máu ma-cà-rồng sang tôi, từ từ dẫn đến giai đoạn thèm ăn và những khả năng khác. Nhớ tới Sam Grest – nguồn gốc thèm ăn dưa hành của tôi. Rồi tới Debbie Hemlock, người bạn gái đầu tiên. Tới những hiểu biết về ma-cà-chóp. Hành trình cam go lên Núi Ma-cà-rồng. Những Tòa án Thử thách, nơi tôi phải chứng minh xứng đáng là một đứa trẻ của đêm tối. Thất bại và chạy trốn. Phát hiện sự phản bội của ông hoàng ma-cà-rồng – Kurda Smahlt – liên kết với ma-cà-chóp. Tố cáo Kurda. Trở thành một ông hoàng.

Người sói cựa mình, tôi bước đi, không muốn làm nó thức dậy. Đầu óc lại tiếp tục trở về những kỷ niệm cũ. Kurda cho chúng tôi biết lý do phản bội thị tộc của ông ta: Chúa tể Ma-cà-chóp đã nổi dậy, đứng lên dẫn dắt ma-cà-chóp vào cuộc chiến chống lại Ma-cà-rồng. Thời gian tôi sống trong Núi Ma-cà-rồng là những năm đầu của Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Bỏ lại thành lũy an toàn, tôi cùng ông Crepsley và Harkat lên đường truy lùng Chúa tể Ma-cà-chóp. Cuộc gặp gỡ ông Vancha – thợ săn thứ ba. Chỉ có tôi, ông ta và ông Crepsley có thể giết Chúa tể Ma-cà-chóp. Tôi nhớ lại lần cùng đi với một bà phù thủy tên là Evanna. Đụng độ với Chúa tể Ma-cà-chóp mà không biết, cho đến khi hấn thoát thân được nhờ sự bảo vệ của Gannen Harst.

Không muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa, vì phần sau là kỷ niệm đau đớn nhất, nhưng tư tưởng tôi vẫn không chịu ngừng. Chúng tôi trở lại thành phố tuổi thơ của ông Crepsley. Gặp lại Debbie bây giờ đã trưởng thành, là một cô giáo. Gặp lại những khuôn mặt của quá khứ: R.V. và Steve Leopard. R.V. từng là một chiến sĩ bảo vệ môi trường, một người đã nguyện rửa tội vì làm mất của ông một bàn tay. Trở thành một ma-cà-chóp, ông ta lừa chúng tôi xuống đường hầm, nơi Chúa tể Ma-cà-chóp có thể ra tay sát hại chúng tôi.

Chính Steve cũng tham gia âm mưu đó, nhưng lúc đầu tôi tưởng nó là người cùng phe chúng tôi. Ngày nhỏ, Steve là bạn thân nhất của tôi. Chúng tôi đi xem Gánh Xiếc Quái Dị. Nó nhận ra ông Crepsley và yêu cầu cho nó được làm phụ tá. Ông Crepsley từ chối, bảo nó có máu ma quỷ. Sau đó nó bị con nhện độc của ông Crepsley cắn. Chỉ ông có thể chữa trị cho nó. Tôi trở

thành ma-cà-rồng nửa mùa để cứu mạng Steve. Nhưng nó không nghĩ thế. Nó tưởng tôi phản bội, giành chỗ của nó trong thị tộc ma-cà-rồng. Nó quyết trả thù bằng mọi giá.

Tôi nhớ lại dưới lòng đất, trong thành phố của ông Crepsley. Nhớ lần đụng độ ma-cà-chóp trong một căn phòng mà Steve đặt tên là Hang Báo Oán. Tôi, hai ông Crepsley và Vancha, Harkat Debbie, sĩ quan cảnh sát Alice Burgess đã cùng tham gia một trận đánh lớn, đã g8a5p con người mà chúng tôi tưởng là Chúa tể Ma-cà-chóp. Ông Crepsley đã giết hẳn. Nhưng rồi, ông bị Steve giết, bằng cách đẩy xuống một cái hố đầy cọc nhọn. Tất cả đều đảo lộn khi Steve tiết lộ sự thật khủng khiếp: chính nó là Chúa tể Ma-cà-chóp!

Tới cuối dãy lều, tôi ngừng lại, thẫn thờ nhìn quanh. Gánh xiếc cắm trại trong một sân bóng bỏ hoang. Trước kia, đây là cơ sở của một đội bóng địa phương, nhưng họ đã chuyển đến một cơ sở xây dựng khang trang hơn từ mấy năm trước. Nơi này sẽ được đập bỏ để xây nhà cao tầng, nhưng là chuyện nhiều tháng nữa. Cảm giác thật dị kỳ khi nhìn hàng ngàn ghế trong chung quanh cầu trường ma quái.

Ma quái! Tôi nhớ lại cuộc tìm kiếm kỳ lạ cùng Hatkar, tại một nơi mà chúng tôi biết là bóng tối của tương lai. Một lần nữa tôi lại tự hỏi: cái thế giới điêu tàn trong tương lai đó không thể tránh được sao? Giết Steve, liệu có tránh được chiến tranh không? Hay định mệnh đã an bài, dù kẻ nào thắng trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, thì điều đó vẫn xảy ra.

Giữa lúc đó, một người bước tới bên tôi, hỏi:

- Tiệc tàn rồi hả?

Nhìn lại, tôi thấy khuôn mặt da xám, chằng chịt vết vá của Harkat. Tôi cười nói:

- Chưa. Nhưng cũng sắp rồi.

- Tốt. Tôi sợ không về kịp.

Mỗi khi tới điểm diễn mới, công việc của Harkat là hàng ngày ra phố phát tờ quảng cáo.

Hai mắt tròn xoe – xanh lè, không mí – nhìn tôi lom lom:

- Cậu cảm thấy sao?

- Lạ lắm. Lo lắng. Không tự tin.

- Đã ra ngoài đó chưa?

Harkat ngoắc tay về thị trấn ngoài vách tường quanh sân bóng, hỏi tiếp:

- Tính ra đó không, hay định trốn trong này cho đến khi chúng ta chuyển đi?

- Ra chứ. Nhưng... khó quá! Qua nhiều năm rồi... Quá nhiều kỷ niệm...

Thật vậy. Tôi quá gắn bó với quá khứ. Sau bấy nhiêu năm, nay trở về nơi mình đã sinh ra, đã sống suốt quãng đời của một người bình thường, tôi cảm thấy khó quá.

- Nếu gia đình tôi vẫn còn sống tại đây thì sao?

- Cha mẹ cậu hả?

- Cả Annie, em gái tôi nữa. Họ nghĩ là tôi đã chết rồi. Nếu gặp lại tôi, họ sẽ ra sao?

- Chắc gì họ nhận ra cậu. Lâu quá rồi. Con người thay đổi.

- Con người thay đổi, nhưng tôi chỉ già đi bốn năm tuổi thôi.

- Có lẽ...gặp lại nhau cũng không là điều gì tệ hại đâu. Tưởng tượng họ sẽ vui mừng đến thế nào khi biết... cậu còn sống.

- Tôi đã nghĩ đến điều đó từ khi ông Cao cho biết là chúng ta sẽ tới đây. Tôi muốn... vào thành phố tìm lại gia đình. Nhưng... đó là một điều tuyệt vời với tôi, có thể lại là nỗi kinh hoàng cho họ. Tôi đã được chôn cất, được khóc thương và hi vọng gia đình sẽ quên đi để sống. Sẽ là không công bằng, nếu gọi lại tất cả buồn khổ đau đớn cũ.

- Không chắc tôi đồng ý với cậu về điều đó. Nhưng đó là quyết định của cậu. Vậy thì cứ chui rúc trong Gánh Xiếc Quái Dị này. Cứ trốn đi.

Tôi thở dài:

- Nhưng... không thể. Đây là thị trấn quê hương tôi. Tôi nôn nao muốn được bước lại trên những con đường cũ, muốn thấy nó đã đổi thay đến thế nào, muốn nhìn lại những khuôn mặt mình từng quen biết. Tôi muốn tìm hiểu những gì đã xảy ra với bạn bè. Điều khôn ngoan là hãy cúi đầu, đừng để ai nhìn thấy. Nhưng đã bao giờ tôi làm được điều gì khôn ngoan đâu.

- Biết đâu... nếu cậu khôn ngoan, cũng vẫn gặp rắc rối.

- Ý anh là gì?

Harkat bứt rứt nhìn quanh:

- Tôi có một cảm giác... kỳ lạ về nơi này.

- Cảm giác ra sao?

- Khó giải thích lắm. Chỉ là một cảm giác... nơi này là một nơi nguy hiểm. Sắp có chuyện xảy ra. Cậu không cảm thấy điều đó sao?

- Không. Nhưng ngày từ bây giờ tôi sẽ để ý tất cả những gì xung quanh đây.

- Chúng ta thường tranh luận về chuyện... cậu quyết định ở lại gánh xiếc.

Harkat muốn nhắc tôi nhiều lần bàn cãi về chuyện chúng tôi nên hay không nên đi tìm các tướng quân ma-cà-rồng, để trở lại cuộc tury lòng Chúa tể Ma-cà-chóp.

Tôi rên lên:

- Anh lại muốn trở lại chuyện đó hả?

- Không. Trái lại. Bây giờ tôi nghĩ là cậu đúng. Nếu chúng ta không gắn bó với Gánh xiếc thì bây giờ chúng ta đã không có mặt... tại đây. Như đã nói, tôi nghĩ... mục đích của chúng ta là... tại nơi này.

- Anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?

- Cảm giác không rõ ràng lắm.

- Thử đoán đi.

Harkat bối rối nhún vai:

- Tôi nghĩ... chúng ta sẽ... bất ngờ gặp Steve... hoặc tìm ra một manh mối... chỉ ra hắn.

Ruột gan tôi nhộn nhạo khi nghĩ đến chuyện gặp lại Steve. Tôi căm ghét những gì nó đã gây ra cho chúng tôi, nhất là vụ nó giết ông Crepsley. Nhưng trước khi chết, ông Crepsley đã khuyên tôi đừng bao giờ dành cả cuộc đời để nuôi lòng thù hận. Ông bảo, điều đó sẽ làm hỏng đời tôi như Steve. Vì vậy, dù khát khao một cơ hội báo thù, nhưng tôi cũng lo lắng không biết khi gặp lại nó tôi sẽ phản ứng ra sao. Có kiểm soát nổi mình, hay mù quáng vì thù hận.

Harkat nhận xét:

- Cậu sợ?

- Đúng. Nhưng không sợ Steve. Tôi sợ những gì có thể mình sẽ làm.

- Đừng lo. Cậu sẽ không sao đâu.

- Nhưng nếu... Nếu Steve dùng gia đình tôi làm phương tiện để chống lại tôi? Nếu nó hăm dọa cha mẹ tôi và Annie?

- Tôi cũng đã nghĩ đến điều này. Hẳn có thể làm trò đe dọa đó.

- Chúng ta phải làm gì, nếu nó giờ trò đó? Nó đã lôi kéo Debbie vào âm mưu điên rồ để huỷ diệt tôi, nếu nó...

- Bình tĩnh. Điều đầu tiên cần tìm hiểu là... gia đình cậu còn sống không. Nếu còn, chúng ta có thể thu xếp cách bảo vệ họ. Loanh quanh, canh chừng ngôi nhà của họ.

- Chỉ hai chúng ta không thể bảo vệ họ được.

- Nhưng chúng ta không một mình. Còn nhiều người bạn trong... Gánh Xiếc Quái Dị. Họ sẽ giúp chúng ta.

- Để họ liên quan đến vụ này có... công bằng không?

- Có thể họ đã liên quan rồi. Tôi nghĩ, số phận họ gắn liền với chúng ta. Có thể đó là lý do cậu cảm thấy... phải ở lại đây.

Harkat cười cười, nói tiếp:

- Thôi nào, tôi muốn đến bữa tiệc... trước khi Rhamus ngốn hết bánh ngọt.

Cười lớn, tôi tạm quên những mối lo sợ, cùng Harkat quay lại, bước qua khu cắm trại. Nhưng nếu biết định mệnh của những người bạn quái dị đã cận kề nối kết với tôi và nỗi thống khổ sắp đẩy họ vào, hẳn tôi đã quay đầu chạy tới cùng trời cuối đất.

CHƯƠNG BA

Hôm đó tôi không ra ngoài để khám phá thành phố cũ, mà ở lại mừng sinh nhật Shancus. Nó mê tơi con rắn mới. Con Urcha sượng đến muốn bay lên vì được con rắn cũ của anh. Bữa tiệc kéo dài lâu hơn tôi tưởng. Bánh ngọt, bánh nhân thịt được tiếp thêm, nhiều tới nỗi ông Rhamus Hai bụng cũng không thể nào ngốn thêm. Sau đó chúng tôi chuẩn bị cho buổi diễn.

Suốt buổi, tôi đứng sau cánh gà, nhìn xuống khán giả, tìm những hàng xóm và bạn bè cũ, nhưng không thấy ai.

Sáng hôm sau, trong khi mọi người trong đoàn còn buồn ngủ, tôi chuồn ra ngoài. Dù là ban ngày, tôi mặc một áo choàng nhẹ, có mũ trùm đầu, để che mặt.

Chân bước vội, lòng tôi rộn ràng vì được trở về. Đường phố đã thay đổi nhiều – với những cửa hàng và văn phòng mới, những nhà cửa trang trí hoặc thiết kế lại – nhưng những dãy nhà thì vẫn như xưa. Mỗi dãy nhà lại là một kỷ niệm. Cửa hàng tôi đã mua đôi giày đá banh. Quầy quần áo ưa thích của mẹ. Rạp chiếu phim tôi đã đưa Annie tới xem lần đầu. Quầy sách tôi vẫn mua truyện tranh.

Tôi lang thang qua một khu trò chơi tổng hợp, nơi tôi thường thích thú với những trò chơi điện tử. Bây giờ nơi này đã có chủ mới và phát triển đến không ngờ. Tôi thử vài trò chơi, mỉm cười, nhớ lại mình đã hồ hởi đến thế nào, khi đến đây vào thứ bảy, mê tơi suốt mấy giờ trong mấy trò bắn súng mới nhất.

Ra khỏi khu trung tâm mua sắm, tôi tới mấy công viên từng yêu thích. Một bây giờ đã thành một khu nhà ở, nhưng một vẫn không thay đổi. Tôi thấy một người làm vườn đang chăm sóc luống hoa. Cụ William Morris, ông nội Alan, bạn tôi – Cụ William là người của quá khứ tôi gặp đầu tiên. Cụ không biết tôi nhiều, vì vậy tôi không ngần ngại bước qua cụ, quan sát thật gần.

Tôi muốn ngừng lại, chào hỏi ông nội của Alan, hỏi thăm nó. Tôi sẽ nói với cụ, mình là bạn học của Alan, và đã mất liên lạc với nó từ lâu. Nhưng rồi nhớ lại, bây giờ Alan đã là một người lớn, không là một thiếu niên như tôi, vì vậy, tôi lặng lẽ bỏ đi.

Nóng lòng muốn nhìn lại ngôi nhà cũ, nhưng tôi cảm thấy chưa sẵn sàng. Mỗi khi nhớ tới nhà cũ, tôi lại run lên vì xúc động.

Lang thang vào trung tâm thị trấn, đi qua những ngân hàng, cửa hàng, quán ăn. Tôi thoáng thấy những gương mặt còn ngờ ngợ nhớ - những người bán hàng, phục vụ bàn, vài người khách – nhưng không gặp một người quen nào.

Tôi ăn một chút trong cửa hàng cà phê. Món ăn không có gì đặc biệt, nhưng đây là nơi bố thích đưa tôi vào trong khi chờ mẹ và Annie mua sắm. Thật dễ chịu được ngồi giữa khung cảnh quen thuộc, gọi món gà và một miếng bánh mì kẹp ba rọi muối, như ngày xưa.

Sau bữa ăn, tôi dạo qua trường cũ, cảm giác thật sự lạ lùng. Trường đã nổi thêm một chái và có thêm hàng rào sắt chung quanh, nhưng trông vẫn giống như những gì tôi vừa nhớ. Giờ ăn trưa vừa hết. Từ dưới bóng rợp của tán cây, tôi nhìn những học sinh đang tràn vào lớp. Tôi cũng thấy các thầy cô. Hầu hết là mới, nhưng tôi nhận ra hai người. Một là cô McDaid – dạy sinh ngữ cho các học sinh lớn. Tôi đã từng học với cô nửa kỳ khi thầy giáo tôi nghỉ phép.

Hai là thầy Dalton. Tôi gần bó với thầy hơn. Thầy Dalton dạy Sử và Anh ngữ. Tôi rất quý thầy. Nhìn thầy đang cười nói với học sinh sau buổi ăn trưa, tôi thấy thầy vẫn được hâm mộ như thuở nào.

Được gặp thầy mới tuyệt vời làm sao, vì vậy tôi đã định chờ thầy đến tan trường. Chắc thầy biết tin tức về cha mẹ và em Annie của tôi. Không cần thiết phải cho thầy biết tôi là một ma-cà-rông. Tôi sẽ nói là mình bị một căn bệnh chậm phát triển, đã làm tôi trông rất trẻ. Tôi cũng

có thể tạo ra một câu chuyện về cái chết của mình.

Nhưng một điều đã làm tôi hiểu ý. Mấy năm trước, trong thành phố của ông Crepsley, tôi đã bị cảnh sát gọi là một tên sát nhân. Tên và hình của tôi lan tràn trên báo chí và màn ảnh truyền hình. Lỡ thầy Dalton đã biết tin này thì sao? Biết tôi còn sống và tưởng tôi là kẻ giết người, có thể thầy sẽ báo ngay cho chính quyền. Tốt nhất là không nên liều. Quay lưng lại ngôi trường cũ, tôi lê bước tiếp tục đi.

Lúc đó tôi mới giật mình tự nhủ: rất có thể không chỉ thầy Dalton biết về một “Darren Shan – kẻ giết người hàng loạt”. Nếu cha mẹ tôi cũng biết tin này? Thành phố của ông Crepsley nằm trên phần kia của đất nước, nhưng không thể biết chắc tin tức giữa hai miền như thế nào. Nhưng rất có thể thị trấn này đã nắm được thông tin.

Ngồi trên một băng ghế lề đường, tôi cân nhắc khả năng khủng khiếp đó. Tưởng tượng, sau nhiều năm chôn cất tôi, ba má sẽ bị sốc đến thế nào, khi nhận ra tôi trên bản tin với chú thích tôi chính là một tên giết người. Sao trước đây tôi không nghĩ tới điều này?

Đây mới thực sự là vấn đề. Khi nói với Harkat, tôi bảo không có ý định về gặp gia đình, vì sợ làm mọi người quá đau khổ. Nhưng nếu họ biết tôi còn sống, và đang hiểu nhầm tôi là kẻ sát nhân, bốn phận của tôi là phải làm minh bạch vấn đề. Nhưng nếu gia đình tôi... chưa biết?

Tốt nhất là phải tìm hiểu trước. Sáng sớm nay tôi đã đi qua một thư viện rất hiện đại. Vội vàng trở lại đó, tôi năn nỉ một nhân viên thư viện giúp đỡ. Tôi nói là đang làm bài tập, rất cần những chuyện của địa phương từ ba năm trước. Tôi yêu cầu được nghiên cứu những đề tài nổi bật trên tờ báo địa phương, cũng như báo toàn quốc mà cha mẹ vẫn thường đọc.

Theo tôi, nếu “những thành tích” của tôi được lan truyền tới tận đây, chắc chắn tên tôi đã được đề cập tới trên hai tờ báo đó.

Cô thủ thư vui lòng giúp tôi ngay. Cô đưa tôi vào nơi lưu trữ vi phim và hướng dẫn cách sử dụng. Khi tôi đã thông thạo rồi chúng lên màn hình, cô để tôi làm việc một mình.

Trước hết tôi bắt đầu với những số báo toàn quốc mới nhất, từ mấy tháng trước khi tôi có chuyện rắc rối với luật pháp. Tôi tìm thấy hai bài viết về vụ giết người, nhưng cả hai bài đều viết với giọng giễu cợt. Rõ ràng các nhà báo xem việc ma-cà-rồng tràn ngập một thành phố là một trò cười. Trên một số báo có mẩu tin ngắn về việc cảnh sát bắt được bốn kẻ tình nghi, nhưng đã bắt cần để cả bốn tên trốn thoát. Không tên tuổi mấy kẻ tình nghi, cũng không đề cập gì tới những người bị Steve sát hại, sau khi nó vượt ngục.

Tôi vừa trút được mối lo vừa tức giận. Vì tôi biết những người bị sát hại, những đau khổ mà ma-cà-chóp đã gây ra trong thành phố đó. Thật bất công khi một sự việc nghiêm trọng bị coi như một trò đùa, chỉ vì xảy ra trong một thành phố quá xa nơi này. Nếu ma-cà-chóp tấn công thị trấn này, họ sẽ thấy không có gì là khôi hài cả.

Tôi kiểm tra những số báo mấy tháng sau, nhưng sau vụ đào thoát, họ không nhắc gì tới chuyện này nữa. Tôi quay ra những số báo địa phương. Những tin quan trọng nằm trên trang nhất, nhưng những tin địa phương tràn ngập các trang khác.

Dù không muốn sa đà vào những thông tin không liên quan tới mình, nhưng tôi không thể không lướt qua những hình ảnh, tin tức về những vụ bầu cử, những vụ tai tiếng, những anh

hùng, những tên du thủ du thực và những cảnh sát mới được khen thưởng, những tên tội phạm làm ô danh thành phố, một vụ cướp ngân hàng lớn...

Tôi thấy hình ảnh và những dòng ghi chú về nhiều bạn học của tôi, nhưng nổi bật lên là một cái tên: Tom Jones! Cùng với Steve và Alan Morris, Tommy là một trong những bạn thân nhất của tôi. Hai đứa tôi là cầu thủ xuất sắc nhất lớn. Tôi là một cây làm bàn. Tommy là thủ môn luôn giữ vững khung thành. Tôi hằng mơ thành một cầu thủ nhà nghề. Tommy cũng nuôi mộng trở thành một thủ môn chuyên nghiệp.

Hàng chục hình ảnh và bài viết về Tom Jones. Bây giờ hẳn là thủ môn số một của cả nước. Nhiều bài viết vui về tên của hắn – vì có một ca sĩ danh tiếng cũng tên là Tom Jones – nhưng không ai nói điều gì không tốt về Tommy. Sau thời gian chơi bóng nghiệp dư, hắn đấu cho một đội địa phương, tạo được tên tuổi, rồi thi đấu năm năm ở nước ngoài. Bây giờ Tommy trở lại đội hạng nhất trong nước. Qua những số báo mới nhất, tôi được biết các fan bóng đá địa phương đang phát cuồng chờ đợi trận bán kết năm nay sẽ được tổ chức ở thị trấn, trong đó có đội của Tommy.

Đọc những thông tin về Tommy, tôi không khỏi vui mừng, Thật tuyệt vời khi thấy bạn bè thành công. Tuyệt vời hơn nữa là... không có một thông tin nào về tôi. Vì đây là một thị trấn nhỏ, chắc chắn tin tức sẽ mau chóng lan truyền, nếu có ai nghe được tên tôi liên quan đến những vụ giết người. Vậy là... tôi vô tội.

Nhưng báo chí cũng không hề nhắc tới gia đình tôi. Không một tên “Shan” nào xuất hiện trên báo. Chỉ còn một cách... Tôi phải tự tìm kiếm thông tin, bằng cách trở về ngôi nhà tôi đã từng sống.

CHƯƠNG BỐN

Tôi ngộp thở khi thấy lại chốn xưa. Ngôi nhà tôi không hề thay đổi. Vẫn màu cửa, vẫn những tấm rèm đó, vẫn còn khu vườn nhỏ sau nhà. Đứng vịn đầu rào, mơ màng nhìn vào trong, gần như tôi mong ngóng hình ảnh chính mình từ cửa sau phóng ra, hai tay ôm chầm truyện tranh, trên đường tới nhà Steve.

Một giọng nói cất lên sau tôi:

- Cháu cần cô giúp gì không?

Quay phắt lại, mắt tỏ dằn, không biết mình đã đứng đó bao lâu, nhưng nhìn những lông tay trắng nhợt nắm hàng rào, tôi đoán ít nhất đã là mấy phút.

Một người đàn bà lớn tuổi đang đứng gần và nghi ngờ nhìn tôi. Xoa hai tay vào nhau, tôi cười thân mật:

- Cháu chỉ... nhìn thôi.

- Chính xác là... nhìn gì?

Cách vắn hỏi của bà ta làm tôi nhận ra mình đã xuất hiện trước mắt bà như thế nào. Một thằng nhóc mặt mày bặm trợn, lom lom ngó vào sân sau không người, quan sát ngôi nhà. Bà ta nghĩ tôi là kẻ trộm rình rập cơ hội đột nhập vào nhà.

Mượn tên một ông chú, tôi nói:

- Tên cháu là Derek Shan. Bà con cháu sống ở đây. Đến thành phố thăm vài người bạn, cháu ghé qua xem họ hàng cháu còn ở nơi này không.

- Cháu là họ hàng của Annie?

Tôi rùng mình khi nghe bà nói tới cái tên đó. Cố giữ giọng bình tĩnh, tôi hỏi thăm cha mẹ mình:

- Dạ. Chú thím Dermot và Angela còn ở đây không ạ?

Vẻ yên tâm hơn, bà ta bước lại gần tôi, liếc vào ngôi nhà, nói:

- Đáng lẽ họ nên dọn đi sớm hơn. Từ khi đứa con trai chết, nhà này chẳng có gì là vui vẻ hết. Cháu biết chuyện đó chứ?

Tai đỏ bừng, tôi lắp bắp:

- Dạ... Có nghe ba cháu nói.

- Lúc đó cô chưa ở đây, cũng chỉ nghe nói thôi. Nó ngã từ cửa sổ. Gia đình nó vẫn ở lại đây. Nhưng sau vụ đó, nhà này là một nơi khốn khổ. Chẳng hiểu sao họ nấn ná lâu đến thế. Người ta chẳng thể nào vui nổi trong một ngôi nhà đầy kỷ niệm buồn.

- Nhưng họ vẫn ở và chỉ dọn đi mấy năm trước?

- Phải. Dermot bị đau tim nhẹ. Ông ấy phải nghỉ hưu non.

Tôi hốt hển hỏi:

- Đau tim? Ông ấy khỏe chưa ạ?

- Khỏe. Cô đã bảo là nhẹ thôi mà. Nhưng sau khi nghỉ hưu, họ dọn tới vùng bờ biển. Angela thường nói thích sống gần biển.

- Còn Annie? Cô ấy có đi cùng ba má không?

- Không. Annie ở lại đây với... thằng con trai.

- Con trai?

Bà ta nhú mày:

- Con trai cô ấy. Có đúng cháu là họ hàng của họ không? Hình như cháu chẳng biết gì về gia đình cả.

- Gần như cả đời cháu sống ở nước ngoài.

- Ồ... Cháu bao nhiêu tuổi rồi, Derek?

- Mười sáu. – Tôi nói dối.

- Cũng là lớn rồi. Tên cô là Bridget.

- Chào cô Bridget.

Tôi cố cười thật tươi, hy vọng bà ta tiếp tục câu chuyện.

- Thằng nhỏ cũng dễ thương, nhưng không thật sự là một đứa của nhà Shan.

- Là sao ạ?

- Nó là một đứa con ngoài hôn thú. Annie chưa từng kết hôn. Thậm chí, ngoài cô ấy ra, ta tin chắc chẳng ai biết cha thằng bé là ai. Bà Angela nói là biết, nhưng chưa bao giờ bà ấy nói tên hẳn.

Không ưa lối Bridget nói về Annie, tôi khịt mũi, nói:

- Cháu thấy, ngày nay nhiều phụ nữ quyết định không kết hôn.

- Đúng. Muốn có con mà không muốn có chồng chẳng có gì đáng trách. Nhưng Annie quá trẻ. Khi sinh thằng nhỏ, cô ta mới mười sáu tuổi.

Bridget hứng khởi kiểu mấy “bà tám” gặp trúng đề tài.

- Dermot và Angela giúp Annie nuôi thằng bé. Trên phương diện nào đó, nó là hạnh phúc của họ. Nó thay thế đứa con trai đã mất, đem niềm vui lại cho ngôi nhà.

- Bây giờ... Annie nuôi con một mình?

- Mấy năm đầu, trong những dịp nghỉ lễ hay cuối tuần, bà Angela thường trở lại đây. Nhưng bây giờ thằng nhỏ đã lớn, Annie có thể tự lo được rồi.

Liếc nhìn ngôi nhà, Bridget khịt khịt mũi:

- Nhưng đáng lẽ họ cũng nên phết cho ngôi nhà cũ này một lớp sơn mới.

- Cháu thấy ngôi nhà còn tốt mà.

- Đám con trai mười sáu tuổi thì biết gì nhà cửa chứ?

Cười lớn, bà ta chào, chúc tôi một ngày vui vẻ, rồi trở lại với công việc. Tôi định gọi lại, để hỏi khi nào Annie thường ở nhà nhưng rồi thấy cứ bình tĩnh chờ bên ngoài có vẻ thú vị hơn.

Sang bên kia đường, tôi đứng dưới một tán cây nhỏ, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, như đang chờ đợi ai. Đường phố vắng vẻ và ít người qua lại.

Trời tối dần và không khí se se lạnh, nhưng không làm phiền tôi – ma-cà-rông nửa mùa không cảm thấy lạnh như người thường. Nghĩ lại những gì bà Bridget nói, tôi không thể nào tin nổi. Annie, một bà mẹ! Lần cuối cùng thấy nó, nó còn là một đứa trẻ con. Qua lời nói của Bridget, cuộc sống của Annie chẳng dễ dàng gì. Làm mẹ năm mười sáu tuổi, chắc nó đã rất vất vả. Nhưng có vẻ bây giờ nó đã ổn định rồi.

Đèn nhà bếp bật sáng. Bóng một phụ nữ đang đi lại. Rồi cửa sau mở, em gái tôi bước ra. Không thể làm được. Dù bây giờ nó cao hơn, tóc nâu buông dài, tròn trĩnh hơn thời còn là một đứa con gái nhỏ. Nhưng mặt nó vẫn thế. Hai mắt long lanh, vành môi luôn sẵn sàng hé nụ cười làm ấm lòng người. Tôi nhìn nó như trong một cơn hôn mê. Thân hình run rẩy, hai chân như sắp khụy xuống, nhưng tôi không thể rời mắt khỏi nó.

Annie bước tới cuối sân, thối phù phù vào hai bàn tay cho ấm, rồi rút mấy bộ quần áo con trai trên dây phơi xuống, lần lượt vắt lên cánh tay trái.

Tôi bước lên, mở miệng để gọi tên nó, bao ý nghĩ không xuất đầu lộ diện đều bị quên hết. Đây là Annie – em gái tôi! Tôi phải ôm lấy nó, nói chuyện với nó, cùng nhau khóc cười ôn lại quá khứ, hỏi thăm ba má tôi.

Nhưng thanh quản tôi không hoạt động. Tôi xúc động đến nghẹn ngào, chỉ bật ra tiếng khào khào trong họng. Bước qua đường, tôi chậm chậm tiến tới bên hàng rào. Annie đã rút hết quần áo và đang trở vào bếp. Thở hổn hển, tôi liếm môi, chớp mắt nhiều lần cho đầu óc tỉnh táo. Vừa mở miệng, tôi ngừng lại ngay khi tiếng một đứa con trai trong nhà kêu lên:

- Má, con về rồi.

- Đúng giờ quá há! Má nhớ là bảo con lấy quần áo vào mà!

- Xin lỗi, chờ con chút...

Tôi thấy bóng một đứa con trai vào bếp, chạy vội ra cửa sau. Ra ngoài sân, nó hỏi:

- Muốn con phụ một tay không?

- Giải.

Annie vừa cười vừa trao cho thằng bé một nửa đồng quần áo. Thằng bé bụ bẫm, tóc vàng, mặt mày tươi tỉnh đi trước. Annie quay lại khép cửa và thoáng nhìn thấy tôi. Nó ngừng lại. Trời rất tối. Ánh sáng sau lưng, nó không thể nhìn rõ tôi. Nhưng nếu tôi đứng lâu hơn, nếu tôi lên tiếng gọi...

Tôi đã không làm thế. Trái lại, tôi ho và kéo mũ trùm đầu xuống mặt, quay lưng, bước đi. Tiếng đóng cửa phía sau như tiếng dao cắt đứt tôi khỏi quá khứ.

Annie đã có một cuộc đời riêng. Một đứa con trai. Một mái nhà. Có thể còn có một công việc. Một bạn trai hoặc một ai đó đặc biệt. Sẽ là không công bằng, nếu tôi mở lại vết thương ngày xưa, làm nó liên lụy vào thế giới u tối điên rồ của tôi. Nó đang vui hưởng một đời sống bình thường, êm ả... tốt hơn những gì tôi có thể đem lại rất nhiều.

Hấp tấp bỏ lại em gái phía sau, tôi lẩn lút qua những con phố của thị trấn ngày xưa, trở lại mái nhà thực sự của mình... Gánh Xiếc Quái Dị. Mỗi bước chân trên đường là mỗi tiếng nước nở xé lòng tôi.

CHƯƠNG NĂM

Đêm đó khi gánh xiếc trình diễn, tôi ngồi một mình trong một cái ghế, trên một bậc cao trong sân bóng mà nghĩ về Annie và con trai nó, ba và má, và tất cả những gì tôi đã mất và thương nhớ. Lần đầu tiên trong bấy nhiêu năm, tôi giận ông Crepsley đã truyền máu cho tôi. Tôi tự hỏi đời tôi sẽ ra sao, nếu ông ấy bỏ tôi một mình và ước sao có thể trở lại, thay đổi quá khứ.

Nhưng quá khứ là quyển sách đã khép lại, tôi không thể làm gì để thay đổi, và thậm chí có

thể thay đổi, chưa chắc tôi sẽ làm... Vì nếu không được truyền máu, tôi đã không có khả năng báo cho ma-cà-rồng biết về vụ Kurda Smahlt, và toàn thể bộ tộc đã bị tiêu diệt rồi.

Nếu về nhà sớm hơn mười hay mười hai năm trước, cảm giác mất mát và tức giận có thể mạnh hơn. Nhưng bây giờ, tôi đã trưởng thành trên mọi phương diện, trừ vẻ bên ngoài. Tôi là một ông hoàng ma-cà-rồng. Tôi đã biết phải làm gì với nỗi đau lòng. Nhưng đêm nay với tôi chẳng dễ dàng gì. Nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tuy nhiên, sau mấy tiếng ngủ chập chờn, tôi đã chấp nhận hoàn cảnh của mình, và biết sẽ không khóc thương tiếc nuối khi trời sáng nữa.

Lạnh cóng khi thức giấc vào buổi sáng, tôi chạy xuống những bậc thềm cho ấm người. Đang trở lại căn lều ở chung với Harkat, tôi chợt thấy ông Cao. Ông đang đứng bên bếp lửa ngoài trời, nướng dồi trên một cái hố. Ngoắc tôi lại gần, ông đưa một xâu dồi đã nướng xong rồi nướng một xâu khác trên ngọn lửa.

- Cảm ơn ông.

- Ta biết cháu đói.

Rồi nhìn tôi lom lom, ông tiếp:

- Cháu đã ra ngoài để... nhìn em gái?

- Dạ.

Tôi không ngạc nhiên. Ông Cao tinh như một con cú già.

- Nó có thấy cháu không?

- Chỉ một thoáng thôi. Cháu bỏ đi trước khi nó kịp nhìn rõ cháu.

- Cháu cư xử rất đúng. Cháu định yêu cầu cháu ta giúp bảo vệ em gái. Cháu lo cho sự an toàn của nó.

- Harkat nghĩ là sắp có chuyện xảy ra. Anh ấy nghĩ, nếu có bàn tay của Steve, rất có thể nó sẽ dùng Annie để làm cháu tổn thương.

- Nó sẽ không làm thế đâu.

Tôi bị bất ngờ vì câu nói tức thì của ông. Vì thường thường ông Cao rất thận trọng khi tiết lộ bất cứ điều gì về tương lai.

- Khi nào cháu còn đứng ngoài đời sống Annie, em gái cháu sẽ không bị một hiểm họa trực tiếp nào.

Tôi lo lắng:

- Còn... hiểm họa gián tiếp?

Ông Cao nhếch mép cười:

- Cách này hay cách khác, tất cả chúng ta đều có những mối hiểm họa gián tiếp. Nhưng Harkat nói đúng... đây là một không gian và thời gian của định mệnh. Ta không thể nói gì hơn, ngoài một việc là cháu hãy để em gái cháu một mình. Như vậy nó sẽ được an toàn.

- Đành vậy thôi.

Tôi thở dài, không yên tâm để Annie tự lo liệu một mình, nhưng tôi tin tưởng ông Hibernius Cao.

- Cháu mệt rồi đó, bây giờ ráng ngủ một lúc đi.

Có lẽ ông nói đúng. Ăn thêm một miếng dồi, tôi bước đi, nhưng rồi ngừng lại, không nhìn ông, tôi hỏi:

- Ông Hibernius, biết là ông không thể nói cho cháu biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng trước khi chúng ta tới đây, ông đã bảo cháu không phải đi cùng. Như vậy có nghĩa là cháu nên tránh xa nơi này thì tốt hơn, phải vậy không?

Im lặng kéo dài, làm tôi tưởng ông không định trả lời, nhưng rồi ông Cao nói:

- Phải.

- Bây giờ cháu bỏ đi được không?

- Quá muộn rồi. Quyết định trở lại thị trấn này của cháu đã khởi động con tàu. Con tàu đó không thể trật đường ray. Nếu bây giờ bỏ đi, chỉ là sự tiếp tay cho những lực lượng chống đối cháu.

- Nhưng nếu...

Tôi quay lại nói tiếp, nhưng ông Cao đã biến mất, bỏ lại tôi với ngọn lửa bập bùng và một xiên dồi trên cỏ.

Chiều hôm đó, sau khi nghỉ ngơi và ăn uống no nê, tôi kể cho Harkat về chuyến trở lại nhà. Tôi cũng nói với anh về cuộc chuyện trò với ông Cao và việc ông cố khuyên tôi đừng can thiệp vào cuộc sống của Annie.

Harkat lẩm bẩm:

- Nhưng cậu đã xử sự đúng. Tôi cứ tưởng cậu sẽ can dự vào... chuyện gia đình, nhưng tôi đã lầm.

Chúng tôi đang quăng những mẩu thịt cho Người sói, một trong những việc hằng ngày của tôi và Harkat. Chúng tôi giữ khoảng cách an toàn với chuồng, vì quá biết hàm nó mạnh đến cỡ nào.

Harkat hỏi:

- Cháu cậu có giống ai trong gia đình không?

Lạ thật, cho đến lúc này tôi mới chỉ nghĩ đến điều đó. Chỉ nghĩ nó là con trai của Annie thôi, tôi quên nó cũng là cháu mình. Tôi đã lên chức cậu rồi đó.

- Xin chúc mừng. Nó có giống cậu không?

- Không giống lắm.

Nhớ lại nụ cười của thằng bé bụ bẫm tóc vàng và cách nó phụ Annie mang quần áo vào nhà, tôi cười nói:

- Từ những gì tôi đã thấy thì nó là đứa trẻ ngoan. Đương nhiên là đẹp trai như tất cả những người nhà Shan.

- Đương nhiên!

Tiếc là tôi đã không chú ý đến thằng bé, thậm chí chưa biết tên nó. Có lẽ tôi sẽ trở lại, lần la gọi chuyện với bà Bridget nhiều chuyện. Nhưng tôi gạt bỏ ý nghĩ đó ngay, e là kết quả sẽ ngược lại, gây rắc rối cho Annie. Tốt nhất là hãy quên thằng bé đi.

Công việc sắp xong, tôi chợt thấy một đứa con trai đang núp sau một xe tải, nhìn chúng tôi. Nó im lặng quan sát, cố thận trọng tránh làm chúng tôi chú ý. Trong những lúc bình thường khác hẳn tôi làm ngư – vì trẻ con thường rình mò quanh Gánh Xiếc Quái Dị. Nhưng đang nghĩ đến đứa cháu, nên tôi bỗng quan tâm đến thằng nhỏ này hơn. Tôi vẫy tay gọi:

- Chào chú bé.

Nó thụt đầu ngay vào sau xe. Nhưng một lúc sau, nó bước ra, e dè tiến gần chúng tôi. Trông nó có vẻ sợ Người sói dữ tợn, nhưng cố không để lộ ra. Cách chúng tôi mấy mét, nó đứng lại, gật đầu:

- Chào.

Nó gầy nhom, mắt xanh, tóc vàng. Tôi nghĩ nó khoảng mười hay mười một tuổi, có lẽ lớn hơn con của Annie một chút. Tôi đoán rất có thể hai đứa học cùng trường.

Chào xong thằng bé đứng im thin thít. Tôi cũng không nói gì vì đang nghĩ đến đứa cháu. Sau cùng, kéo khẩu trang xuống, Harkat tiếp:

- Chào. Chú là Harkat.

- Darius.

Thằng bé xưng tên, nhưng không đưa tay ra bắt. Tôi cười nói:

- Chú là Darren.

Darius nói:

- Hai chú ở trong gánh xiếc. Hôm qua cháu thấy rồi.

Harkat nói:

- Cháu đã đến đây rồi sao?

- Mấy lần rồi. Chưa bao giờ được xem xiếc quái dị, cháu cố mua vé, nhưng chẳng ai bán cho cháu. Hỏi cái ông cao cao – ông ta là ông chủ phải không? – nhưng ông ta bảo không thích hợp với trẻ em.

- Vì có những màn khủng khiếp lắm.

Nó càu nhàu:

- Vì thế cháu mới muốn xem.

Nhớ lại khi bằng tuổi nó, tôi cười lớn:

- Đây, sao không đi một vòng cùng hai chú? Chú sẽ cho cháu thấy các diễn viên, kể cho cháu nghe những màn diễn. Nếu cháu vẫn muốn có một vé, hai chú có thể thu xếp cho cháu.

Darius nghi ngờ nhìn tôi và Harkat:

- Làm sao có thể tin được? Biết đâu hai chú là... một cặp chuyên bắt cóc trẻ con.

Harkat há hốc mồm cười, khoe cái lưỡi xám ngoét và hàm răng nhọn hoắt:

- Ôi... Chúng ta hứa sẽ không... bắt cóc cháu đâu. Chúng ta chỉ đem cháu là mồi cho Người sói thôi.

Darius ngáp dài chứng tỏ nó không bị ấn tượng vì trò hề của Harkat:

- Chán quá! Chẳng có trò gì hay ho hết.

Đạp chân xuống đất, nhướn mắt, nó nóng nảy thúc giục:

- Đi thôi, cháu sẵn sàng rồi.

- Xin mời.

Tôi cười nói, rồi hướng dẫn đứa trẻ có vẻ vô hại làm một vòng quanh gánh xiếc.

CHƯƠNG SÁU

Chúng tôi đưa Darius đi một vòng, giới thiệu nó với Rhamus Hai bụng, Cormar Tứ chi, Hans Tay thần và Truska. Cormac đang bận, không có thời gian biểu diễn trò tay chân mọc ra, nhưng Truska cho nó thấy tài râu mọc ra rồi rút lại sau làn da mặt. Darius làm bộ như không có gì ấn tượng với nó, nhưng mắt cu cậu thô lỗ đầy kinh ngạc.

Thằng bé thật lạ. Nó không nói nhiều, luôn giữ khoảng cách với tôi và Harkat, như vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. Nó đặt nhiều câu hỏi về các diễn viên và Gánh Xiếc Quái Dị. Đó là chuyện bình thường. Nhưng nó không hề hỏi tôi từ đâu tới, vì sao gia nhập đoàn, hoặc tôi làm gì tại đây. Nó cũng không hỏi gì về Harkat. Dù lớp da xám, vá chằng chịt của người Tí Hon đâu phải bình thường. Thường thường những người mới gặp đều cố gắng hỏi anh ta đủ thứ. Nhưng Darius tỉnh bơ, có vẻ như nó đã biết quá rõ về anh ta. Kiểu nó nhìn tôi cũng lạ. Mỗi khi tưởng tôi ngó đi nơi khác, nó lại lén nhìn. Đó không phải là cái nhìn đe dọa, nhưng đôi mắt đảo ngang dọc của nó làm tôi áy náy.

Tôi và Harkat không đói, nhưng khi đi qua một bếp lửa ngoài trời, thấy nồi súp đang sôi, tôi nghe bụng Darius réo òng ọc. Tôi hỏi:

- Cháu muốn ăn không?

- Về nhà cháu sẽ ăn.

- Một chút thôi, để còn đi tiếp chứ.

Nó liếm môi, ngáp ngừng rồi vội gật đầu.

- Một chén súp nhỏ thôi đó.

Nó nói như bị chúng tôi ép ăn.

Trong khi Darius xì xụp ăn súp, Harkat hỏi nó sống gần đây không. Nó trả lời một cách mơ

hồ:

- Không xa lắm.
- Sao cháu biết về... gánh xiếc?
- Thằng Oggy Bas, bạn cháu, đã đến đây. Chúng cháu vẫn đến đây lấy mấy cái ghế hay mấy cây song sắt. Chẳng ai quan tâm chúng cháu lấy gì đâu. Nó thấy nhà bạt xiếc rồi bảo cháu.

Tôi hỏi:

- Tên gì lại là Oggy?
- Oggy là Augustine rút ngắn.

Harkat hỏi:

- Cháu đã nói với Oggy xiếc... quái dị là gì chưa?
- Không đâu. Nó to mồm lắm. Nếu biết, nó sẽ bô bô cho tất cả mọi người. Cháu muốn chỉ một mình mình biết thôi.

Tôi cười lớn:

- Cháu là một chú bé biết giữ bí mật đấy. Tuy nhiên, nếu chúng ta bắt cóc cháu, hay cho Người sói ăn thịt thì... sẽ không ai biết.

Tôi nói đùa, nhưng Darius phải ứng ngay. Nó đứng dậy, buông bát súp chưa ăn hết. Lập tức, với tốc độ của ma-cà-rông, tôi vươn tay chụp bát súp trước khi rơi xuống đất. Nhưng Darius tưởng tôi tấn công nó. Nó bật ra sau, gào lên:

- Đừng đụng vào tôi!

Tôi ngạc nhiên lùi lại. Những người quanh bếp lửa trở mắt nhìn. Đôi mắt xanh lè của Harkat trừng trừng nhìn Darius, không chỉ ngạc nhiên mà còn có vẻ đề phòng.

Tôi gượng cười, đặt bát súp xuống, xòe tay nói:

- Bình tĩnh. Chú có làm hại cháu đâu.

Mặt đỏ bừng vì tức giận, nó lẩm bẩm:

- Tôi bình tĩnh mà.

Harkat nói nhỏ:

- Chuyện gì thế, Darius? Sao hốt hoảng vậy?
- Không có gì. Tôi chỉ không thích những người nói năng như thế. Những sinh vật như các ông chỉ thích hăm dọa như thế. Đâu phải chuyện đùa.

Ngượng vì đã làm thằng bé sợ, tôi nói:

- Chú không cố ý. Cháu có muốn một vé buổi trình diễn đêm nay, để làm cháu sợ?

Nó ngập ngừng:

- U... cháu không sợ.

Tôi cười:

- Tất nhiên. Nhưng... muốn một vé không nào?

- Bao nhiêu tiền?

- Miễn phí.

- Vậy thì được.

Gần như đó là lời cảm ơn của Darius. Tôi hỏi:

- Cháu muốn thêm một vé cho Oggy không?

- Khỏi. Nó không đi đâu. Nó là con mèo chết nhất mà. Thậm chí nó còn không dám xem phim kinh dị, kể cả mấy phim cũ xì chán ngắt.

- Thôi được. Chờ đây, mấy phút nữa chú quay lại.

Khi gặp ông Cao, tôi vừa nói xong, ông nhăn mặt nói vé đêm nay đã bán hết rồi. Tôi cười nói:

- Nhưng chắc chắn còn ghế phụ mà.

Luôn luôn còn khoảng trống giữa lối đi, đặt thêm một ghế phụ không có vấn đề gì.

Ông Cao hỏi:

- Liệu mời một đứa trẻ xem những màn kinh dị có nên không? Trẻ em không thích hợp với nơi này. Cháu, Steve Leonard, Sam Grest đó.

Sam là đứa con trai đã bị chết tàn bạo vì Người sói. Nó là đứa đầu tiên tôi đã uống máu. Một phần linh hồn nó – chưa kể khẩu vị mê mồn dứa hành của nó – vẫn sống trong tôi.

Lâu lắm rồi ông Cao không nhắc đến tên người bạn đã chết của tôi. Tôi bối rối hỏi:

- Sao ông lại nhắc tới Sam?

- Không có lý do đặc biệt nào hết. Ta chỉ nghĩ đây là nơi nguy hiểm đối với trẻ con.

Nói xong, vớt ra từ làn không khí mỏng một cái vé, ông đưa cho tôi:

- Đây, nếu muốn thì đem cho thằng nhỏ đó đi.

Chậm rãi trở lại với Harkat và Darius, tôi tự hỏi vì sao thái độ ông Cao có vẻ kỳ lạ thế. Ông cố cảnh giác tôi đừng để Darius liên quan quá gần tới Gánh Xiếc Quái Dị? Hay Darius cũng giống Sam Grest, háo hức bỏ nhà, để được đi khắp nơi với những diễn viên đầy ma thuật? Mời nó tới xem là tôi đẩy nó vào cái chết giống Sam?

Khi tôi trở lại, Darius vẫn đang ngồi yên tại chỗ. Dường như nó không hề nhúc nhích từ khi tôi đi. Harkat ngồi bên kia bếp, đôi mắt xanh không rời khỏi thằng bé. Trước khi đưa vé cho Darius, tôi ngập ngừng nói:

- Cháu nghĩ sao về Gánh Xiếc Quái Dị?

Nó nhún vai:

- Hay hay.

- Cháu cảm thấy sao về việc gia nhập đoàn?

- Chú định nói gì?

- Nếu có chỗ trống, và cháu có cơ hội bỏ nhà để...

Tôi chưa dứt lời, nó đã nói ngay:

- Không bao giờ.

- Cháu hạnh phúc ở nhà?

- Đúng.

- Không muốn được du hành quanh thế giới?

- Không phải là đi cùng các ông.

Tôi mỉm cười đưa vé cho nó:

- Vậy thì tốt. Buổi biểu diễn bắt đầu lúc mười giờ. Tới được chứ?

- Tất nhiên.

Không nhìn lại cái vé, nó bỏ ngay vào túi. Tôi hỏi:

- Ba má cháu cho phép không?

- Cháu sẽ đi ngủ sớm, rồi lén chuồn ra.

- Nếu bị ba má bắt gặp, đừng nói với họ về chúng tôi.

- Cứ làm như là...

Nó lau bầu, rồi vẫy tay chào, bước đi. Trước khi đi khuất, nó nhìn tôi thêm lần cuối. Ánh mắt nó có điều gì đó không bình thường.

Nhìn theo nó rồi Harkat đi vòng qua bếp lửa, tôi bình phẩm:

- Thằng nhỏ lạ thật.

- Hơn cả lạ nhiều.

- Có gì không ổn sao?

- Tôi không ưa thằng nhỏ này.

- Ừ, nó hơi có vẻ cau có. Nhưng nhiều đứa tuổi nó cũng giống thế. Khi mới gia nhập Gánh Xiếc Quái Dị, tôi cũng y như vậy.

Mắt Harkat đầy vẻ nghi ngờ:

- Tôi không tin câu chuyện về thằng bạn Oggy của nó. Nếu thằng đó như một con mèo chết nhát, sao dám đến đây một mình?

Tôi cười sảng sặc:

- Anh bắt đầu nghi hoặc vì tuổi già rồi đó.

Harkat lắc đầu:

- Cậu chẳng nhận ra điều gì hết.

- Điều gì?

- Khi rửa chúng mình hăm dọa nó... Nó đã gọi chúng ta là “những sinh vật như các ông”.

- Thì sao?

Harkat cười yếu ớt:

- Tôi thì rõ ràng không phải là người rồi. Nhưng điều gì mách bảo để nó biết... cậu cũng không là người bình thường?

Tôi lạnh toát người. Harkat nói đúng. Thằng bé biết về chúng tôi nhiều hơn tôi tưởng. Bây giờ tôi nhận ra vì sao cái nhìn của nó đã làm tôi áy náy. Khi tưởng tôi không thấy, nó lom lom nhìn những vết thẹo trên mấy đầu ngón tay tôi – dấu hiệu tiêu biểu của ma-cà-rồng – như biết ý nghĩa của những vết thẹo đó.

CHƯƠNG BẢY

Harkat và tôi không biết phải làm gì với Darius. Chẳng lẽ ma-cà-chóp tuyển mộ cả trẻ con? Nhưng Steve Leopard, thủ lĩnh của chúng – là một kẻ điên khùng. Đây có thể là một trong những trò kích động cảm xúc và độc ác của nó. Chúng tôi quyết định, khi Darius tới buổi diễn, sẽ tách nó ra một nơi, dò hỏi tin tức. Sẽ không tra khảo, chỉ cố làm nó sợ để trả lời vài câu hỏi.

Đáng lẽ phải giúp các diễn viên chuẩn bị, nhưng chúng tôi nói với ông Crepsley là đang bận việc khác. Ông giao việc của chúng tôi cho mấy thành viên khác trong đoàn.

Trước khi khán giả bắt đầu đến, tôi và Harkat chia nhau đứng gần lối vào, để có thể canh chừng Darius. Vẫn còn sợ những người quen cũ nhận ra, tôi mặc một áo choàng xanh có mũ trùm đầu của Harkat. Tôi lặng lẽ quan sát khi những khán giả đầu tiên tiến vào, đưa vé cho Jekkus Flang (ông Cao kiểm soát lối vào kia). Cứ mỗi ba bốn vé, Jekkus lại tung lên không, phóng dao xuyên qua mấy cái vé, rồi ghim lên một cây cột kế bên.

Khi khán giả đông đúc tràn vào, những tấm vé và những con dao trên cột càng nhiều thêm, tạo thành đường nét của một người bị treo cổ. Khán giả khúc khích cười khi nhận ra Jekkus đang làm gì. Vài người đứng lại bình phẩm tài ném dao của hắn. Nhưng đa số hấp tấp vượt qua để chiếm chỗ ngồi.

Tôi không chú ý nhìn – vì đã thấy Jekkus biểu diễn trò này nhiều lần rồi – mà tập trung vào mặt những người trong đám đông. Rất khó nhận ra từng khuôn mặt khi họ chen lấn ùa vào, nhất là những người thấp nhỏ. Thậm chí nếu Darius vào lối này, chưa chắc tôi đã nhận ra.

Khi khán giả cuối cùng bước vào, Jekkus sững sờ, bỏ cây cột, kinh ngạc kêu lên:

- Tom Jones! Vinh hạnh quá!

Đó chính là thủ môn danh tiếng nhất thị trấn, Tom Jones, bạn học cũ của tôi!

Tommy cười bối rối, bắt tay Jekkus:

- Chào.

Hắn vừa ho vừa nhìn xem còn ai khác nhận ra không. Ngoài một số đang đứng gần, còn lại

tất cả đang hướng mắt lên sân khấu chờ buổi biểu diễn bắt đầu.

Jekkus nồng nhiệt nói:

- Tôi đã thấy anh thi đấu. Không nhiều đâu, vì phải đi suốt. Anh...tuyệt thật. Ngày mai chúng ta sẽ thắng chứ? Tôi muốn mua một vé, nhưng đã hết rồi.

- Một đối thủ lớn đấy. Tôi sẽ cố kiếm một vé cho anh, nhưng có thể...

- Không sao. Tôi không định xin vé đâu. Chỉ muốn chúc anh may mắn thôi mà. Nào, vé anh đâu.

Tommy đưa vé cho Jekkus. Anh ta hỏi Tommy có thể ký một chữ lên vé không, rồi móc túi lấy ra cây bút, mặt hân hoan đầy hạnh phúc. Anh ta đề nghị đưa Tommy lên hàng ghế đầu, nhưng Tommy bảo thích ngồi phía sau. Tommy cười nói:

- Tôi nghĩ hình ảnh của mình sẽ không được tốt lắm nếu có lời đồn là tôi đã đến xem một buổi diễn như thế này.

Khi Tommy tiến đến mấy ghế trống, tôi thở phào nhẹ nhõm. Hắn không thấy tôi! Nhờ thần linh ma-cà-rồng phù hộ. Chờ thêm mấy phút, khi Jekkus đóng cửa, tôi lần đến bên Harkat, hỏi:

- Thấy nó không?

- Không. Còn cậu?

- Không. Nhưng tôi thấy một bạn cũ.

Rồi tôi kể cho Harkat về Tom Jones. Harkat hỏi:

- Có thể là một sự sắp đặt không?

- Tôi không tin. Lần trước, khi Gánh Xiếc Quái Dị tới thị trấn, Tommy đã rất muốn được xem. Hắn tới đây vì trận bóng ngày mai. Chắc nghe về buổi diễn, nên kiếm một vé. Chuyện đó quá dễ đối với một người nổi tiếng.

- Nhưng có... quá trùng hợp khi hắn tới đây cùng thời điểm với chúng ta không?

- Hắn tới đây vì đội của hắn phải thi đấu trận bán kết. Steve không thể điều khiển được vụ đó...dù là Chúa tể Ma-cà-chóp cũng có giới hạn thôi.

Harkat cười lớn:

- Cậu có lý. Tôi bị hoang tưởng mất rồi.

- Quên chuyện Tommy đi. Có khi nào Darius vào rồi mà chúng ta không thấy không?

- Có thể. Nhận mặt từng người khi họ ào ào kéo vào... khó quá.

- Vậy thì vào trong tìm nó.

Harkat ngăn tôi lại:

- Đứng yên đây. Dù dường như không có gì đáng lo vì sự có mặt của bạn cậu tại đây, nhưng đừng liều với định mệnh. Vào trong, lỗ mũi trùm đầu tuột xuống, anh ta có thể thấy cậu. Để tôi.

Trong khi tôi chờ bên ngoài, Harkat vào nhà bạt, kiểm tra từng khán giả khi buổi diễn đang tiếp tục. Hơn nửa tiếng sau, anh ta trở lại:

- Tôi không thấy nó.
- Có lẽ nó không trốn ra khỏi nhà được.
- Hay... nó cảm thấy chúng ta đã nghi ngờ. Dù sao chúng ta không thể làm gì ngoài cách... canh chừng trong suốt thời gian còn ở lại đây.

Dù kết quả không như mong muốn, nhưng tôi mừng vì Darius đã không tới. Tôi sẽ không phải tìm cách hăm dọa nó. Càng nghĩ đến chuyện hăm he một đứa trẻ con, tôi càng thấy lố bịch. Chắc chắn Darius biết về chúng tôi hơn bất cứ đứa trẻ nào, nhưng có lẽ nó chỉ tìm hiểu qua sách báo hoặc Internet. Không nhiều người bình thường biết về dấu hiệu của ma-cà-rồng, hoặc sự tồn tại của những người Tí Hon, nhưng sự thật (như họ thường nói trên những chương trình truyền hình nổi tiếng) vẫn còn tiềm ẩn. Một thằng nhóc không cách nào biết được những sự việc của chúng tôi được.

Harkat không thoải mái như tôi. Anh ta khẳng khẳng chúng tôi phải đứng ngoài cửa cho tới hết buổi diễn phòng xa Darius đến muộn. Thận trọng một chút cũng không mất mát gì, vì vậy chúng tôi đứng ngoài, lắng nghe tiếng gào thét, hoan hô của khán giả trong nhà bạt.

Chúng tôi núp sau một xe tải khi đám đông ùn ùn ra về, chỉ xuất hiện lại khi người khán giả cuối cùng ra khỏi sân bóng.

Sau đó tôi và Harkat tụ tập cùng các diễn viên hậu đài trong lều vải, sau nhà bạt, để dự tiệc. Không thường có tiệc tùng sau mỗi buổi diễn, nhưng thỉnh thoảng chúng tôi muốn được thư giãn mỗi khi có thể. Đây là một cuộc sống rất căng thẳng, vượt qua những khoảng cách xa xôi, làm việc vất vả, che giấu mặt mày, để không bị chú ý. Nên thỉnh thoảng giải trí là điều tốt.

Trong lều có một số khách mời: sĩ quan cảnh sát, công chức, những nhà buôn giàu có... Ông Cao biết cần lấy lòng ai. Để sinh hoạt của chúng tôi được thoải mái trôi chảy.

Các vị khách của chúng tôi rất quan tâm tới Harkat. Những khán giả bình thường không được thấy anh chàng Tí Hon da xám. Đây là cơ hội cho những vị khách đặc biệt tìm hiểu một điều khác thường, để ba hoa với bạn bè. Biết họ mong chờ gì, Harkat để họ thoải mái quan sát, nói cho họ biết một chút về quá khứ của mình và lịch sự trả lời những câu hỏi của họ.

Ngồi trong một góc lều yên tĩnh, tôi nhai sẵn-uých và uống nước. Tôi vừa định ra về, thì Jekkus rẽ đám đông, giới thiệu với tôi người khách mà anh ta vừa hướng dẫn vào lều.

- Darren, đây là thủ môn tuyệt nhất thế giới, Tom Jones. Đây là bạn thân và cũng là đồng nghiệp của tôi, Darren Shan.

Tôi nhắm mắt rên lên. Quá nhiều ơn phước của ma-cà-rồng! nghe tiếng thở hổn hển của Tommy khi nhận ra tôi. Gượng cười, tôi đứng dậy, bắt tay Tommy. Mắt hấn như lòi khỏi tròng khi nghe tôi nói:

- Chào Tommy. Lâu quá mới gặp lại cậu. Uống gì nào?

CHƯƠNG TÁM

Gặp lại một thằng bạn đã chết và được chôn từ mười tám năm trước, bây giờ còn sống nhăn, nhưng chỉ già đi vài tuổi, làm Tommy bàng hoàng đến sửng sờ. Hắn gật đầu mà chẳng hiểu tôi nói gì. Nhưng từ từ tỉnh táo dần, sau cùng Tommy tập trung nghe những gì tôi đang nói. Thật khổ tâm khi phải nói dối bạn cũ của mình. Nhưng tôi không thể nói ra sự thật lạ lùng hơn cả truyện giả tưởng. Vì vậy, tôi nói là đã bị một căn bệnh khác thường, ngăn chặn tôi trưởng thành. Căn bệnh này đã được phát hiện khi từ khi tôi còn nhỏ. Các bác sĩ bảo tôi chỉ sống thêm được năm sáu năm. Ba má tôi vô cùng đau khổ, nhưng không thể làm gì. Chúng tôi không cho ai biết, và cố kéo dài cuộc sống bình thường của tôi cho đến khi nào còn có thể.

Tôi tiếp tục nói dối:

- Rồi Gánh Xiếc Quái Dị tới thị trấn. Mình bất ngờ gặp một thầy thuốc vô cùng đặc biệt. Ông theo gánh xiếc để nghiên cứu về những con người quái dị. Ông nói có thể giúp mình, nhưng phải được kiểm tra gấp. Mình bàn với ba má, rồi gia đình mình quyết định tạo ra một cái chết giả, để khi mình ra đi không tạo những nghi ngờ.

Tommy kêu lên:

- Nhưng Chúa ôi! Gia đình cậu có thể đi cùng mà. Sao làm mọi người phải đau khổ thế?

Tôi thở dài:

- Gia đình mình không biết phải giải thích với mọi người như thế nào. Gánh Xiếc Quái Dị là một đoàn xiếc rong bất hợp pháp. Cha mẹ mình sẽ phải từ bỏ tất cả để sống lén lút với mình. Như thế không công bằng, càng bất công khủng khiếp với Annie.

- Nhưng phải có một cách khác chứ?

- Có thể. Nhưng lúc đó không đủ thời gian để tính toán nữa. Gánh Xiếc Quái Dị chỉ lưu lại thị trấn vài ngày. Sau khi bàn thảo về đề nghị của thầy thuốc, gia đình mình đã chấp thuận. Mình nghĩ, mình còn sống sau bấy nhiêu năm, đã chứng mình quyết định đó là đúng.

Tommy bút rút lắc đầu. Hắn đã lớn lên thành một người đàn ông cao to lực lưỡng, với hai bàn tay khỏe mạnh, những bắp thịt rắn chắc. Mái tóc đen của hắn đang thưa thớt dần, chỉ vài năm nữa là bị hói. Nhưng dù cơ thể cường tráng, đôi mắt Tommy thật dịu dàng. Hắn là một người đàn ông hiền lành. Ý nghĩ để một đứa trẻ con giả chết, rồi đem chôn sống làm hắn ghê tởm.

Tôi nói:

- Những gì đã làm cũng đã làm rồi. Có lẽ ba má mình nên tìm một cách khác. Nhưng ông bà quá quan tâm đến lợi ích của con trai, nên có hy vọng thì nắm lấy ngay bất chấp dù phải trả bằng một cái giá khủng khiếp.

- Annie biết không?

- Không. Ba má và mình chưa hề cho nó biết.

Tôi nghĩ, Tommy không có cách nào để lên lạc được với cha mẹ tôi, để kiểm tra chuyện này. Nhưng hắn có thể tìm Annie để hỏi, vì vậy tôi phải đánh lạc hướng.

Tommy lại hỏi:

- Kể cả sau này?

- Mình đã bàn với ba má – mình vẫn gặp ông bà vài năm một lần – và thấy chưa tới thời gian thích hợp cho Annie biết. Nó đang có những khó khăn riêng. Nó có con(không chắc lắm :-??) quá sớm.

- Mình vẫn sống tại đây. Không than với Annie lắm, nhưng có nghe chuyện này.

Tôi lái Tommy khỏi những chuyện về mình:

- Chắc vụ đó xảy ra trước khi cậu thành cầu thủ chuyên nghiệp.

Sau đó chúng tôi nói chuyện về nghề nghiệp của hắn, những trận đấu hắn đã tham gia, những dự định sau khi giải nghệ. Tommy chưa lập gia đình, nhưng có hai con trong những mối quan hệ khi ở nước ngoài.

Tommy buồn rầu nói:

- Mỗi năm mình chỉ gặp chúng vài lần vào mùa hè. Hy vọng khi giải nghệ, mình sẽ chuyển tới đó để được gần gũi các con.

Đa số khách và người trong gánh xiếc đã ra về. Thấy tôi đang nói chuyện với Tommy, Harkat ra dấu hỏi tôi muốn anh loanh quanh tại đây không. Tôi ra dấu lại là không có gì quan trọng. Harkat cùng ra với những người khác. Vài người còn ngồi lại, thì thầm trò chuyện, nhưng không ai ngồi gần tôi và Tommy.

Câu chuyện trở lại quá khứ, Tommy cho tôi biết Alan Morris đã trở thành một nhà khoa học.

- Mà là một khoa học gia nổi tiếng. Cậu ấy là một nhà di truyền học. Nổi tiếng trong khoa sinh sản vô tính. Một lãnh vực gây nhiều tranh cãi, nhưng cậu ấy tin chắc đó là phương thức để tiến triển.

Tôi cười lớn:

- Miễn sao cậu ấy đừng sinh sản vô tính chính mình. Một Alan Morris là quá đủ rồi.

Tommy cũng cười ha hả, nhưng câu nói tiếp theo của hắn làm tôi tắt nụ cười:

- Mình không biết Steve bây giờ ra sao. Hắn bỏ nhà năm mười sáu tuổi. Ra đi không nói một lời với bất cứ ai. Mình nói chuyện với hắn qua điện thoại vài lần. Nhưng sau đó chỉ gặp lại hắn một lần khoảng mười năm trước. Steve trở về nhà vài tháng, khi mẹ cậu ấy chết.

- Mình không biết là bác ấy đã mất. Mình rất quý mẹ của Steve.

- Hắn bán nhà và tất cả đồ đạc. Chia căn hộ với Annie một thời gian. Đó là trước khi...

Ngừng lại, rồi Tommy nhìn tôi, hỏi:

- Từ khi đi khỏi đây, cậu có gặp Steve không?

Tôi nói dối:

- Không.

- Cậu không biết gì về hắn?

- Không.
- Không biết một tý gì hết?

Tôi gương cười, hỏi:

- Sao cậu quá quan tâm đến Steve thế?
- Lần cuối ở đây, hắn đã gây vài vụ rắc rối. Mình tưởng hai bác cho cậu biết rồi chứ.
- Gia đình mình không muốn nhắc đến quá khứ, nhưng Steve đã làm gì?

Tôi thầm hỏi, không biết có gì liên quan tới những hoạt động của ma-cà-chóp không?

- Ồ... mình không nhớ rõ lắm.

Tommy bút rút trở mình trên ghế. Hắn đang nói dối.

- Chuyện xưa rồi, tốt nhất là không nên bới lên nữa. Cậu biết Steve mà. Không gây rắc rối này, thì cũng quậy tung chuyện khác.

- Chính xác. Cậu...bảo là đã nói chuyện qua điện thoại với Steve?

- Ờ... Hắn thường gọi, hỏi công việc mình ra sao, nhưng không bao giờ nói hắn đang làm gì, rồi cúp máy.

- Lần cuối nó gọi là khi nào?

Tommy ngẫm nghĩ:

- Hai, có lẽ là ba năm. Lâu lắm rồi.
- Cậu có số của nó không?
- Không.

Thật tệ. Tôi đã tưởng từ Tommy có thể lần ra dấu vết của Steve.

- Mấy giờ rồi?

Tommy hỏi rồi nhìn đồng hồ, rên lên:

- Ông bầu mà biết mình ra ngoài khuya thế này, mình bị sa thải ngay. Xin lỗi, Darren, thật tình mình phải đi rồi.

Tôi cười, đứng dậy bắt tay Tommy:

- Không sao. Chúng ta sẽ gặp lại sau trận đấu chứ?

Tommy kêu lên:

- A! Mình sẽ không về cùng đội bóng đâu. Mình ở lại thị trấn đêm nay, thăm vài người họ hàng. Sau trận đấu, hãy đến khách sạn gặp mình... Đây, sao cậu không đến xem mình thi đấu nhỉ?

Mắt tôi sáng lên:

- Trận bán kết? Thích mê đi chứ. Nhưng cậu bảo Jekkus là hết vé rồi mà?
- Jekkus?
- Anh chàng phóng dao, fan số một của cậu đó.

- Ồ! Mình không thể cho vé tất cả người hâm mộ được. Nhưng gia đình và bạn bè lại là chuyện khác.

- Mình không thể ngồi gần những người... quen biết. Sợ... sợ thật về mình tới tai Annie.

- Mình sẽ kiếm cho cậu một chỗ ngồi tách biệt với những người khác. Nhưng... cậu biết không? Annie không còn là một cô gái nhỏ nữa. Năm ngoái khi về đây thi đấu, mình đã gặp cô ấy. Annie làm mình bất ngờ về sự chững chạc của cô ấy. Có lẽ đã đến lúc cho Annie biết sự thật rồi.

Tôi cười nói, nhưng biết sẽ không thể. Tommy nhấn mạnh:

- Mình thật sự nghĩ là cậu nên làm điều đó. Sẽ là một cú sốc, cũng như mình vậy, nhưng mình tin chắc Annie sẽ mừng rỡ khi biết cậu còn sống.

- Để mình suy nghĩ.

Tôi tiễn Tommy qua đường hầm của sân bóng, tới nơi hãm đậu xe. Tôi chào tạm biệt, chúc hãm ngủ ngon nhưng trước khi vào xe Tommy nghiêm mặt nói:

- Ngày mai chúng ta sẽ phải nói chuyện nhiều hơn về Steve.

Tim đập rộn rang, tôi e dè hỏi:

- Vì sao?

- Có những chuyện cậu cần được biết. Mình không muốn nhắc lại vì quá muộn rồi... Nhưng mình nghĩ...

Hãm ngập ngừng rồi mỉm cười:

- Mai chúng ta sẽ bàn chuyện này. Có thể sẽ làm cậu quyết định... những chuyện khác.

Rồi Tommy chào tạm biệt, hứa sẽ gửi vé vào sang mai, cho tôi địa chỉ khách sạn và số điện thoại di động, bắt tay tôi, vào xe, lái đi.

Đứng ngoài tường rào sân bóng một lúc lâu, tôi ngẫm nghĩ về Tommy, Annie và quá khứ, mà tự hỏi bạn tôi có ý gì khi bảo, chúng tôi cần phải nói chuyện thêm về Steve.

CHƯƠNG CHÍN

Khi nghe tôi nói về trận bóng, Harkat có phản ứng nghi ngờ ngay:

- Đó là một cái bẫy. Bạn cậu là một...đồng minh của Steve Leonard...

- Không là Tommy. Nhưng tôi có cảm giác là bằng cách nào đó, cậu ấy có thể hướng ta tới Steve hoặc đặt chúng ta vào dấu vết của nó.

- Cậu muốn tôi đi cùng không?

- Anh sẽ không vào được. Ngoài ra, cả mười ngàn người tại đó. Giữa một đám đông như thế,

tôi nghĩ là sẽ được an toàn.

Một nhân viên liên lạc đưa vé tới và tôi đến trước trận đấu nửa tiếng. Bên ngoài sân, đám đông tràn ngập. Trong sắc phục cầu lạc bộ của mình, họ ca hát, cổ vũ, mua nước uống, dồi nướng, bánh mì kẹp thịt từ những người bán rong. Những toán cảnh sát giữ gìn trật tự, tránh xô xát giữa đám đông, hào hứng thưởng thức bầu không khí đó. Mua một cây dồi nướng, một tờ chương trình trận đấu, và một cái mũ có hình Tommy với khẩu hiệu: “Anh ấy thật phi thường”. Rất nhiều mũ nón, huy hiệu cổ động Tommy. Thậm chí một đĩa nhạc của ca sĩ Tom Jones cũng có hình Tommy trên bìa.

Tôi vào ghế ngồi hai mươi phút trước trận đấu bắt đầu. Chỗ tôi ngồi ngay chính giữa, chỉ sau lối ra vào của cầu thủ mấy hàng ghế, nhìn xuống cầu trường rất thoáng. Khi tôi tới, hai đội đang khởi động cho ấm người. Tôi thật sự xúc động thấy Tommy đứng trước cầu môn. Một người bạn của tôi đang thi đấu trận bán kết của một giải bóng lớn! Tôi đã đi xa từ nhỏ, bỏ lại sau những thú vui của loài người, nhưng bây giờ ngồi đây, nhìn xuống Tommy, tình yêu bóng đá lại tràn ngập trong tôi, trong lòng lại sôi nổi hào hứng như một đứa trẻ.

Hai đội đã ra sân chuẩn bị đá. Khán đài không còn một chỗ trống. Tiếng hoan hô cổ vũ vang lên. Nhiều người đứng dậy, vỗ tay hò hét. Trọng tài thấy đồng xu để quyết định phần sân thi đấu, các đội trưởng bắt tay nhau, cầu thủ vào hàng, trọng tài thổi còi và trận đấu bắt đầu.

Trận đấu hùng hục khí thế. Hai đội đều quyết tâm giành chiến thắng. Tranh chấp mạnh mẽ, nhanh nhẹn. Hai đội đều mở những đợt tấn công dồn dập. Rất nhiều cơ hội ghi bàn. Tommy cứu nguy khung thành rất tuyệt, thủ môn đội kia cũng không kém gì. Mấy cầu thủ sút bóng vọt xà ngang làm vang lên những tiếng suýt xoa và chế giễu. Sau bốn mươi lăm phút, hình như tỉ số hai bên sẽ cân bằng cho tới hết hiệp một. Nhưng một hậu vệ bị trượt ngã, khung thành rất thoáng, một tiền đạo chớp ngay cơ hội sút bóng bay thẳng vào góc lưới trái, lướt qua mấy ngón tay chơi vơi của... Tom Jones. Tommy và đồng đội nhìn nhau thất vọng. Nhưng fan của họ và dân địa phương vẫn cất vang câu hát: “Một là thường, hai-một mới ngon! Đó là cách chúng ta giành cúp”

Tôi định đi mua nước uống, nhưng dòng người thật khủng khiếp – những fan nhiều kinh nghiệm hơn đã đi ra trước khi tiếng còi kết thúc hiệp một cất lên. Đi loang quanh cho thư giãn hai chân, tôi trở lại ghế ngồi.

Dù bị dẫn trước, đội của Tommy trông vẫn đầy tự tin khi ra sân, sau giờ giải lao. Họ tấn công ngay từ đầu hiệp hai, đẩy lùi đối phương phải rút về bảo vệ khung thành. Trận đấu hùng hục căng thẳng, ba cầu thủ bị phạt trong mười lăm phút đầu. Nhưng những đôi chân khát khao chiến thắng đã được tương thưởng và phút sáu tư, khi ghi bàn từ một góc hẹp.

Cầu trường như bùng nổ khi đội của Tommy ghi bàn. Tôi là một trong mấy ngàn người nhảy bắt khởi ghế, vui sướng vung tay đắm vào không khí. Thậm chí tôi còn hòa giọng hát, để làm fan đối phương phải im lặng: “Tịt ngòi rồi. Các anh bị tịt ngòi rồi!”

Năm phút sau, tôi còn gào lên, hát to hơn nữa, khi thêm một quả bay vào lưới từ một góc khác, nâng tỉ số lên 2-1. Tôi ôm thẳng cha lạ hoặc ngồi kế bên mà nhảy cẫng lên. Không thể tin nổi tôi hành động như thế này. Các tướng quân ma-cà-rông sẽ nói gì, nếu thấy ông hoàng của họ nhảy như hóa rồ?

Trận đấu còn lại rất căng thẳng. Bị thua điểm, đội đối phương bắt buộc phải tấn công để san bằng tỉ số. Đội của Tommy quyết giữ tỉ số cho tới hết hiệp hai. Rất nhiều màn cản phá phạm lỗi, những cú đá thô bạo và nhiều thẻ vàng được rút ra. Thêm mấy lần Tommy cứu nguy khung thành khá dễ dàng. Với sáu phút còn lại, chiến thắng có vẻ an toàn.

Rồi một cầu thủ đối phương vượt qua hàng hậu vệ, đối diện khung thành với chỉ một mình Tommy. Bóng đi sệt vào góc trái. Cầu thủ tấn công quay phắt lại mừng chiến thắng.

Nhưng cậu ta phản ứng quá sớm. Vì ngay lúc đó, Tommy lặn xuống, mấy ngón tay chỉ chạm bóng, nhưng đủ đẩy bóng vòng qua cột dọc.

Đám đông cuồng nhiệt đồng thanh gào lên, lặp đi lặp lại mấy câu: “Phi thường! Phi thường! Thủ môn vĩ đại nhất!”. Tommy không quan tâm tới những lời tán dương, lom lom nhìn góc khung thành, rồi căn nhần mấy hậu vệ đội mình. Nhưng cú gạt bóng kịp thời của Tommy đã làm đội đối phương kiệt quệ tinh thần. Dù họ vẫn tiếp tục tấn công, nhưng không thêm được lần nào đe dọa khung thành nữa.

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, đội của Tommy mệt lử ôm nhau, bắt tay đối phương và trao đổi áo. Sau đó họ chào người ái mộ, tỏ lòng biết ơn sự ủng hộ nồng nhiệt của họ. Tất cả chúng tôi đứng lên vỗ tay, hát bài ca chiến thắng.

Tommy là cầu thủ trong đội rời sân sau cùng. Cậu ta trao đổi áo với thủ môn đội bạn, rồi cả hai vừa bước đi vừa bàn bạc về trận đấu. Tôi gào lớn tên Tommy, khi cậu ấy tiến vào cửa đường hầm, nhưng chắc chắn cậu ấy không nghe thấy giữa những tiếng ồn ào của đám đông.

Ngay khi Tommy sắp đi khuất vào đường hầm, tới phòng thay áo, bỗng vang lên nhiều tiếng xôn xao huyền ảo. Tôi nghe những tiếng la giận dữ và những tiếng nổ lớn. Đa số những người quanh tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng tôi từng nghe âm thanh này, tiếng sủng!

Từ chỗ ngồi, tôi không thể nhìn xuống đường hầm, nhưng tôi thấy Tommy và thủ môn kia đứng lại, bối rối, rồi quay ngược trở lên. Thành linh tôi cảm thấy có điều nguy hiểm.

- Tommy!

Tôi gào lên, chen lấn đám đông, chạy xuống cầu trường. Trước khi tôi xuống tới nơi, một ủy viên trong ban tổ chức nhào ra khỏi đường hầm, mặt đầm đìa máu. Những người phía trước tôi, khiếp đảm quay ngược lại, xô đẩy tôi bật ra sau.

Khi đang cố vượt qua đám đông, tôi thấy hai người xông ra khỏi đường hầm. Một ma mới đầu trọc, với khuôn mặt biến dạng chỉ còn một nửa, tay cầm khẩu súng săn. Một ma-cà-chóp điên rồ, râu quai nón, da màu tía với một móc vàng một móc bạc thay thế hai bàn tay.

Morgan James và R.V.!

Hoảng sợ gào lên, tôi xô đẩy người chung quanh với tất cả sức lực của ma-cà-rồng. Nhưng trước khi tôi có thể lách qua được họ, R.V. đã hướng tới mục tiêu. Lão ta vượt qua cửa hầm, các cầu thủ, huấn luyện viên và ban tổ chức, tiến thẳng tới Tom Jones đang đứng sững sờ.

Tôi không biết Tommy nghĩ gì khi thấy quái vật da tía, lực lưỡng đang rảo bước lại gần. Có thể cậu ấy nghĩ là một trò đùa, hay một người hâm mộ muốn ôm cậu ấy. Tommy không có phản ứng nào, không đưa tay lên tự vệ, không bỏ chạy, cứ đứng đó, ngẩn ra nhìn R.V.

Tới sát Tommy, R.V. đưa tay phải – với cái móc vàng – thúc lưỡi dao sắc bén vào ngực Tommy. Tôi chết sững. Từ giữa đám đông, tôi cảm thấy sự đau đớn của Tommy. Rồi R.V rút móc tay lại, điên rồ lắc đầu khoái trá, theo Morgan James rút lui xuống đường hầm. Morgan James đi trước, bắn súng mở đường.

Trên sân, Tommy ngơ ngác nhìn vết đâm đỏ lôm trên ngực trái. Rồi, như một màn hài kịch, cậu ấy lao đảo trượt trên mặt đất, co giật mấy cái, rồi nằm bất động – một sự bất động khủng khiếp của ... cái chết.

CHƯƠNG MƯỜI

Phóng ra khỏi đám đông, tôi loạng choạng bước ra sân. Những người quanh tôi đang sửng sốt, bàng hoàng nhìn người thủ môn vừa ngã xuống. Theo bản năng, tôi chạy tới Tommy, nhưng rồi tôi chợt nghĩ: Tommy đã bị giết rồi, việc tiếc thương bạn hãy để lại sau. Ngay lúc này tôi phải tập trung vào R.V. và Morgan James. Nếu nhanh chân, tôi còn có thể đuổi kịp, trước khi chúng chạy thoát. Quay mặt khỏi Tommy, tôi chạy xuống đường hầm, vượt qua các cầu thủ, huấn luyện viên, ban tổ chức vẫn còn chưa hoàn hồn. Thấy nhiều thân thể trúng đạn, nhưng tôi không ngừng lại xem họ còn sống hay đã chết. Tôi phải là một ma-cà-rồng, không là người thường. Một sát thủ, chứ không là nhân viên săn sóc.

Tôi chạy tới khi đường hầm chia làm hai nhánh. Trái hay phải? Đứng thờ, tôi quan sát hai bên. Đường bên trái không có gì, nhưng vách tường đường bên phải có vết màu đỏ. Máu.

Tôi chạy tiếp. Trong tâm trí tôi có tiếng thì thầm: “Không vũ khí, mi sẽ tự vệ bằng gì?”

Đường hầm dẫn tới một phòng thay áo. Các cầu thủ của đội chiến thắng đang tụ tập tại đây. Họ vui vẻ cười nói, ca hát, chưa hề biết chuyện xảy ra trên sân. Cũng tại đây, đường hầm lại tách hai. Phía trái dẫn ra sân, vì vậy tôi rẽ phải, vừa cầu xin thần linh ma-cà-rồng run rủi tôi đi đúng hướng.

Lối này hẹp, trần thấp. Tôi thở hổn hển, không vì gắng sức mà vì đau khổ. Tôi không dứt nghĩ ngợi về ông Crepsley, ông Gavner Purl... những người bạn, người thân đã chết vì bàn tay ma-cà-chóp. Cố chống lại nỗi đau, tôi nghĩ qua R.V. và Morgan James.

R.V từng là chiến sĩ bảo vệ môi trường. Lão cố gắng thả tự do cho Người sói trong Gánh Xiếc Quái Dị. Tôi ngăn cản lão, nhưng lão đã bị Người sói cắn đứt hai bàn tay. R.V. sống sót và chạy thoát, nhưng trút nỗi bất hạnh của lão lên tôi. Mấy năm sau, lão được Steve phát hiện. Nó bảo ma-cà-chóp truyền máu cho lão, rồi cả hai âm mưu hãm hại tôi. R.V. có mặt trong Hang Báo Oán lúc ông Crepsley bị giết. Đó là lần sau cùng tôi thấy lão.

Morgan James là một cựu sĩ quan cảnh sát. Một người thường được ma-cà-chóp thu nạp làm ma mới. Giống như những ma mới khác, hắn mặc áo sơ mi màu nâu quần đen, bầm máu quanh mắt và xăm một chữ “M” phía trên hai tay. Vì hắn chứ được truyền máu, nên sử dụng được súng. Cũng như ma-cà-rồng, ma-cà-chóp có lời thề khi truyền máu là không sử dụng súng

đạn. James cũng có mặt trong Hang Báo Oán. Trong trận đó, hắn bị bắn nát mặt trái.

Đây là một cặp vô cùng quỷ quyệt và nguy hiểm. Tôi lại tự hỏi sẽ làm gì nếu đuổi kịp chúng, với...hai bàn tay không!

Cuối đường hầm có một cánh cửa khép hờ. Hai cảnh sát và một nhân viên trong ban tổ chức chết rũ bên tường. Tôi nguyên rửa R.R. và Morgan James, thề sẽ trả thù cho họ. Đá bật cửa, tôi phóng ra ngoài. Đây là phía sau sân bóng, tiếp giáp khu phát triển nhà. Phía trước tôi, R.V. và Morgan James vừa bước vào khu xây dựng. Vừa định đuổi theo chúng, tôi ngừng lại, chạy ngược về chỗ hai sĩ quan cảnh sát chết. Cả hai đều không có súng, chỉ có hai cây dùi cui. Hai tay cầm hai cây, tôi rượt theo con mồi.

Trong khu chung cư tối thui, nhất là mới từ ngoài sáng vào. Nhưng tôi có thị giác sắc bén của ma-cà-rồng, nên cũng không khó tìm đường. Cứ bảy tám ngôi nhà lại có một ngã rẽ. Tôi ngừng lại, nhìn trái nhìn phải. Không thấy bóng dáng R.V. và Morgan James. Lại chạy tiếp.

Không hiểu chúng có biết là tôi đang bám theo sau không, nhưng giả dụ chúng biết tôi có mặt trong trận đấu, chưa chắc chúng nghĩ rằng tôi đã rời sân bóng để đuổi theo. Lợi thế bất ngờ rất có thể thuộc về tôi. Nhưng tôi tự nhủ vẫn phải luôn cảnh giác. Tới đoạn rẽ cuối cùng. Tôi đứng trên đường, quay đầu nhìn hai bên. Phải hay trái đây? Không thấy một bóng người. Tôi mất dấu chúng rồi. Có nên đi theo cảm tính hay trở lại và...

Bên trái có tiếng rọt rọt nho nhỏ... tiếng dao cạo lên tường. Rồi một tiếng thì thầm”

- Im lặng!

Tôi quay lại. Giữa hai ngôi nhà có một lối đi nhỏ xíu. Những bóng đèn đường gần nhất đã bị phá hủy. Chỉ có chút ánh sáng từ bên kia đường hắt qua. Tôi có cảm giác không yên tâm – tiếng cạo tường và tiếng thì thầm có vẻ không thích hợp – nhưng không thể lùi bước. Tôi tiến tới.

Đứng cách lối đi nhỏ mấy mét, rồi tôi nhích dần giữa đường, tay nắm chặt hai cây gậy. không thấy ai trong bóng tối. Con đường chỉ dài chừng năm sáu mét và dù ánh sáng lờ mờ, tôi có thể thấy được bức tường phía sau. Có lẽ tai tôi bị đánh lừa vì âm thanh của radio hay tivi vọng lại. Làm gì bây giờ?

Trong hẻm nhỏ, một vật di động sát mặt đất. Tôi gồng mình, hạ thấp tầm nhìn. Trong một nơi tối nhất, tôi thấy chúng. Mỗi tên bám sát một bên tường.

Kẻ bên trái tôi khúc khích cười rồi đứng dậy. R.V. Tôi đưa một gậy lên tự vệ. Bóng bên phải tiến lên: Morgan James với mũi súng chĩa thẳng vào tôi. Đưa nốt gậy tay phải lên, rồi tôi nhận ra chẳng ích lợi gì nếu hắn nổ súng.

Lùi một bước, tôi chuẩn bị chạy, bỗng từ trong tối, phía sau R.V. một giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

- Không được bắn.

Đó là Gannen Harst, bảo vệ hàng đầu của Chúa tể ma-cà-chóp.

Trong thâm tâm, tôi có phần mong gặp hắn. Cảm giác gần như nhẹ nhõm hẳn. Không còn phải chờ đợi nữa. Dù định mệnh an bài cho tôi ra sao, nó đã bắt đầu tại nơi này. Một lần đối đầu sau cùng với Chúa tể Ma-cà-chóp. Kết quả sẽ là: Tôi giết nó, hoặc nó giết tôi. Kiểu nào cũng

vẫn tốt hơn là chờ đợi.

- Chào Gannen. Vẫn lang thang với thằng điên khùng, cặn bã đó sao?

Tức giận, nhưng không trả lời lại tôi, trái lại, hấn lên tiếng gọi:

- Chúa tể.

Cái bóng thứ tư bước ra từ sau Morgan James.

Khi nhìn rõ mái đầu hoa râm của Steve Leopard, tôi lên tiếng:

- Gặp lại mày tao rất mừng, Steve.

Chỉ nhìn thoáng qua R.V., Morgan James và Gannen Harst, nhưng tôi chú ý nhất vào Steve, đo lường khoảng cách giữa nó và tôi, tính toán sao cho nó bị thương tổn khi tôi phóng cây dùi cui. Ba tên kia không thành vấn đề, giết Chúa tể Ma-cà-chóp mới là ưu tiên hàng đầu của tôi.

Steve nhận xét với bề tôi:

- Nó không hề ngạc nhiên khi thấy chúng ta.

Vẫn chưa tiến lên như Gannen Harst, Steve đứng sau Morgan James.

Tiến lên một bước, R.V. gầm gừ:

- Để tôi thanh toán nó.

Lần sau cùng tôi thấy lão, lão đeo kính sát tròng màu đỏ, sơn da màu tía, để trông giống mà-cà-chóp hơn. Nhưng sau hai năm da và mắt lão đã thay đổi một cách tự nhiên, tuy nhiên so sánh với những ma-cà-chóp cự trảo, màu đỏ của lão không đậm bằng.

Steve bảo R.V.

- Đứng im. Tất cả chúng ta sẽ xrs xác nó sau. Trước hết hãy kết thúc màn giới thiệu đã. Darius.

Thằng bé tên Darius từ sau Steve bước ra. Nó mặc áo choàng màu xanh lá như Steve. Thằng bé rùng mình nhưng làm ra vẻ uy nghiêm, tay cầm khẩu súng bắn tên – một phát minh của Steve – chĩa thẳng vào tôi.

Vẫn chờ Steve tiến lên một chút, không thềm quan tâm tới mũi tên của thằng bé, tôi ghé tởm kêu lên:

- Bây giờ mày truyền máu cho cả trẻ con sao?

Steve mỉm cười:

- Darius là một ngoại lệ. Một trợ thủ đắc lực và cũng là một điệp viên quý giá.

Steve nhích nửa bước gần thằng bé. Cơ hội của tôi. Hoàn toàn tập trung vào Steve, tôi từ từ co tay phải. Chỉ vài giây nữa tôi sẽ...

Đúng lúc đó Darius nói:

- Con bắn được chưa, cha?

CHA?

Steve trả lời:

- Được, con trai.

CON TRAI?

Trong khi đầu óc tôi quay mòng mòng như chong chong, Darius nhắm, nín thở, bóp cò, bắn mũi tên đầu bọc thép thẳng vào tôi.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Mũi tên trúng vai phải, đẩy tôi bật ngửa ra sau. Đau đớn thét lên, tôi nhổ bật mũi tên, nhưng đầu tên bị gãy vẫn nằm sâu trong thịt.

Chung quanh tôi bỗng toàn màu đỏ. Trong một thoáng, tôi tưởng mình sẽ ngất đi. Nhưng rồi màu đỏ nhạt dần, nhà cửa đường đi lại hiện ra. Nghe tiếng chân bước tới, tôi nghiêng răng cố chống lại cơn đau xé thịt, tôi ngồi dậy. Steve đang dẫn đầu nhóm lờ mờ tiến tới.

Khi bị ngã, tôi đã làm rơi hai cây dùi cui. Tôi quơ tay nhặt, cả mẫu tên gãy để sử dụng như một dao găm thô sơ. Gannen thấy hành động của tôi. Hắn bước tới trước Steve, ra lệnh cho R.V. và Morgan James:

- Tản ra.

Chúng tách ngay sang hai bên. Thằng bé Darius đứng sau Steve. Trông nó như bị bệnh. Tôi nghĩ, trước đây chắc nó chưa bắn ai bao giờ.

Quơ mấy vũ khí thảm hại về phía chúng, tôi rít lên:

- Lùi lại ngay.

R.V. cười nhạo:

- Ngon!

Morgan James ngọng nghịu lúng túng nói – vì từ khi bị bắn nát một bên mặt, hắn không nói tràng hoàng nổi:

- Tr... tr... ông m... ày gh... ghê quá!

Tay đặt trên chuôi kiếm, sẵn sàng rút ra, Gannen Harst nói:

- Đừng để nó làm bất cứ điều gì. Đừng quên, dù bị thương nhưng nó vẫn rất nguy hiểm.

Từ sau vai Gannen Harst, Steve nhìn tôi, nói:

- Các người đánh giá thằng nhóc này cao quá. Với một vết thương như thế, thậm chí còn không đứng dậy nổi đâu.

Tôi chống tay, cố đứng dậy:

- Thật sao?

Một lần nữa, tấm màn đỏ lại bao phủ chung quanh. Khi nhìn rõ lại, tôi thấy Steve cười khoái trá. Nó khích tôi đứng dậy là có mục đích. Làm trò giải trí của nó thêm hấp dẫn.

Vung vẩy mũi tên gãy về phía chúng, tôi bước giật lùi. Mỗi cử động nhỏ làm vai của tôi nhức buốt. Rõ ràng tôi không thể lùi xa hơn nữa. Gannen không bỏ lỡ cơ hội. Hắn ra lệnh R. V. kèm bên trái, Morgan James theo sát bên phải tôi, chặn kín hai đầu đường.

Hai chân lão đảo, tôi cố đứng, thầm tính toán một kế hoạch. Tôi biết, chỉ một mình Steve có thể giết tôi – lão Tí Nị đã tiên đoán: mccc sẽ bị diệt vong, nếu bất cứ kẻ nào, trừ Chúa Tể của

chúng, giết một trong số ba thợ săn chúng tôi. Chúng chỉ được phép bắt giữ tôi cho Chúa tể.

Sau cùng Gannen Harst rút kiếm, nói:

- Giết nó ngay đi. Nó đang nằm trong tay chúng ta. Đừng phí thời giờ nữa.

Steve cười cười:

- Từ từ. Ta muốn thấy nó đổ máu thêm chút nữa.

- Nhưng nếu vì mũi tên của con trai ngài, nó bị chảy máu tới chết thì sao?

- Không đâu. Darius bắn chính xác điểm ta đã dạy.

Steve quay lại nhìn con trai và bắt gặp đôi mắt khổ sở của thằng bé:

- Con không sao chứ?

- Dạ... Con chỉ không ngờ là quá... quá...

- Nhiều máu? Đêm nay con giỏi lắm. Nếu muốn, con không phải nhìn tới lúc kết thúc đâu.

Để kéo dài thời gian, hy vọng tìm ra lối thoát, tôi hỗn hển nói:

- Làm sao mà... cuối cùng mày lại... có được một đứa con?

- Một câu chuyện dài, rắc rối lắm. Tao rất vui lòng cho mày biết, trước khi đâm cọc nhọn qua tim mày.

- Ha ha! Mày nói ngược rồi. Đêm nay, tao mới là người kết liễu mạng mày.

Steve nhướng lông mày, nhìn tôi chế nhạo:

- Lạc quan cho tới phút cuối hả! Tommy chết ra sao? Với thái độ bàng hoàng hay như con lợn rên xiết Crepsley?

Mấy câu nói của nó làm tôi sôi máu. Không thể nghĩ ngợi, tôi bật lên câu chửi thậm tệ nhất, rồi phóng cây dùi cui thẳng vào nó. May mắn không ngờ, cây dùi cui bay trúng trán Steve. Nó gục xuống với một tiếng kêu đầy kinh ngạc.

Lập tức, Gannen Harst quay phắt lại, săn sóc Chúa tể của hắn. Tôi chớp thời cơ, nhảy tới Morgan James, đâm mũi tên gãy. Hắn vội rút lại, né tránh. Tôi lao vào hắn với vai phải bị thương. Rú lên đau đớn vì mũi tên cắm sâu thêm vào thịt, nhưng... tôi thành công. Morgan James ngã lộn ra sau.

Con đường trước mặt tạm thời thông thoáng. Tôi loạng choạng chạy, tay trái nắm chặt vết thương để cầm bớt máu.

Phía sau, tôi nghe Steve gào lên:

- Ta không sao. Đuổi theo ngay, đừng để nó thoát.

Nếu không bị thương tôi có thể chạy nhanh hơn chúng, nhưng vì loạng choạng từng bước, nên chỉ mấy giây sau chúng đã đuổi gần kịp.

Khi tiếng chân của những kẻ truy đuổi gần sát tới tôi, cánh cửa của một ngôi nhà bên trái bật mở. Một người đàn ông lộ đầu ra, giật dũ la lên:

- Cái gì mà ồn ào thế? Chúng tôi đang cố...

Tôi vội gào lên:

- Cứu! Giết người!

Ông ta mở rộng cửa, bước ra ngoài:

- Chuyện gì?

Tôi ngoái nhìn Steve và đồng bọn. Chúng đều đã ngừng lại. Tôi gào hết hơi:

- Cứu! Tụi giết người! Chúng bắn tôi!

Những nhà chung quanh bật đèn, những tấm màn cửa được vén lên. Người đàn ông tiến lại gần tôi. Steve nhếch mép cười, đưa tay lên vai lấy cây súng bắn tên, bấm ông ta. Ngay lúc đó, Gannen Harst gạt khẩu súng sang một bên, mũi tên không trúng đích. Nhưng người đàn ông đã nhìn thấy ý đồ của Steve, vội chạy vào nhà.

Steve lập tức quát hỏi Gannen Harst:

- Mi làm gì vậy?

- Chúng ta phải ra khỏi đây ngay.

- Chưa giết được nó thì không đi đâu hết.

- Vậy thì giết ngay đi.

Hai mắt đầy thù hận, Steve trừng trừng nhìn tôi. Sau nó, R.V. và Morgan James hau háu nhìn tôi, khao khát thấy tôi phải chết. Darius lùi ra xa. Không biết nó đang nhìn cảnh này không?

Steve tiến mấy bước gần hơn, nâng súng, nhắm thẳng vào tôi, rồi...

... hạ súng, không bắn, nó rầu rĩ nói:

- Không. Chết thế này quá thoải mái. Quá nhanh.

Gannen gầm lên:

- Đừng ngốc thế. Giết ngay đi. Đây là lần đụng độ thứ tư như đã được tiên đoán. Ngươi phải ra tay ngay lúc này, trước khi...

Steve gào lại:

- Ta làm những gì ta muốn.

Trong một thoáng, tôi tưởng nó tấn công kẻ tâm phúc nhất. Nhưng rồi nó bình tĩnh lại gượng cười, nói:

- Gannen, ta biết mình đang làm gì mà. Không thể cho nó chết dễ dàng như thế được.

- Không là lúc này thì đến bao giờ?

- Đến khi thích hợp. Khi ta hành hạ nó, làm nó phải đau đớn như ta khi bị nó phản bội, để chạy theo Crepsley.

Gannen rít lên:

- Còn lời tiên chi của ông Tí Nị.

Steve cười khểnh:

- Dẹp chuyện đó đi. Ta tự tạo định mệnh cho mình. Lão già thô lỗ đó không thể điều khiển đời ta được.

Hai mắt đỏ của Gannen mờ đi vì phần nộ. Hắn muốn Steve giết tôi, để một lần quyết định cho xong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Hắn còn tranh luận thêm, nếu lúc đó không có nhiều cánh cửa hé mở và nhiều người lấp ló nhìn ra ngoài. Gannen nhận thấy mối nguy hiểm, vì đã làm nhiều người chú ý. Hắn lắc đầu, kéo ngược Steve lại, ra lệnh cho R.V. và Morgan James cùng rút lui.

Steve cười lớn, ngoắc tay nói với tôi:

- Sẽ bắt lại mi sau, mcr nửa mùa.

Muốn nguyên rửa nó mấy câu nhưng tôi không còn đủ sức. Hơn nữa, tôi cần phải ra khỏi đây ngay. Nếu mọi người ra ngoài và gặp tôi, càng thêm rắc rối. Họ sẽ báo cảnh sát, đưa tôi tới bệnh viện, rồi bị nhận diện, và bị... bắt. Tôi vẫn đang là kẻ bị truy nã. Người dân quanh đây có thể không biết về kế tình nghi giết người – Darren Shan, nhưng cảnh sát thì biết.

Quay lưng lại với đám người hiếu kỳ, tôi lê bước tới cuối khu nhà, ngồi dựa tường nghỉ ngơi. Lau mồ hôi và nước mắt, rồi tôi kiểm tra vết thương vẫn còn đang chảy máu. Nhưng không còn đủ thời gian. Mọi người đang tràn ra đường. Chẳng bao lâu nữa tin có vụ bắn giết trong khu phố sẽ theo sẽ tới tai cảnh sát.

Gượng trống tay đứng dậy, tôi lao đảo đi dọc con đường, hy vọng đưa tôi ra khỏi khu dân cư. Tôi thử chạy nhưng quá đau, nên chỉ cố bước nhanh hơn. Mỗi bước đi máu càng chảy nhiều hơn, đầu choáng váng, tôi tự hỏi sẽ cố đi được bao lâu nữa, trước khi ngã quỵ vì mất quá nhiều máu, hoặc vì quá căng thẳng.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Mấy phút sau tôi ra khỏi khu chung cư. Xa xa tiếng còi hụ của xe cảnh sát rúc lên như kèn báo tử vang rền trong đêm tối. Mục tiêu của họ là khu thể thao, nhưng ngay sau khi được tin vụ lộn xộn xảy ra họ sẽ gửi một số đơn vị tới chung cư để điều tra.

Đứng gập mình thở giốc, tôi nhìn lại con đường vừa qua và thấy những vũng máu nhỏ. Một dấu vết rõ ràng cho những ai theo dõi. Nếu muốn tiếp tục đi mà không bị phát hiện, tôi phải làm gì đó cho vết thương.

Đưa tay sờ rầm, tôi thấy trong lỗ thịt rách, nhú lên một mẩu thân tên. Cầm chặt mẩu gỗ nhỏ, tôi nhắm mắt, giật mạnh.

- Ruột gan Charma ôi!

Run rẩy bật ngựa ra sau, mấy ngón tay co quắp, mồm há hốc. Gần một phút tôi chỉ biết đau đốn. Nếu những toà nhà chung quanh sụp đổ chắc tôi cũng chẳng quan tâm.

Dần dần cơn đau dịu bớt, tôi đã có thể rà soát lại vết thương. Chưa rút được đầu mũi tên ra,

nhưng tôi đã kéo nó lên, làm kín miệng vết thương. Máu chỉ còn..... không rào ra xối xả như trước nữa. Xé mảnh vải áo..... cuộn lại, ép lên vết thương, rồi hít sâu mấy hơi, tôi đứng dậy. Chân run rẩy như con cừu non, tôi bắt đầu chậm chạp tiến bước. Trong trạng thái đau đớn cùng cực, tôi chỉ còn đủ tỉnh táo để tiếp tục di chuyển, nhưng không thể nhận ra tên đường, hay những phương hướnglại Gánh Xiếc Quái Dị. Tôi cố đi sát một bên đường để có thể vịn hàng rào, hoặc dựa vào tường. Chì vài người đi qua tôi, nhưng dù trong cơn nửa mê nửa tỉnh, tôi cũng phải ngạc nhiên vì với tình trạng của tôi mà hình như không bị ai chú ý. Một thiếu niên, lê lết trên đường rỉ máu, đầu cúi gục... chắc làm họ tưởng tôi say rượu.

Sau cùng, không còn chịu đựng nổi nữa. tôi phải đứng lại. Nếu không, tôi sẽ lăn đùng xuống giữa đường. May mắn là tôi đang ở gần một ngõ tối. Tôi bò vào ngõ, Ánh đèn đường. Ngừng lại bên một thùng rác, tôi ngồi dựa tường, hai chân co lên hỗn hển:

- Nghỉ... một... chút!

Đặt đầu lên gối, nhăn nhó vì đau, tôi tự nhủ: “Chỉ vài phút thôi... là mình có thể...”

Rồi, mí mắt sụp xuống, tôi ngất đi, không biết gì nữa.

Mở mắt. Tôi thấy tối hơn, lạnh hơn, cảm giác như đang bị đóng băng trong một tảng nước đá. Cổ ngóc đầu lên, nhưng thậm chí chỉ một cổ găng nhỏ đó, tôi cũng không làm được. Tôi lại ngất đi.

Tỉnh lại lần sau, tôi bị ngộp thở. Một chất lỏng cay xè đang được tổng qua họng tôi. Trong một thoáng bối rối, tôi tưởng mình lại là một mcr nửa mùa mới, và đang bị ông Crepsley ép phải uống máu người. Vỗ vỗ bàn tay đang nâng đầu tôi lên, tôi lảm nhảm nói:

- Không. Sẽ không... bị giống ông đâu.

Một tiếng càu nhàu:

- Giữ chặt nó.

Kẻ đang giữ đầu rồi nói:

- Không dễ đâu. Nó mạnh hơn chúng mình tưởng đó.

Rồi tôi cảm thấy một thân thể ép sát tôi, ghé tai thì thầm:

- Bình tĩnh, nhóc. Chúng tao chỉ đang cố giúp mày thôi mà.

Đầu óc tôi hơi sáng suốt lại, không vùng vẫy nữa. Chớp mắt, tôi cố nhìn mặt hai người đang cúi xuống, nhưng không biết vì quá tối, hau thị giác tôi mờ vì đau. Tôi hỗn hển nói để biết bạn hay thù:

- Các... anh là ai?

Người giữ đầu tôi, tưởng tôi hỏi tên họ là gì, trả lời:

- Tao là Declan. Còn anh này là Little Kenney.

Kenny ép chai sát môi tôi, nói:

- Mở miệng lớn ra. Cái này rẻ, không ngon lành gì nhưng làm mày ấm người lên.

Không thể cãi lại, tôi miễn cưỡng uống, bụng..... Như lửa đốt. Khi Kenny lấy chai lại, tôi tựa

đầu vào..... Rên lên hỏi:

- Máy... giờ... rồi?

Declan cười hà hà:

- Tụi này không quan tâm tới giờ giấc, nhưng chắc..... ba giờ sáng rồi.

Nâng cằm tôi lên, anh quay đầu tôi từ phải sang trái rồi ngược lại. Sau đó mở miếng vải đắp trên..... bê bết máu khô lên, Declan bật kêu:

- Ui cha! Xin lỗi. Tôi có làm em đau không?

- Không... đau lắm... như chính vết thương đâu.

Rồi tôi lại nửa tỉnh nửa mê. Khi tỉnh lại, tôi thấy hai người ngồi cách đó mấy mét, bàn tính lên làm gì với tôi.

Tiếng Little Kenny thì thầm:

- Bỏ đi. Nó chưa tới mười sáu mười bảy tuổi đâu

Declan đồng ý:

Đừng khó khăn thế. Người nào cũng quan trọng.

- Nhưng nó không như chúng ta. Có thể nó có một gia đình, một mái nhà. Chúng ta không thể thu nạp người bình thường mà chưa được yêu cầu.

- Biết. Nhưng nó có điều gì đó khác thường. Anh không thấy những vết sẹo của nó sao. Vết thương trên vai của nó cũng không phải vì đánh nhau trong sân chơi. Cứ đem nó về, nếu các bà ấy không tuyển, mình tổng nó đi. Dễ mà.

Kenny phản đối:

- Nhưng nó sẽ biết chỗ ở của chúng ta.

- Trong bộ dạng nó, tôi nghi là thậm chí nó có biết thị trấn này ở đâu.

Kenny thì thầm mấy câu tôi không nghe được, rồi nói:

- OK, nhưng đừng quên là anh quyết định, không phải tôi. Tôi không chịu trách nhiệm vụ này đâu.

- Được.

Declan nói rồi tiến lại bên tôi. Anh ta vạch mí mắt tôi lên, Lần đầu tiên tôi nhìn rõ anh ta. Cao lớn, râu quai nón, quần áo rách rưới, vẻ hung dữ. Một gã duu đảng lang thang.

Búng tay trước mắt tôi, Declan nói:

- Nhóc, tỉnh rồi hả? Mà biết chuyện gì đang xảy ra không?

- Biết.

Liếc nhìn Kenny, tôi thấy hắn cũng là một tên bụi đời.

Declan nói:

- Chúng tao sẽ đưa mày cùng về. Đi nổi không?

Tôi đoán họ định đưa tôi tới một nhà thờ hay lễ của dân vô gia cư. Không thích hợp bằng Gánh Xiếc Quái dị, nhưng còn hơn là trạm cảnh sát. Tôi liếc môi, lom lom nhìn Declan rên rỉ nói:

- Đừng... tới cảnh sát.

Declan cười lớn, nói với Kenny:

- Thấy chưa? Ta đã nói nó cũng như chúng ta mà.

Nắm cánh tay trái tôi, rồi bảo Kenny giữ tay phải, anh ta bảo tôi:

- Đau đó. Chịu nổi không?

- Được.

Họ kéo tôi đứng dậy. Vai tôi lại đau nhói, đầu óc như bắn pháo hoa, bụng nhộn nhạo. Tôi gập mình, nôn thốc nôn tháo. Declan và Kenny giữ cho tôi đứng vững cho đến khi nôn xong. Declan nói:

- Khá hơn rồi chứ?

- Không.

Anh ta cười lớn, quay người, kéo tôi theo, hướng ra đầu ngõ.

- Chúng ta sẽ cố khiêng nhóc. Nhưng ráng bước..... không. Như thế sẽ đỡ cho cả ba người.

Tôi gật. Hai người choàng tay ôm lưng, giữ ngực..... rồi dìu tôi đi.

Declan và Little Kenny là hai thiên thần hộ mệnh kỳ cục. Suốt dọc đường họ khích lệ tôi bằng hàng loạt tiếng chửi thề, bằng những cú đá, đẩy để làm tôi xung lên. Vài phút chúng tôi lại phải dựa tường, hay cột đèn để nghỉ. Declan và Kenny cũng thở hồng hộc như tôi. Rõ ràng hai anh chàng này không quen hoạt động nhiều.

Dù đã khuya, thành phố vẫn còn sôi động. Tin đồn về vụ bắn giết trong khu thể thao được lan truyền. Dân chúng phấn nộ tràn ra đường phố. Xe cảnh sát tới tấp phóng vù vù, đèn hiệu chớp nháy, còi hú vang rền.

Chúng tôi đi ngờ ngờ trước mắt cảnh sát và những người dân đang tức giận, nhưng chẳng ai thèm để ý. Với Declan và Kenny ôm hai bên, chúng tôi trông giống như bộ ba bụi đời say xỉn. Chỉ có một viên cảnh sát chặn chúng tôi lại quát tháo:

- Không nghe chuyện gì mới xảy ra sao? Tránh xa đường phố ngay.

Declan đưa tay lên chào kiểu nhà binh, lúng túng nói:

- Tuân lệnh. Sếp có thể giúp chúng em đi nhờ xe được không?

Viên cảnh sát khịt mũi, khinh bỉ bỏ đi. Declan cười hề hề, kéo tụi tôi đi tiếp. Tới một nơi hơi vắng vẻ, anh ta hỏi Kenny:

- Này, vụ ồn ào này là gì vậy?

- Chắc lại chuyện bóng đá.

Declan hỏi tôi:

Nhóc, mày biết chuyện gì mà cảnh sát vũ trang rầm rộ vậy không?

Tôi lắc đầu.

Dù muốn nói ra sự thật, tôi cũng không thể nói nổi. Vết thương đau dữ dội hơn trước. Tôi phải nghiến chặt hai hàm răng để khỏi gào lên.

Chúng tôi tiếp tục đi. Gần như tôi thầm mong bị ngắt lại để thoát khỏi sự đau đớn. Nếu Declan và Kenny quăng tôi xuống rãnh, tôi cũng bất cần. Nhưng tôi vẫn tỉnh táo, vẫn phải cố lết chân theo hai người.

Tôi không biết mình đang được đưa tới đâu, không ngóc đầu nổi để nhìn xung quanh. Khi ngừng trước một ngôi nhà cũ kỹ màu nâu, Little Kenny chạy vội lên, mở cửa. Tôi cố ngước lên nhìn số nhà, nhưng không nổi, chỉ có thể hé mắt nhìn mặt đất lướt qua khi bị Declan và Kenny lôi xềnh xệch vào trong, rồi đặt tôi nằm trên sàn gỗ.

Kenny ở lại bên tôi, Declan đi lên lầu. Họ đặt tôi nằm nghiêng, nhưng tôi xoay người nằm ngửa lại, mơ mơ màng màng. Nhìn lên, trần nhà lung linh tỏa sáng, tôi tưởng tượng như nước biển trong làn gió nhẹ.

Nghe tiếng Declan trở lại với một người nữa, tiếng anh ta nói rất nhỏ và nhanh, tôi cố quay đầu lại nhìn, nhưng quang cảnh trên trần như níu tôi lại. Lúc này, tôi tưởng tượng những con thuyền với những cánh buồm căng gió đang chạy vòng trong biển trên đầu tôi.

Declan tới bên tôi quan sát, rồi người đi cùng anh ta cúi xuống nhìn. Đến lúc đó tôi mới biết mình đang bị mất cảm nhận thực tế, vì trong cơn mê sảng, tôi đã tưởng người đó là Debbie Hemlock, bạn gái tôi. Tôi mỉm cười yếu ớt với ý tưởng khôi hài là đang gặp Debbie tại nơi này. Người phụ nữ đó đứng thẳng dậy, bật kêu lên:

“Darren! Ôi trời...”

Rồi chỉ còn lại bóng tối, tĩnh lặng và những giấc mơ.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Tôi nhăn nhó:

“Ui da! Nóng quá!”

“Đừng như em bé thế chứ. Tốt cho anh lắm đó.”

Debbie mỉm cười đặt thìa súp bốc khói sát môi tôi.

Tôi làu bàu:

“Nhưng bỏng rát cả cổ họng.”

Thổi thìa súp, húp hết, tôi cười cười với Debbie trong khi cô múc thìa khác. Harkat đứng gác bên cửa. Từ phía ngoài, tôi nghe tiếng bà Alice Burgess chuyện trò với dân phố. Nằm đây,

ăn súp, tôi cảm thấy vô cùng an toàn, dường như chẳng gì trên cõi đời này có thể làm hại được mình.

Đã năm ngày kể từ khi Declan và Kenny giải cứu tôi. Mấy ngày đầu trôi qua trong mơ hồ. Tôi mê man vì đau và sốt cao lẫn lộn toàn ác mộng và ảo giác. Tôi cứ nghĩ Debbie và Alice chỉ là tưởng tượng. Khi họ nói với tôi, tôi cười, thầm nhủ là mình đang chơi trò tự đánh lừa.

Nhưng khi hết sốt, tỉnh táo lại, khuôn mặt hai người phụ nữ vẫn còn nguyên. Sau cùng, khi nhận ra đúng là Debbie thật, tôi choàng tay ôm ghì cô ấy. Suýt ngất đi lần nữa!

Debbie hỏi Harkat:

“Anh dùng chút súp nhé?”

“Không đói.”

Tôi nhờ Debbie báo cho Harkat và ông Cao, trước cả khi cô ấy kịp nói với tôi lý do cô và Alice có mặt tại đây. Khi bạn tôi tới – không có ông Cao – tôi kể với anh về Steve và đồng bọn của nó, về chuyện Steve là cha của thằng bé Darius. Nghe kể, hai mắt tròn xoe của Harkat như lớn gấp đôi. Tôi muốn anh ta đi liên lạc với các tướng quân ma-cà-rồng, nhưng Harkat từ chối, nói phải ở lại để bảo vệ tôi cho đến khi nào tôi khỏe hẳn. Tôi cố thuyết phục, nhưng không kết quả. Từ lúc đó Harkat không ra khỏi phòng, trừ những khi phải vào...toa-lét.

Debbie dứt thìa súp cuối cùng, rồi lau miệng tôi bằng một khăn ăn, rồi nháy mắt. Gần như cô ấy không hề thay đổi từ khi chúng tôi chia tay hai năm trước. Vẫn làn da đen khỏe khoắn, đôi môi đầy đặn, cặp mắt nâu tuyệt đẹp, mái tóc cắt tỉa gọn gang. Nhưng thon thả hơn, rắn chắc hơn và cô ấy di chuyển nhanh nhẹn, duyên dáng như một...nữ chiến binh. Hai mắt luôn cảnh giác, Debbie sẵn sàng phản ứng ngay khi nhận ra bất cứ nguy hiểm nào.

Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau, Debbie và bà Alice đang trên đường tới Núi Ma-cà-rồng. Họ lo lắng về vụ nổi dậy của ma-cà-chóp và ma mới đầu trọc. Theo họ, ngay sau khi chiến thắng Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, chúng sẽ quay sang tấn công loài người. Vì vậy họ nghĩ, ma-cà-rồng nên thành lập một lực lượng người thường để chống lại mối hiểm họa của ma mới có súng đạn. Họ dự định trình bày kế hoạch lên các tướng quân, hy vọng thành lập một đạo quân nhỏ, chống lại ma mới, để ma-cà-rồng có thể rảnh tay đối phó với ma-cà-chóp.

Tôi không tin các tướng quân chấp thuận đề nghị của họ. Vì ma-cà-rồng luôn giữ thái độ xa lánh loài người. Tôi nghĩ các tướng quân sẽ bác bỏ ngay đề nghị của Debbie và Alice. Nhưng Debbie cho tôi biết, cụ Seba Nile – sĩ quan quân nhu của Núi Ma-cà-rồng, và là một bạn già của ông Crepsley và tôi – đã lên tiếng ủng hộ hai người. Cụ bảo thời thế đã đổi thay, các tướng quân cũng cần phải thay đổi. Ma-cà-rồng và ma-cà-chóp đã thề không sử dụng vũ khí có tầm bắn xa, nhưng ma mới không mắc lời thề này. Nhiều ma-cà-rồng đã bị bọn vô lại đó bắn chết. Cụ Seba cho rằng phải làm một điều gì đó, và đây là cơ hội để chiến đấu ngang ngửa với ma mới.

Là một ma-cà-rồng lớn tuổi nhất, cụ Seba được kính nể vô cùng. Với đề cử của cụ, ý kiến của Debbie và bà Alice được chấp nhận, mặc dù hơi miễn cưỡng. Trong nhiều tháng hai người được huấn luyện theo phương sách của ma-cà-rồng, hầu hết là dưới sự dẫn dắt của thầy cũ tôi, Vanez Blane. Ông ma-cà-rồng mù dạy họ chiến đấu và suy nghĩ như những sinh vật của đêm tối. Đây là một điều không dễ - Núi Ma-cà-rồng lạnh giá là một nơi khắc nghiệt, khó sống nếu không có bầu máu nóng như ma-cà-rồng – nhưng Debbie và Alice đã hỗ trợ lẫn nhau, quyết

tâm học tập, làm những tướng quân từng đón nhận họ với sự nghi ngờ cũng phải khâm phục.

Đáng lẽ họ phải được huấn luyện nhiều năm, học tập đường lối chiến tranh của ma-cà-rồng. Nhưng thời gian quá cấp bách rồi. Quân số ma mới tăng nhanh. Chúng tạo ra nhiều vụ đụng độ. Nhiều ma-cà-rồng bị giết. Vì vậy, ngay sau khi Debbie và bà Alice họ xong những điều cần bản, bước đầu cùng một nhóm tướng quân thành lập một đội quân tạm thời. Cụ Seba và ông Vanez ước ao được cùng đi, để phiêu lưu lần cuối trong thế giới bên ngoài. Nhưng là những cánh tay đắc lực nhất, họ phải ở lại phục vụ trên Núi Ma-cà-rồng cho tới cuối đời.

Cửa phòng bật mở và bà Alice Burgess bước vào. Bà cựu chánh thanh tra cảnh sát trông còn giống chiến binh hơn cả Debbie. Cao hơn và mạnh mẽ hơn với mái tóc cắt cực ngắn. Dù làn da rất trắng, nhưng trông bà không có vẻ mềm yếu. Bà Alice lên tiếng nói:

“Cảnh sát đang lục soát khu ngoại ô, chỉ nửa tiếng nữa họ sẽ tới nơi này. Darren cần phải đi trốn gấp.”

Ngôi nhà này đã có lần được một giáo sĩ mờ ám dùng làm nhà thờ. Ông ta đã xây dựng mấy căn phòng bí mật, gần như rất khó phát hiện. Thiếu tiện nghi và rất ngột ngạt, nhưng an toàn. Tôi đã trốn vào đó ba lần, để tránh những cuộc bố ráp của cảnh sát từ sau khi tin đồn vụ tàn sát trong khu thể thao lan truyền.

Tôi ngồi dậy, hỏi bà Alice:

“Có tin tức gì của ông Vancha chưa?”

“Chưa.”

Là một trong hai thợ săn còn sống, ngoài tôi ra, Vancha March là người duy nhất có thể giết Steve. Debbie và bà Alice không có đường dây liên lạc trực tiếp với các ông hoàng, nhưng họ đã trang bị điện thoại di động cho một số tướng quân có suy nghĩ tiến bộ hơn. Một tướng quân sẽ báo cho ông Vancha biết tình hình tại đây. Tôi chỉ còn biết cầu nguyện là họ đừng báo tin quá muộn.

Tuyển mộ một đạo quân khó khăn hơn những gì dự đoán. Không ma-cà-rồng nào biết rõ cách ma-cà-chóp tuyển mộ ma mới, nhưng chúng tôi tưởng tượng chiến thuật tuyển quân của chúng: tìm những kẻ xấu xa, tinh thần bạc nhược, rồi dụ dỗ bằng những lời hứa hẹn “Hãy theo chúng ta, các người sẽ được dạy chiến đấu, bắn giết. Khi tới thời gian thích hợp chúng ta sẽ truyền máu cho các người, làm các người mạnh mẽ hơn bất cứ người thường nào. Trở thành như chúng ta, các người sẽ sống lâu nhiều thế kỷ. Mọi ước vọng của các người sẽ thành hiện thực.”

Debbie và bà Alice gặp rất nhiều khó khăn. Họ cần người tốt, nhiệt tình chiến đấu vì lẽ phải, những người nhận ra mối đe dọa của ma mới và chủ nhân của chúng, những người mong muốn ngăn chặn khả năng bằng nhóm sát nhân thống trị cuộc sống trên thế giới. Nhưng những kẻ phạm pháp, lừa đảo, tàn nhẫn thì rất dễ kiếm, còn người trung thực, biết quan tâm và hy sinh cho đại nghĩa lại rất khó gặp.

Họ đã tìm được mấy người trong lựa lượng cảnh sát và quân đội – những mối quan hệ cũ khi bà Alice còn tại chức – nhưng không đủ để chống lại hiểm họa ma mới. Hai người bắt đầu cảm thấy vô vọng thì Debbie nhìn ra một hướng đi mới.

Ma-cà-chóp đang bành trướng, cũng như đang tuyền mộ thêm nhiều ma mới, và truyền máu cho nhiều đệ tử ma-cà-chóp hơn. Chúng đang cố gắng phát triển lực lượng để đánh bại ma-cà-rồng trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Vì hoạt động nhiều hơn bình thường, chúng cần uống nhiều máu hơn, để duy trì năng lượng. Và khi ma-cà-chóp uống máu, chúng giết người!

Vậy thì, tất cả những xác chết đó đâu?

Suốt sáu trăm năm qua, ma-cà-chóp tồn tại được là nhờ rất thận trọng khi hút máu để sống. Không bao giờ chúng giết quá nhiều người trên một vùng, và luôn thận trọng che giấu xác nạn nhân. Trước Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, số ma-cà-chóp rải rác khắp thế giới chỉ khoảng sáu trăm tên là tối đa. Nên tương đối dễ dàng giữ bí mật sự hiện diện của chúng với loài người.

Nhưng ngày nay, chúng đã quá đông, phải giết hàng mấy trăm người mỗi tháng để uống máu. Hành động hút cạn kiệt máu của con người cho tới chết, khó long tránh khỏi sự chú ý của công chúng, trừ khi những nạn nhân đó không là thành phần chính thức trong xã hội.

Du đảng. Bụi đời. Những kẻ lang thang... Hàng chục cái tên để gọi những người vô gia cư, những người không nghề nghiệp, không gia đình, không một mái nhà...Rất nhiều tên gọi nhưng...đó là những người không làm ai quan tâm. Những người vô gia cư là một mối phiền phức, một sự chướng mắt. Dù người “bình thường” cảm thấy thương hại, hay ghê tởm họ, dù bố thí chút tiền lẻ, hay bước thẳng qua, thì một điều đã liên kết nhiều người với nhau: họ biết có sự tồn tại của dân vô gia cư, nhưng chỉ vài người thực sự chú ý tới họ. Ai có thể nói có bao nhiêu, người vô gia cư trong một thị trấn hay thành phố? Ai biết, nếu con số đó giảm dần? Ai quan tâm?

Câu trả lời là: hầu như chẳng có ai. Ngoại trừ là chính những kẻ không nhà. Nhưng Debbie biết! Và cô tin những người bất hạnh đó sẽ lắng nghe nhóm của cô. Họ sẽ lao vào chiến đấu, nếu không vì ma-cà-rồng, thì sẽ vì chính họ. Họ là nạn nhân của Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, và nếu ma-cà-chóp chiến thắng, họ sẽ phải chết.

Do đó, Debbie, bà Alice và nhóm nhỏ các tướng quân hướng chương trình tuyển mộ vào các con người không được ai biết tới. Trên đường phố, những khu ổ chuột, những bếp ăn từ thiện, những ngõ nhỏ với mai chê bằng giấy báo và thùng các-tông. Họ len lỏi giữa những con người sống bên lề xã hội này, đối diện với nguy hiểm và những ánh mắt nghi ngờ, để phát đi thông điệp tuyển người.

Tương tự ma-cà-rồng, hầu hết những con người này không có điện thoại, nhưng tin tức loan truyền giữa họ rất nhanh. Tin đồn về Debbie và bà Alice lan rộng đến bất ngờ. Đi tới đâu, hai người cũng gặp những người đã nghe về những kẻ giết người, và biết họ đang gặp nguy hiểm, mặc dù không biết những kẻ tấn công họ là ai.

Debbie và bà Alice nói với họ về ma-cà-chóp. Lúc đầu họ hoài nghi, nhưng mấy tướng quân ma-cà-rồng đã chứng minh cụ thể cho họ thấy. Từ một vài thành phố, nhóm của Debbie và bà Alice giúp những người lang thang truy sát ma mới, rồi tin đồn lan truyền rất nhanh, hàng ngàn người đã tình nguyện theo ma-cà-rồng. Đa số chưa được huấn luyện, nên họ chỉ làm tai mắt và báo cáo thông tin về hoạt động của ma mới cho nhóm.

Họ cũng tự chọn cho mình một cái tên: ủng hộ viên của ma-cà-rồng.

Tôi nhờ Harkat dìu khỏi giường, khập khểnh xuống tầng hầm có mấy phòng bí mật. Bà Alice đi theo để bảo đảm mọi chuyện đều được ổn định. Chúng tôi đi sau Declan trong khi anh ta đang liên lạc điện thoại với những ủng hộ viên đang ở gần khu nhà này, báo cho họ biết vụ bố ráp của cảnh sát.

Các tướng quân đã trở lại nhiệm vụ tác chiến, chỉ hết tháng mới có một buổi họp để giám sát mọi tiến trình. Hầu hết thời gian Debbie và Alice – quý bà của bóng đêm, theo cách gọi của các ủng hộ viên – phải tự tới vùng hoạt động của ma-cà-chóp để tuyển mộ thêm người nhiệt tình ủng hộ.

Hai tuần trước họ đã tới thị trấn quê tôi. Rất tiếc báo cáo về ma-cà-chóp và một nhóm ma mới vừa được thành lập. Debbie và bà Alice cần phải tới đây, để nâng cao tinh thần những người lang thang trên đường và tuyên truyền sự hiểu biết về chúng. Công việc hoàn tất và họ chuẩn bị di chuyển tới nơi khác thì tôi xuất hiện với thương tích bê bết máu, vì vậy họ phải thay đổi kế hoạch.

Vừa lê chân tới phòng bí mật, tôi vừa xoa vết thương trên vai đã được bà Alice nhổ đầu mũi tên sắt và khâu lại. Vết thương đã khép miệng, nhưng vẫn còn nhức nhối.

Bà Alice và Harkat đã kê bàn ghế, để ngụy trang cho lối vào phòng. Đẩy một tấm ván bí mật rồi bà mở rộng cánh cửa, để lộ ra một căn phòng nhỏ, với một ngọn đèn tù mù treo trên tường.

Kiểm tra lại bình nước đầy để kể tấm đệm trải trên sàn, bà Alice căn dặn tôi:

“Cậu phải ở trong này cho đến hết ngày mai. Lần trước, họ đã lục soát khắp nhà suốt một ngày.”

Tôi nằm xuống nói:

“Bà yên tâm. Tôi ở trong này được mà.”

Alice vừa định đóng cửa, tiếng Debbie kêu lên:

“Khoan.”

Cô hấp tấp cầm một gói nhỏ bước vào:

“Chờ anh bớt mệt mới đưa cái này. Nói giúp anh giết thì giờ được đấy.”

“Gì thế?”

“Rồi sẽ biết mà.”

Cô gửi cho tôi nụ hôn gió, rồi quay ra, đóng cửa.

Chờ một chút cho quen với ánh sáng lù mù, tôi lấy từ trong gói ra những tập giấy được ràng bằng một sợi thun. Nhật ký của tôi! Tôi hoàn toàn quên khuấy là đã gửi bà Alice trước khi ra đi cùng Harkat hai năm trước. Đặt tay lên trang giấy đầu tiên, tôi hồi tưởng lại mười tám năm trước, khi trốn khỏi nhà để tới Gánh Xiếc Quái Dị, gặp ông Crepsley. Rồi suốt mấy tiếng sau, tôi hoàn toàn không biết gì khác, chìm đắm vào những dòng chữ nguệch ngoạc của mình.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Đọc hết những trang nhật ký cũ, tôi trở lại phòng ngủ và suốt mấy ngày sau đó, tôi viết lại những gì đã xảy ra cho tới hôm nay. Debbie phải cung cấp thêm giấy mới đủ để tôi viết lại từ cuộc phiêu lưu với Harkat tới vùng đất cằn cỗi - rất có thể là tương lai của trái đất. Tôi tả lại nỗi sợ hãi của mình về một thế giới suy tàn bất kể ai sẽ thắng trong Chiến Tranh Của Các Vết Thương và có thể, trên một phương diện nào đó, chính tôi sẽ gọi ra sự diệt vong của loài người. Tôi viết lại việc khám phá con người thật của Harkat, chuyện tôi trở về quê nhà. Chuyện lưu diễn với Gánh Xiếc Quái Dị vừa qua. Sau cùng là cái chết bi thảm của Tommy, rồi tới chuyện Steve có một đứa con trai.

Từ đêm đó tôi ít nghĩ tới Tommy hơn. Tôi được biết cảnh sát đang truy lùng thủ phạm khắp thành phố. Darius và Morgan James đã giết tám người và gây thương tích cho nhiều người dân khác trong khu thể thao. Nhưng tôi không biết dư luận nghĩ gì về những kẻ sát nhân, và tôi có bị nằm trong danh sách nghi can không. Vì có thể Steve đã sắp đặt để trút tội lên đầu tôi.

Tôi yêu cầu Debbie đem tất cả báo chí địa phương mấy ngày qua. Có mấy tấm hình không được rõ lắm của Morgan James và R.V. (Người ta không thể chụp hình một ma-cà-chóp hoàn toàn, nhưng hệ thống phân tử của R.V. chưa thay đổi). Không có hình tôi. Một mẫu tin ngắn về việc xảy ra ngoài sân bóng, nơi tôi đã bị tấn công, nhưng hình như cảnh sát không quan tâm và không nối kết chuyện đó với những kẻ sát nhân trong khu thể thao.

Suốt thời gian tôi bình phục, Debbie thường tới chăm sóc chuyện trò với tôi. Ngồi trên giường, cô chỉ một tấm hình Tommy đang cười, hỏi tôi:

- Anh có thân với anh ấy không?

Tôi thở dài:

- Cậu ấy là bạn thân nhất của anh khi còn nhỏ.

- Anh ấy có biết gì về Steve hay ma-cà-chóp không?

- Không. Cậu ấy là một nạn nhân vô tội. Anh tin chắc thế.

- Nhưng chẳng phải anh ấy bảo có chuyện quan trọng muốn nói với anh sao?

- Cậu ấy bảo có chuyện muốn bàn với anh về Steve, nhưng không nói cụ thể là chuyện gì. Anh không nghĩ chuyện đó có liên quan tới vụ này.

Lấy lại tờ báo trên tay tôi, Debbie xếp lại, rồi nói:

- Nó làm em sợ.

- Em sợ vì chúng đã giết Tommy?

- Không... mà vì chúng đã làm điều đó trước hàng chục ngàn người. Mấy năm trước chúng không dám táo bạo đến thế. Rõ ràng chúng rất tự tin, không sợ bất cứ điều gì.

- Nhưng quá tự tin cũng có thể là một khuyết điểm của chúng. Đừng để ai biết về chúng, chúng sẽ được an toàn hơn. Chúng tự tin đến mức xuất đầu lộ diện ngay sáng, mà dường như

chúng quên là ánh sáng không tốt đối với những sinh vật của bóng đêm.

- Vai anh bớt chưa?

- Bớt nhiều rồi. Nhưng những vết khâu của bà Alice chắc để lại một cái sẹo khiếm lẩm.

Debbie cười lớn:

- Thêm vào bộ sưu tập sẹo của anh chứ có sao đâu.

Cô nghiêm mặt, hỏi:

- Em thấy một vết sẹo sâu và dài trên lưng anh. Anh bị khi đi cùng Harkat?

Tôi gật đầu, nhớ lại mấy cái nanh của Quái Nhân đã phập vào bả vai tôi, rồi xé toạc xuống.

Debbie nói:

- Anh vẫn chưa cho em biết là đã đi đâu, và những gì đã xảy ra.

Tôi thở dài:

- Những chuyện đó không cần thiết phải nói ngay lúc này.

- Nhưng anh đã khám phá ra Harkat từng là ai, đúng không?

- Đúng.

Tôi xác nhận, rồi đổi đề tài. Dù không muốn giữ bí mật bất cứ chuyện gì với Debbie, nhưng nếu vùng đất căn cổ đó thật sự là tương lai, tôi không muốn Debbie phải lo lắng vì biết trước điều đó.

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, nhức đầu kinh khủng. Giữa hai tấm màn chỉ có một kẽ hở nhỏ, ánh sáng lờ mờ rọi qua. Nhưng tôi cảm thấy như một ngọn đuốc rực sáng đang rọi thẳng vào mắt. Rên rỉ, tôi loạng choạng rời khỏi giường, bước tới kéo kín lại hai tấm màn. Đầu vẫn không bớt nhức, tôi trở lại giường cố nằm thật yên tĩnh, hy vọng cơn nhức đầu sẽ qua đi. Nhưng vẫn không ăn thua gì, tôi lại ra khỏi giường, định xuống nhà, kiểm mấy viên aspirin. Tôi đi qua Harkat đang dựa tường ngủ, dù mắt vẫn mở thao láo.

vừa xuống được mấy bậc thang, tôi xây xẩm, ngã nhào. Chỉ kịp nắm tay vịn, tôi trôi xuống nửa cầu thang. Đầu óc lùnh bùng, tôi ngồi dậy, nhìn quanh, tự hỏi đây có phải là vết thương vai không? Cố gào lên, nhưng tôi chỉ bật ra được một tiếng khò khè trong họng.

Một lúc sau, khi tôi đang nằm trên cầu thang, cố gom sức lực để bò về phòng, thì Debbie đi qua đầu cầu thang. Thấy tôi, cô ngừng lại. Tôi cố gọi nhưng không được.

Tiến lên một bước, Debbie hỏi:

- Declan hả? Làm gì vậy? Không uống rượu lại chứ?

Tôi nhăn nhó. Làm sao cô ấy có thể làm tôi với Declan được chứ? Chúng tôi có điểm nào giống nhau đâu.

Bước xuống cầu thang, Debbie nhận ra tôi không là Decalan. Cô ngừng lại đề phòng:

- Anh là ai? Làm gì ở đây?

- Anh... đây... mà...

Tôi hỗn hển nói. Nhưng cô không nghe mà gào lên gọi:

- Alice! Harkat!

Alice và Harkat chạy tới đầu cầu thang. Bà cựa thanh tra cảnh sát hỏi xuống Debbie:

- Bạn của Declan hay Kenny hả?

- Tôi không nghĩ thế.

Bà Alice hặc hỏi tôi:

- Mi là ai? Nói ngay, nếu không chúng ta sẽ...

- Khoan.

Harkat nói, rồi vượt qua hai phụ nữ, trừng trừng nhìn tôi, rồi vừa nhăn nhó lèm bèm vừa chạy xuống thang:

- Chưa đủ rắc rối hay sao mà còn...

Kéo tôi dậy, anh ta bảo Debbi và bà Alice:

- Không sao đâu. Darren mà.

Debbie kêu lên:

- Darren? Nhưng người toàn lông?

Cô không nhận ra tôi vì đêm qua lông và râu tóc tôi đã mọc dài ra. Tôi rên lên:

- Thanh tẩy!

Harkat gật đầu:

- Thời kỳ thứ hai... Cậu hiểu nghĩa là gì không?

Tôi hiểu. Thời gian ma-cà-rồng nửa mùa của tôi sắp kết thúc. Trong vài tuần tới, máu ma-cà-rồng trong huyết quản sẽ thay đổi tất cả tế bào con người trong tôi, và tôi sẽ thật sự là sinh vật của đêm tối, sợ ánh sáng mặt trời.

Tôi cắt nghĩa về thanh tẩy cho bà Alice và Debbie hiểu. Tế bào ma-cà-rồng đang tấn công và bao phủ lên tế bào người trong tôi. Mấy tuần nữa tôi sẽ thành một ma-cà-rồng thực thụ. Trong giai đoạn này cơ thể tôi trưởng thành rất nhanh, và tôi phải chịu đựng đủ thứ phiền phức. Ngoài vụ mọc lông và râu, các giác quan của tôi sẽ bị rối loạn. Tôi phải bịt mắt, mũi, tai. Vị giác bị mất. Tôi sẽ phải trải qua những cơn bùng nổ năng lượng thành linh, rồi bị mất sức.

Trong khi bà Alice và Harkat bận việc dưới nhà, Debbie cắt tóc, cạo râu cho tôi. Tôi phàn nàn với cô:

- Giai đoạn này khủng khiếp lắm.

- Cụ thể là sao?

- Anh rất dễ bị tổn thương. Đầu nhúc như búa bổ. Không nhìn, không ngửi, không nghe được rõ ràng. Không biết phút tới cơ thể sẽ biến chuyển ra sao. Nếu chúng ta phải chiến đấu với ma-cà-chóp, anh sẽ là kẻ vô dụng.

- Nhưng trong thời gian thanh tẩy, anh mạnh hơn người thường, đúng không?

- Đôi khi thôi. Sức lực thành linh sa sút, anh sẽ bị yếu lại. Không có cách nào đoán trước được chuyện đó xảy ra lúc nào.

- Sau thanh tẩy, anh sẽ thành một ma-cà-rồng thực thụ?

- Đúng.

- Anh sẽ có khả năng phi hành và liên lạc bằng thân giao cách cảm với những ma-cà-rồng khác?

- Sẽ không có ngay đâu. Có khả năng đó rồi, anh phải phát triển nó. Còn phải học hỏi nhiều trong những năm tới.

- Hình như anh không vui lắm về chuyện này?

Tôi nhăn mặt:

- Trên nhiều phương diện thì anh rất mừng. Sau cùng, anh sẽ là một ma-cà-rồng thật sự, như những ông hoàng khác. Anh vẫn luôn cảm thấy bối rối vì mình chỉ là một ma-cà-rồng nửa mùa mà lại nắm nhiều quyền lực. Mặt khác, anh đang phải từ bỏ một cách sống trong đời: không còn mặt trời và không còn có thể trở lại làm người. Anh vẫn muốn được vui sống cùng hai thế giới. Bây giờ mãi mãi phải từ bỏ một: thế giới của con người.

vừa lảng lạng ngẫm nghĩ một lúc, Debbie vừa cắt tóc sau gáy tôi, rồi cô nói:

- Nhưng khi kết thúc, anh sẽ là một người trưởng thành, đúng không?

- Đúng. Nhưng anh chưa biết chắc sự đổi thay đó sẽ ra sao. Là một đứa trẻ rồi một thiếu niên suốt ba mươi năm, bây giờ từ bỏ tất cả chỉ trong vòng vài tuần... kỳ lạ quá.

Debbie ngừng tay, bước tới trước mặt tôi, nói:

- Nhưng rất tuyệt vời. Anh không nhớ lần cổ hôn em mấy năm trước sao?

Tôi nhăn nhó:

- Nhớ chứ. Lúc đó anh giả làm học trò, em là cô giáo. Em đã nổi giận đùng đùng, tổng anh ra khỏi nhà.

Debbie khúc khích cười:

- Quá hợp lý. Là một cô giáo - một người lớn - làm sao em có thể lảng nhãng với một chú nhóc được. Lúc đó em không thể hôn anh. Bây giờ em cũng không thể hôn anh. Em thấy có lỗi khủng khiếp nếu hôn một cậu bé.

nụ cười của cô bỗng có vẻ bí ẩn:

- Nhưng... mấy tuần nữa, anh không còn là một cậu bé nữa. Anh sẽ là một người đàn ông.

- Ồ...

Tôi nghĩ đến điều đó. Rồi nét mặt tôi thay đổi. Tôi ngược lên nhìn Debbie với niềm thông cảm và hy vọng mới. Tôi nhẹ nhàng nắm tay cô.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Nhờ thanh tẩy vết thương của tôi lành rất nhanh, và sức khỏe hồi phục. Mấy hôm sau, ngoài chuyện nhức đầu và đau ê ẩm, thể chất tôi gần hoàn toàn như trước.

Đang hít đất trên sàn phòng ngủ, tôi nghe tiếng kêu thét lên của Debbie dưới nhà. Tôi lo lắng nhìn Harkat đang đứng gác bên cửa. Vừa chạy tới anh ta tôi vừa tháo nút chặn tai để tránh tiếng ồn ngoài phố.

Harkat mở hé cửa, hỏi:

- Chúng ta có nên xuống không?

Có tiếng Debbie sôi nổi lấp bắp, rồi tiếng bà Alice nói rất nhanh. Tôi nhú mào, nói:

- Chắc không có gì nguy hiểm đâu. Hai người có vẻ vui như... có bạn cũ vừa...

Tôi vỗ trán suy đoán. Harkat bỗng cười phá lên, rồi cả hai chúng tôi đều bật nói:

- Ông Vancha!

Mở tung cửa, chúng tôi chạy xuống thang. Debbie và bà Alice đang ríu rít nói cười với một người đàn ông vạm vỡ, da tía, tóc xanh, mặc bộ đồ bằng da thú đỏ, chân đi đất, đeo một dây vũ khí hình ngôi sao – shuriken – quanh ngực.

Nắm chặt cánh tay ông, tôi vui mừng la lên:

- Ông Vancha.

Ông nói với vẻ tôn kính bất ngờ:

- Rất vui khi được gặp lại, thưa ngài.

Rồi ông cười ha hả ôm cứng lấy tôi:

- Darren! Ta nhớ cháu quá.

Quay qua Harkat, ông cười lớn:

- Ta nhớ cả mi nữa, xấu xí.

Harkat nhe răng cười:

- Cui ai đang nói kìa.

- Ta rất mừng gặp lại cả hai, nhưng tất nhiên, vui nhất là được thấy hai quý bà.

Ông buông tôi ra, nháy mắt với Debbie và bà Alice:

- Nhan sắc phụ nữ là sức sống của những người đàn ông được truyền bầu máu nóng như chúng ta, đúng không?

Bà Alice mỉa mai:

- Ông ta là kẻ xu nịnh bẩm sinh đó. Tôi cá là ông đều nói thế khi gặp bất cứ phụ nữ nào.

- Tất nhiên, vì tất cả đàn bà đều xinh đẹp, không cách này thì cách khác. Nhưng bà là người đẹp nhất, một nàng tiên của bóng đêm.

Bà Alice chun mũi khinh bỉ, nhưng khoé môi nhếch thành nụ cười nghịch ngợm. Ông Vancha choàng tay ôm bà và Debbie, dìu hai người vào phòng khách, cứ như là chủ nhân của ngôi nhà, còn chúng tôi là khách. Ông thoải mái ngồi xuống, rồi thản nhiên bảo Debbie đi tìm chút món ăn, Cô nói, trong thời gian ở đây, ông có thể tự tìm kiếm lương thực. Vancha cười ha hả.

thật đáng mừng khi thấy Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo đã không làm Vancha March thay đổi. Vẫn ồn ào và sống động như bao giờ. Ông kể cho chúng tôi nghe những hoạt động vừa qua, những vùng mới khám phá, những ma mới và ma-cà-chóp ông đã giết, hào hứng như một cuộc phiêu lưu lớn.

Vancha kết luận:

- Khi nghe Leonard có mặt tại đây, ta cấp tốc đến đây ngay. Không muộn chứ?

Tôi trả lời:

- Không biết. Từ sau đêm nó suýt giết cháu, không ai nghe được tin tức gì cả.

- Nhưng con tim cháu mách bảo điều gì?

Hỏi xong, đôi mắt lớn của ông lom lom nhìn tôi, đôi môi mím lại thành một đường thẳng.

- Nó ở đây. Đang đợi cháu và... những người trong nhóm. Cháu nghĩ, đây là nơi lời tiên tri của Tí Nị sẽ được thử thách. Chúng cháu sẽ gặp hắc trên, hoặc dưới đường phố, giết hắc hoặc bị hắc giết. Đó sẽ là kết thúc của Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Trừ khi...

Thấy tôi ngập ngừng, ông hỏi:

- Trừ khi làm sao?

- Đây được xem như là lần đụng độ cuối cùng. Lần gặp gỡ vừa qua là lần thứ tư rồi, nhưng cả nó và cháu vẫn còn sống. Có thể lời tiên tri của Tí Nị đã sai. Có thể khả năng tiên đoán của lão không còn ứng nghiệm nữa.

Ông trầm ngâm suy nghĩ rồi ngập ngừng nói:

- Có lẽ cháu nói đúng. Nhưng không nên coi thường Des Tí Nị. Ta phải công nhận là lão chưa một lần tiên đoán sai. Thật sự ta chưa bao giờ nghe lão sai lầm. Lão bảo cháu là chúng ta có bốn cơ hội giết Leonard, phải không?

Tôi gật, ông nói tiếp:

- Như vậy, có thể cả hai ta đều phải có mặt. Có lẽ sự hiện diện một mình cháu đã không được tính.

- Chắc chắn sẽ được tính, nếu nó giết cháu rồi.

- Nhưng nó đã không giết. Có lẽ nó không thể. Có lẽ số phận đã an bài để nó không giết cháu đêm đó.

- Nếu ông đúng, cũng có nghĩa là chúng ta sẽ gặp lại nó.

- Chính xác. Một cuộc đấu sinh tử. Trừ một điều. Nếu nó thắng, nó sẽ không giết cả hai chúng ta. Evanna đã nói, nếu chúng ta thua, chỉ một trong hai ta phải chết thôi.

Evanna là phù thủy, là con gái của lão Tí Nị. Tôi suýt quên lời tiên tri của bà ta. Nếu thắng, Steve sẽ để một trong hai chúng tôi được sống, để chúng kiến ngày tàn của thị tộc.

tất cả đều im lặng, ngẫm nghĩ về lời tiên tri và nhưng hiểm nguy trước mặt. Ông Vancha vỗ tay xua tan bầu không khí tĩnh lặng:

- Nào, chuyện chết chóc sâu thẳm quá đủ rồi.

Hất đầu về tôi và Harkat, ông hỏi:

- Cuộc tìm kiếm sao rồi? Chúng ta đã biết kiếp trước Harkat là ai chưa?

Harkat liếc nhìn Debbie và bà Alice, rồi nói:

- Biết rồi. Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ nhưng... hai người có thể vui lòng cho chúng tôi ngồi riêng một lúc không?

Bà Alice hỏi đùa:

- Chuyện đàn ông hả?

Harkat cười:

- Không. Chuyện của các ông hoàng.

Debbie nói:

- Chúng tôi lên tầng trên. Cứ gọi khi mọi việc đã xong.

Ông Vancha đứng dậy cúi đầu khi hai người đàn bà ra khỏi phòng. Ngồi xuống lại, ông háo hức hỏi:

- Sao phải bí mật thế?

- Đây là chuyện tiền kiếp của tôi và từ đầu chúng tôi đã biết được sự thật. Không nên bào thảo chuyện này trước mặt bất kỳ ai, ngoại trừ... một ông hoàng.

Chúng tôi tóm tắt cuộc tìm kiếm qua vùng đất cần cỗi, những lần chiến đấu với sinh vật lạ, cuộc gặp gỡ bà Evanna, gã thủy thủ điên rồ - Spits Abrams - và những con rồng. Ông chỉ im lặng lắng nghe, nhưng khi chúng tôi kể đến việc vớt Kurda Smahlt lên khỏi Hồ Linh Hồn, miệng ông há hốc rồi phản đối:

- Không thể. Harkat đã sống từ trước khi Kurda chết.

- Lão Tí Nị có thể du hành xuyên thời gian. Lão đã tạo ra Harkat từ xác Kurda, rồi đưa anh ta vào quá khứ, để phục vụ cháu như một vệ sĩ.

Ông Vancha từ từ chớp mắt, rồi mặt ông bao phủ một sự phẫn nộ và... sợ hãi:

- Desmond Tí Nị khốn kiếp! Ta vẫn biết lão đầy quyền năng, nhưng can thiệp cả vào thời gian thì... lão là loài ma quỷ gì?

Chúng tôi kết thúc bằng việc Kurda đã tự hy sinh - vì ông ta và Harkat chung một linh hồn, nên chỉ một người được sống - để chúng tôi được tự do trở lại hiện tại.

Vancha quát hỏi:

- Hiện tại? Mi nói vậy nghĩa gì?

Harkat cho ông biết giả thuyết của chúng tôi: vùng đất khô cằn là tương lai.

Nghe điều đó, ông run rẩy như bị một luồng gió lạnh buốt xuyên qua người:

- Ta không ngờ Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo lại quan trọng đến thế. Biết là tương lai của chúng ta bị đe dọa, nhưng không bao giờ nghĩ là có thể kéo theo cả hai người cùng suy sụp với chúng ta.

Ông lắc đầu, rồi quay lại đi lẩm bẩm:

- Ta cần phải suy nghĩ về chuyện này.

Tôi và Harkat im lặng trong khi ông trầm ngâm. Mười lăm phút, rồi nửa tiếng trôi qua. Sau cùng, ông thở dài một hơi, quay lại chúng tôi:

- Đây là tin nghiêm trọng. Nhưng có thể không quá nghiêm trọng như chúng ta tưởng. Từ những gì vừa nghe, ta tin Tí Nị đã đưa hai người vào tương lai, nhưng ta cũng tin là lão làm chuyện đó có nguyên nhân. Có thể lão chỉ thử tài hai người, cũng có thể đó là một lời cảnh cáo. Cái tương lai đáng nguyên rủa đó hẳn là những gì chúng ta sẽ gặp, nếu chúng ta thất bại trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo. Steve sẽ kiểm soát và huỷ hoại thế giới. Nhưng nếu chúng ta thắng, chúng ta có thể tránh được chuyện đó. Khi tới Núi Ma-cà-rồng, Tí Nị đã nói với chúng ta là tương lai có hai khả năng. Một tương lai khi ma-cà-chóp thắng. Một tương lai khi chúng ta thắng. Ta nghĩ, Tí Nị để hai người thoáng thấy tương lai thứ nhất, để đưa đến quan điểm: chúng ta phải thắng cuộc chiến này. Không chỉ vì chúng ta mà chúng ta chiến đấu, mà vì toàn thế giới. Thế giới cần cỗi là một tương lai. Ta tin chắc, cái thế giới tương lai khi chúng ta chiến thắng sẽ hoàn toàn khác hẳn.

Harkat đồng ý:

- Có lý. Nếu hai thế giới cùng tồn tại... ông ta có thể chọn một để đưa chúng tôi tới.

- Có thể.

Thở dài, tôi nói mà không chút tin tưởng, vì đang nghĩ lại hình ảnh đã thấy trong lần đầu chúng tôi gặp bà Evanna. Thời gian đó Harkat triền miên bị những cơn ác mộng hành hạ. Bà Evanna đã giúp tôi ngăn chặn chúng bằng cách đưa tôi vào những giấc mơ của anh ta. Trong ác mộng đó, tôi đã thấy một người quyền năng vô hạn – Chúa tể Bóng Tối. Bà Evanna cho tôi biết bậc thầy tội ác này là một phần của tương lai, và đường đi sẽ trải đầy linh hồn người chết. Bà cũng nói, Chúa tể Bóng Tối có thể là một trong hai người: Steven Leopard hoặc là... tôi.

Tôi không thể đồng ý với quan điểm của ông Vancha và Harkat về tương lai hân hoan tươi sáng, trong khi tương lai kia khốn khổ tối tăm. Tôi cảm thấy, dù Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo xoay chuyển ra sao, chúng tôi cũng sẽ vô cùng bất ổn.

Tiếng cười của ông Vancha làm tôi giật mình, dứt khỏi những tư tưởng u ám.

- Ha ha. Vậy là chúng ta đã cam kết giết bằng được Steve Leopard, đúng không?

Tôi gượng cười:

- Dạ.

Harkat hỏi:

- Còn tôi? Bây giờ đã biết tôi là một ma-cà-rồng phản bội, ông có thay đổi quan điểm về tôi không?

- Không, vì dù sao chưa bao giờ ta ưa nổi mi.

Nhổ toẹt bãi nước bọt vào lòng bàn tay, ông đưa lên vuốt tóc, rồi nháy mắt, chứng tỏ là ông chỉ nói đùa:

- Thật ra mi không nên loan truyền chuyện này tới mọi người. Chỉ chúng ta biết với nhau thôi. Ta luôn tin rằng, dù Kurda đã hành động một cách ngu ngốc, nhưng trong thâm tâm hẳn đã làm vì quyền lợi của thị tộc. Tuy nhiên, đa số không đồng quan điểm của ta. Nếu biết sự thật về mi, nội bộ chúng ta sẽ chia rẽ. Điều đó sẽ chỉ có lợi cho ma-cà-chóp.

Ngắm nghía Harkat, ông nói tiếp:

- Còn như một Harkat hiện nay... Ta biết và tin tưởng mi. Ta tin rằng, khi đã thấy rõ những lỗi lầm của Kurda, mi sẽ không phản bội chúng ta nữa, phải vậy không, Harkat?

- Phải. Nhưng tôi vẫn mong muốn một thoả hiệp... giữa hai thị tộc. Nếu có thể đem lại hoà bình bằng đàm phán... tôi sẽ làm. Cuộc Chiến Của Các Vết Thẹo này đã tàn phá cả hai gia đình của đêm tối, và đang có chiều hướng huỷ hoại nhiều hơn nữa.

- Nhưng mi nhận ra sự cần thiết phải chiến đấu chứ?

- Tôi nhận ra sự cần thiết phải giết... Steve Leonard. Sau đó, tôi sẽ thúc đẩy hoà bình... nếu tôi có thể. Nhưng lần này, sẽ công khai, không âm mưu lén lút.

Ông Vancha lặng lẽ cân nhắc, rồi nhún vai:

- Cá nhân ta không có gì chống lại ma-cà-chóp. Nếu chúng ta giết được Leonard, và chúng đồng ý hưu chiến, ta sẽ ủng hộ hết lòng. Còn bây giờ... hai người nghĩ Leonard đang ẩn mình ở đâu?

Tôi nói:

- Rất có thể nó đang trốn sâu dưới lòng đất.

- Cháu nghĩ nó lại gài bẫy lớn như lần trước?

Harkat nói ngay:

- Không. Ma-cà-chóp đang hoạt động tại đây. Vì vậy Debbie và Alice mới phải có mặt. Nhưng nếu chúng đông như lần trước, số người chết hẳn đã nhiều hơn. Tôi nghĩ, Steve không có nhiều ma-cà-chóp như lần chúng tôi đụng độ nó trong Hang Báo Oán.

- Hy vọng là mi đúng.

Rồi nhìn tôi ông hỏi:

- Trông em trai ta thế nào?

Hai anh em ruột – Vancha và Ganne Harst – đã giận hờn xa lánh nhau.

Tôi nói với ông:

- Trông... mệt mỏi, căng thẳng và không vui.

- Ta quá hiểu vì sao. Nhưng ta thật không hiểu nổi vì sao Gannen và những kẻ khác lại theo

một thằng điên khùng như Leonard. Ma-cà-chóp hài lòng trong cách sống của chúng. Chúng không tìm cách huỷ diệt ma-cà-rồng, hoặc kích động chiến tranh. Không hiểu vì sao chúng lại hiến mình phục vụ dưới con quỷ đó.

Harkat nói:

- Đó là một phần trong tiên tri của ông Tí Nị. Khi còn là Kurda, tôi đã nhiều lần sống chung, tìm hiểu về chúng. Ông đã biết về Quan Tài Lửa của chúng rồi đó. Khi một người nằm vào trong, quan tài sẽ bùng cháy. Tất cả người bình thường sẽ chết trong quan tài. Chỉ Chúa tể Ma-cà-chóp mới có thể sống khi nằm trong đó. Ông Tí Nị đã bảo chúng: nếu không tuân phục và làm theo lệnh người đó, chúng sẽ bị quét sạch hết khỏi trái đất này. Hầu hết ma-cà-chóp chiến đấu để tự bảo vệ chúng... không để huỷ diệt ma-cà-rồng.

Ông Vancha chậm rãi gật đầu:

- Bây giờ ta đã hiểu. Lo sợ cho mạng sống là động cơ thúc đẩy chúng hành động, chứ không phải vì lòng căm thù chúng ta. Tóm lại, chẳng phải cũng vì nguyên nhân đó mà chúng ta hành động sao? Để bảo vệ cho mạng sống của chính chúng ta.

Harkat nhếch môi cười:

- Hai phe đều đánh với cùng một lý do. Hai phe cùng khiếp sợ... chung một nguyên nhân. Tất nhiên, nếu cả hai đều không đánh... thì cả hai đều được an toàn. Tí Nị đang sử dụng những sinh vật của bóng đêm trong một trò chơi lừa bịp.

- Nhưng than vạn vì sao chúng ta lâm vào tình trạng đáng tiếc này thì có ích gì? Sự thật hiển nhiên là: chúng ta chiến đấu vì phải chiến đấu.

Nói xong, ông đứng dậy vươn vai. Hai mắt thâm quầng, trông ông giống như một người không được yên ngủ suốt một thời gian dài. Chắc hai năm qua ông đã trải qua quá nhiều điều khắc nghiệt. Dù ông không nhắc tới ông Crepsley, nhưng tôi tin chắc hình ảnh ông ma-cà-rồng quá cố không bao giờ phai nhạt trong tâm trí ông. Cũng như tôi, ông Vancha luôn mặc cả có lỗi – hai chúng tôi đã để ông Crepsley xông lên, đối đầu với Chúa tể Ma-cà-chóp. Nếu một trong hai chúng tôi tiến lên thay thế, thì giờ này ông Crepsley vẫn còn sống. Theo tôi, hình như ông Vancha đang dồn sức đến tận cùng để truy lùng Chúa tể Ma-cà-chóp.

Tôi nói với ông:

- Thừa ngài, ngài nên nghỉ ngơi. Nếu phi hành suốt trên đường tới đây, ngài kiệt sức rồi.

- Khi nào Leonard chết ta sẽ nghỉ ngơi.

Ông lẩm bẩm như thì thầm:

- Hoặc ta chết.

Cao giọng ông nói tiếp:

- Nào, thương thân trách phận như thế đủ rồi. Chúng ta ở đây và Leonard cũng đang ở đây. Vấn đề là chờ nó tới, hay bắt tay vào việc tìm kiếm nó.

Harkat nói:

- Nhưng biết tìm hắc ở đâu?

- Thì phải tìm khắp nơi. Nhưng bắt đầu từ đâu, Darren?

Tôi nói ngay:

- Con trai nó. Darius là một cái tên không thông thường. Chúng ta dò hỏi chỗ ở của thằng bé không khó. Rồi qua nso chúng ta truy ra Steve.

Ông Vancha ậm ừ:

- Dùng con để bắt cha. Hèn hạ quá. Nhưng có lẽ cách tốt nhất.

Ông ngẫm nghĩ rồi nói:

- Đứa bé này làm ta lo ngại. Leonard là một kẻ thù nguy hiểm. Nếu con nó cũng chung dòng máu độc ác và được Leonard huấn luyện theo những cách quỷ quái của nó, thậm chí thằng nhỏ có thể còn tệ hại hơn cha.

- Cháu đồng ý.

- Cháu có thể giết một đứa trẻ con không, Darren?

- Cháu không biết. Nhưng cháu nghĩ là không. Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện đó.

Harkat phản đối:

- Theo dõi một thằng bé là sai lầm. Steve là một kẻ vô lương tâm. Dù chúng ta hành động như những tên man rợ hắc cũng sẽ bất cần. Hãy để trẻ con ra ngoài... vụ này.

- Vậy thì mi đề nghị phải làm sao?

- Chúng ta sẽ trở lại Gánh Xiếc Quái Dị. Hibernius có thể cho chúng ta biết nên làm gì. Cho dù nếu ông ấy không giúp được, Steve vẫn biết Gánh xiếc đang cắm trại tại đâu. Hắc sẽ tìm chúng ta tại đó. Chúng ta sẽ đợi.

Ông Vancha càu nhàu:

- Ta không thích ý kiến ngồi làm mục tiêu như thế.

- Còn hơn là đi đuổi bắt trẻ con.

Ông Vancha sững sờ, rồi bình tĩnh lại:

- Hình như gã không tai này có lý. Hỏi ý kiến Hibernius cũng chẳng mất mát gì.

Tôi nói:

- Được thôi, nhưng phải chờ tới đêm, vì... mắt cháu không chịu nổi mặt trời.

Ông Vancha phì cười:

- Vì vậy mà cháu phải bịt cả tai và mũi. Thanh tẩy hả?

- Dạ. Mấy hôm nay rồi.

- Cháu có thể di chuyển nổi không? Hay chúng ta phải chờ cho qua thời gian thanh tẩy?

- Cháu sẽ cố hết sức. Không dám bảo đảm, nhưng cháu nghĩ là không sao đâu.

Ngước nhìn lên trần, ông nói:

- Tốt. Nhưng có nên cho hai quý bà biết những gì chúng ta dự tính không?

- Đừng nói hết. Cứ đưa họ tới Gánh Xiếc Quái Dị, bảo là chúng ta đang truy lùng Steve. Nhưng đừng nói gì về Darius sẽ không đồng ý kế hoạch chúng ta sử dụng một đứa con nít đâu.

Harkat khịt khịt nhưng không nói gì. Sau đó chúng tôi gọi Debbie và bà Alice xuống, rồi tất cả cùng vui vẻ ăn uống chuyện trò, cười nói, thoải mái thư giãn. Trong những khoảng khắc yên lặng, tôi bắt gặp ánh mắt ông Vancha nhìn quanh, như đang tìm kiếm ai. Lúc đó, tôi đã gạt bỏ ý nghĩ này, nhưng bây giờ tôi biết ông đang tìm ai - thần chết. Ngày hôm đó, trong tất cả chúng tôi, chỉ mình ông Vancha cảm thấy thần chết trong phòng, đang lần lượt hướng mắt vào từng người chúng tôi, ngắm nghía... chờ đợi... chọn lựa.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Đêm xuống, chúng tôi chuẩn bị khởi hành. Declan và Kenny ở trong phòng khách - với hai điện thoại di động trước mặt – chào tạm biệt chúng tôi. Nhóm ủng hộ ma-cà-rồng của bà Alice và Debbi vẫn đang truy lùng dấu vết của ma-cà-chóp và Steve trong thị trấn từ sau vụ thảm sát tại sân vận động. Declan và Kenny phải giữ liên lạc với họ trong khi hai người đàn bà vắng mặt.

Bà Alice căn dặn Declan:

- Anh biết số của chúng tôi rồi. Hãy gọi ngay khi có bá báo, dù là chuyện nhỏ nhất.

Declan cười, đứng nghiêm chào:

- Tuân lệnh.

Little Kenny nháy mắt với tôi:

- Lần sau ráng đừng để bị bắn nữa nhé.

Debbie và bà Alice đã thuê một xe tải nhỏ. Chúng tôi vào xe. Ông Vancha và Harkat ngồi phía sau, phủ cả đồng chăn mềm. Bà Alice nói:

- Nếu bị chặn lại kiểm tra, hai người phải chạy thoát. Chúng tôi sẽ làm như không biết có hai người trong đó. Như vậy sẽ dễ xử lý hơn.

Ông Vancha càu nhàu:

- Nghĩa là bà làm như vô tội, mặc chúng tôi bị chết treo chứ gì.

- Chính xác.

Dù đang đêm, trăng lười liềm mờ sáng, tôi vẫn đeo kính râm. Đêm đó mắt tôi đặc biệt nhạy bén. Đầu nhúc như búa bổ. Tôi cũng phải gấn đồ nút lỗ tai, bịt mũi bằng hai cục bông gòn.

Khi Alice khởi động xe, thấy tôi không được thoải mái, Debbie nói:

- Có lẽ anh nên ra phía sau.

Nheo mắt trước ánh đèn, nhắm mắt vì tiếng động cơ, tôi rên lên:

- Không sao đâu. Nhưng đừng bóp còi.

Bà Alice nói:

- Chúng ta đi bộ cũng được. Nhưng dễ bị chặn hỏi hơn.

- Tôi ổn mà, chỉ xin đừng bóp còi thôi.

Trên đường trở lại sân bóng cũ, nơi Gánh Xiếc Quái Dị cắm trại, không có sự cố gì. Chúng tôi qua hai trạm kiểm soát, nhưng đều được ngoắc tay cho phép đi. (Để tránh nghi ngờ, tôi đã gỡ kính, đồ bịt tai và bông gòn). Alice đậu xe bên ngoài sân bóng. Mở cửa sau cho ông Vancha và Harkat, rồi chúng tôi tiến vào trong.

Tôi cười hớn hở khi thấy lại đoàn xe và những lều bạt. Thật sung sướng khi trở lại nhà. Vừa từ đường hầm tiến lên, chúng tôi bị một nhóm trẻ con đang chơi đùa phát hiện. Một đứa nhìn chằm chằm chúng tôi, rồi chạy tới reo lên:

- Bố già! Bố già!

Tôi túm lấy Shancus khi nó nhảy lên mừng rỡ:

- Đừng la lớn.

Tôi ôm lấy nó nhưng vội buông ra ngay. Hậu quả thanh tẩy da tôi rần rần, bất cứ sự đụng chạm nào cũng làm tôi khó chịu.

Shancus nhú mày, hỏi:

- Sao chú đeo kính râm? Ban đêm mà.

- Cháu xấu xí quá, chú phải bảo vệ mắt mới dám nhìn.

- Rất khôi hài!

Nó vớ tay, hút hai miếng bông gòn khỏi lỗ mũi tôi, quan sát rồi gắp lại, nói:

- Chú kỳ cục quá!

Nhìn ông Vancha, bà Alice và Debbie đang đứng sau tôi, nó nói:

- Cháu nhớ nhóm của chú, nhưng không rõ lắm. Lần trước gặp chú, cháu còn nhỏ xíu.

- Tôi cười giới thiệu từng tên người. Khi nghe tên Debbie nó reo lên:

- A, nhớ rồi. Cô là bồ của chú Darren.

Mặt đỏ bừng, tôi lúng túng lắp bắp mấy câu, nhưng Debbie cười hỏi lại nó:

- Thật sao? Ai nói với cháu?

- Cháu nghe ba má nói. Ba nói biết cô từ lần đầu cô gặp chú Darren. Ba nói, cứ thấy cô là mắt chú ấy cứ như lòi ra khỏi tròng. Ba...

Ước gì bóp họng được nó, tôi quát lên:

- Đủ rồi. Sao cháu không biểu diễn cho hai cô thấy tài thè lưỡi lên tới mũi đi?

Cu cậu biểu diễn mấy phút liền, và nói cho Debbie và bà Alice màn trình diễn trên sân khấu

của nó với Evra.

Ông Vancha hỏi Shancus:

- Truska còn đây không?
- Dạ còn.
- Ta phải tìm gặp cô ấy.

Ông lại vuốt mái tóc xanh lè bằng một bãi nước bọt. Ông hoàng dơ bẩn, xấu xí này tự cho mình là người đàn ông đào hoa, dù chẳng có quý bà nào đồng ý với ông về điểm đó.

Harkat hỏi:

- Ông Cao có trong xe không?
- Cháu đoán là có.

Nhìn bà Alice và Debbie, nó nói:

- Theo cháu. Cháu đưa mọi người tới gặp ông Cao.

Cả năm chúng tôi đi theo cậu bé rắn. Nó giải thích cho Alice và Debbie biết những lều trại, xe cộ này thuộc về ai, chương trình đêm nay như thế nào. Gần tới xe của ông Cao, chúng tôi gặp Evra, Merla và bé Urcha. Họ đang thận trọng rửa ráy cho một gia đình rắn trong một bồn nước lớn. Thấy tôi, Evra mừng rỡ chạy tới, để xem tôi đã hoàn toàn bình phục chưa.

- Mình muốn đi thăm cậu, nhưng ông Hibernius bảo ý kiến đó không ổn, vì e mình bị theo dõi.

Lim dim mắt, ông Vancha hỏi ngay:

- Gánh xiếc đang bị theo dõi sao?
- Ông ấy không nói rõ. Nhưng gần đây, ban đêm đi loanh quanh, cháu cảm thấy sau lưng như có người nhìn. Gần đây mọi người đều lo lắng.

Harkat e dè nói:

- Đáng lẽ chúng ta không nên trở lại đây...

Ông Vancha nạt lớn:

- Muộn rồi. Để xem Hibernius nói gì.

Shancus vừa vượt lên dẫn đầu, bị mẹ nó túm lại:

- Không được. Con còn việc phải làm. Đừng hòng mẹ chải chuốt con rắn của con mỗi khi chạy rộng với bạn bè nữa.

- Ui da, má!

Nhưng Merla đã dúi vào tay nó miếng bọt biển, kéo tới con rắn tôi đã mua cho nó hôm sinh nhật.

Trông cu cậu thật tội nghiệp, tôi cười bảo:

- Chú sẽ gặp cháu sau. Sẽ cho cháu xem vết thẹo mới bị cắn.

- Một vết thẹo nữa sao?

Nó ngăn ra hỏi, rồi quay lại Evra:

- Ba, sao chú Darren sượng thế? Sao con không được đánh nhau để có mấy vết thẹo chú?

- Con sẽ được có mấy vết thẹo lẫn mông nếu không chăm sóc con rắn đó.

Evra trả lời con, rồi nháy mắt với tôi:

- Rảnh nhớ ghé chơi nghe.

- Chắc chắn ghé chứ.

Ông Cao đã đứng chờ chúng tôi ngay cửa xe. Trông ông cao lớn hơn bao giờ, mắt u tối, mặt buồn rầu:

- Tôi đang mong các người đây.

Ông thở dài nói, rồi đứng tránh sang một bên. Khi đi qua ông, xương sống tôi lạnh buốt. Mấy giây sau tôi mới nhận ra cảm giác đó gọi nhớ cho tôi điều gì – đó là cảm giác mỗi khi tôi nhìn thấy người chết.

Khi mọi người đều ngồi xuống, ông Cao đóng cửa xe, rồi ngồi khoanh chân trên sàn, giữa chúng tôi, hai bàn tay to lớn xương xấy đặt trên đầu gối.

Ông nói với tôi:

- Hy vọng cháu không tránh ta đã không thăm cháu. Ta biết cháu sẽ bình phục, mà còn quá nhiều việc phải thu xếp tại đây.

Gỡ cặp kính, đặt sang một bên, tôi cười nói:

- Dạ không sao.

- Rất mừng gặp lại ông, Vancha.

Rồi ông quay sang chào hỏi Debbie và bà Alice.

Ông Vancha càu nhàu:

- Lúc này không cần chào hỏi bông đùa nữa. Trở lại công việc đi. Ông biết trước chuyện gì sẽ xảy ra trong sân bóng, đúng không?

Môi gần như không nhúc nhích, ông Cao thận trọng nói:

- Tôi chỉ nghi ngờ thôi.

- Nhưng ông vẫn để cho Darren tới đó? Ông để cho bạn nó chết?

- Tôi không “để cho” bất cứ chuyện gì xảy ra. Mọi sự kiện diễn ra như nó phải thế. Tôi không có trách nhiệm can thiệp vào sự giải quyết của định mệnh. Ông biết mà, Vancha. Trước đây, chúng ta đã nói về chuyện này. Rất, rất nhiều lần rồi.

- Nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận. Nếu tôi có khả năng nhìn vào tương lai, tôi đã sử dụng khả năng đó để giúp đỡ những người thân. Đáng lẽ ông nên cho chúng tôi biết kẻ nào là Chúa tể Ma-cà-chóp. Larten sẽ còn sống, nếu ông báo trước cho chúng tôi.

- Không đâu. Larten sẽ vẫn chết. Sự cố có thể khác, nhưng cái chết của anh ấy thì không

tránh khỏi. Tôi không thể thay đổi được chuyện đó.

- Nhưng ít ra ông cũng phải cố gắng thử chứ.

Ông Cao gượng cười rồi nhìn tôi, nói:

- Cháu tới đây để tìm một lời hướng dẫn. Cháu muốn biết con người một thời đã từng là bạn của cháu – Steve Leonard - hiện đang ở đâu.

- Đúng vậy. Ông có thể cho cháu biết được không?

- Không. Nhưng bảo đảm là hắn sẽ sớm tự xuất đầu lộ diện.

Ông Vancha gằn giọng, dồn dập hỏi:

- Nghĩa là nó sẽ tấn công? Nó ở gần đây không? Bao giờ nó định tấn công? Ở đâu?

Mắt ông Cao thoáng vẻ đe dọa:

- Những câu hỏi của ông làm tôi mệt mỏi rồi đó. Nếu tôi có thể nhập cuộc và tham gia hành động cùng thị tộc ma-cà-rồng thì tôi đã làm rồi. Vì thụ động đứng sau nhìn những gì xảy ra là một điều khó khăn hơn nhiều. Khó hơn ông tưởng. Ông khóc khi Larten chết, nhưng tôi đã đau lòng thương xót anh ấy từ ba mươi năm trước, từ khi thoáng thấy cái chết rất có thể xảy ra của Larten.

Harkat hỏi:

- Ông muốn nói, ông không biết chắc là... ông Crepsley sẽ chết?

- Ta biết đời Larten, hoặc Chúa tể Ma-cà-chóp, sẽ kết thúc vào giai đoạn đó. Nhưng ta không biết rõ là ai. Tuy nhiên ta đã e sợ điều xấu nhất sẽ xảy tới với Larten.

Tôi hỏi:

- Còn cuộc đụng độ sắp tới thì sao? Khi ông Vancha và cháu gặp Steve lần cuối cùng... ai sẽ chết?

- Ta không biết. Nhìn vào tương lai thường là một trải nghiệm đau buồn. Thà không biết số phận bạn bè và người thân lại tốt hơn. Ta hiếm khi hé mắt nhìn hiện tại. Chỉ những khi định mệnh bắt buộc ta phải nhìn, ta không thể tránh được.

- Như vậy có nghĩa là ông không biết chúng cháu thắng hay bại?

- Không ai biết điều đó. Kể cả Desmond Tí Nị.

- Nhưng nếu phe cháu thua, nếu ma-cà-chóp chiến thắng, và Steve giết một người bên cháu thì... người đó sẽ là ai?

- Ta không biết.

Tôi gằn giọng:

- Nhưng ông có thể nhìn vào tương lai, nơi bên cháu thất bại, để biết ai sống sót chứ?

- Vì sao phải làm thế? Có ích lợi gì đây?

- Vì... cháu muốn biết.

Ông Vancha vừa lên tiếng:

- Có lẽ sẽ tốt hơn nếu...

Tôi rít lên cắt ngang lời ông:

- Không. Cháu phải biết. Suốt hai năm, cháu đã nằm mơ thấy sự huỷ diệt của bộ tộc, đã nghe tiếng kêu gào của những người bị giết nếu... chúng ta thất bại. Nếu phải chết, cháu sẵn sàng. Nhưng làm ơn nói cho cháu biết, để cháu chuẩn bị đón chờ chuyện đó.

Ông Cao rầu rĩ nói:

- Ta không thể. Không ai có thể tiên đoán ai trong hai người sẽ giết Chúa tể Ma-cà-chóp... hoặc ai là kẻ sẽ chết dưới tay hắn.

Tôi năn nỉ:

- Xin hãy nhìn xa hơn... hai mươi... ba mươi năm nữa. Ông có thấy cháu hoặc ông Vancha trong tương lai được không?

Ông Vancha quát tháo:

- Hãy để ta đứng ngoài vụ này. Ta không muốn rắc rối với những điều lảm cẩm đó.

Nhìn thẳng mắt ông Cao, tôi nói:

- Vậy thì hãy tìm một mình cháu thôi.

Ông Cao lặng lẽ nhìn lại tôi rồi nói:

- Chắc chắn cháu muốn thế chứ?

- Chắc.

Ông nhắm mắt, chậm rãi nói:

- Tốt. Nhưng ta không thể biết cụ thể như cháu mong muốn, tuy nhiên ta sẽ phóng tầm mắt vào vài chục năm tới và...

Ông Vancha, bà Alice, Debbie, tôi và Harkat kinh hoàng khi thấy mặt ông Cao nhàn nhúm và phát ra một nguồn sáng đỏ. Chủ nhân Gánh Xiếc Quái Dị hình như ngừng thở, và nhiệt độ trong xe giảm xuống nhiều độ. Suốt năm phút, ông giữ nguyên vị thế, mặt nhàn nhúm toả sáng, mới mím chặt. Rồi ông thở hắt ra, mở mắt, ánh sáng dịu dần, không khí trở lại bình thường.

Về mặt kỳ bí, ông cất giọng nói:

- Ta đã nhìn.

Giọng tôi khản đặc:

- Sao ạ?

- Ta không thấy cháu ở đó.

Tôi cười cay đắng:

- Cháu đã biết là như thế. Nếu thị tộc suy sụp, thì là vì cháu. Cháu chính là kẻ đem tai ương diệt vong tới cho thị tộc.

Ông Cao nói:

- Ta đã nhìn vào năm sáu mươi năm tới, rất lâu sau khi ma-cà-rồng suy sụp. Cháu có thể sẽ

chết sau tất cả những ma-cà-rồng khác bị giết.

- Vậy thì hãy nhìn vào hai ba mươi năm xa hơn nữa.

- Không. Ta đã thấy nhiều hơn mình muốn. Đêm nay ta không thể chịu đựng thêm được nữa.

- Ông nói vậy là sao? Ông đã phải chịu đựng điều gì?

- Đau khổ.

Ngừng lại, ông liếc nhìn ông Vancha, nói:

- Biết là ông đã bảo tôi đừng tìm ông, bạn già ạ, nhưng tôi đã không thể...

Ông Vancha lăm bầm rửa, rồi khoanh tay, nói:

- Cứ nói đi. Vì gã ngốc này đã mở hộp trùn ra rồi, chúng tôi phải nhìn chúng ngo ngoạy thôi. Hãy phang hung tin vào tôi đi.

- Tôi đã nhìn vào cả hai tương lai. Tôi nhìn vào tương lai ma-cà-chóp thắng Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, tôi cũng nhìn vào tương lai ma-cà-rồng chiến thắng, và dù... có thấy Darren trong tương lai sau, nhưng tôi không thấy ông.

Nhìn ông Vancha lom lom, ông Cao buồn rầu nói:

- Trong cả hai tương lai đều bị Chúa tể Ma-cà-chóp giết chết.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Ông Vancha chớp mắt:

- Ông nói là tôi sẽ chết, dù chúng ta thắng hay bại?

- Chúa tể Bóng Tối chắc chắn sẽ tiêu diệt ông. Tôi không biết bằng cách nào, bao giờ, nhưng chuyện đó sẽ xảy ra.

Harkat hỏi:

- Chúa tể Bóng Tối là ai?

Chỉ có tôi biết. Nhưng bà Evanna đã cảnh cáo tôi không được nói với bất kỳ ai.

Ông Cao nói:

- Đó là một lãnh tụ tàn bạo, sẽ tàn phá thế giới, sau Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo.

Harkat lăm bầm:

- Tôi không hiểu. Nếu chúng ta giết được Steve, thì sẽ không có... một Chúa tể Bóng Tối khát máu nào nữa.

Ông Cao nói ngay:

- Ôi, vậy mà sẽ có đấy. Thế giới được sắp đặt để sản sinh ra một quái vật quyền năng và hung bạo không thể tưởng tượng nổi. Sự xuất hiện của hắn là không thể tránh khỏi. Chỉ chưa xác định được nhân dạng hắn, nhưng điều này cũng sớm được làm sáng tỏ thôi.

- Thế giới hoang vu! Theo ý ông, cho dù chúng tôi giết Steve thì tương lai vẫn là một thế giới khô cằn như nơi tôi và Darren đã... tìm ra sự thật về tôi?

Ông Cao ngậm ngừng, rồi gật đầu:

- Trước đây, chưa bao giờ ta nói về những vấn đề như thế này. Nhưng đã tới thời điểm tiết lộ những điều đó mà không sợ nguy hại nữa, vì không gì có thể thay đổi được những sự kiện sẽ xảy ra. Chúa tể Bóng Tối đang ở trên chúng ta... Trong vòng hai mươi bốn tiếng hắn sẽ ra đời, tất cả thế giới sẽ rung chuyển khi hắn xuất hiện.

Ông Vancha, Harkat, Debbie đều bàng hoàng yên lặng. Nhất là hai phụ nữ không biết gì về thế giới hoang vu của tương lai. Tôi thì sợ. Đây là minh chứng cho tất cả những cơn ác mộng ghê sợ nhất của tôi. Bất chấp những gì xảy ra trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, Chúa tể Bóng Tối cũng vẫn sẽ xuất hiện. Không chỉ sợ tôi không thể ngăn chặn nổi hắn, tôi còn sợ vì: trong một tương lai, chính tôi sẽ... là hắn! Điều đó có nghĩa là: nếu chúng tôi chiến thắng, thì trong một giai đoạn nào đó của năm sáu chục năm tới, cùng với tất cả những kẻ chết dưới tay tôi, tôi cũng giết cả ông Vancha. Chẳng khác nào một trò đùa ghê tởm. Nhưng bà Evanna và ông Cao đều có tài đoán tương lai, và cả hai đều nói với tôi như thế.

Phá tan sự yên lặng và làm ngắt dòng tư tưởng tôi, ông Vancha lên tiếng:

- Để tôi nói thẳng ra là như thế này: Dù chuyện gì xảy ra giữa chúng ta và Steve Leonard - hay trong chiến tranh với ma-cà-chóp - một Chúa tể Bóng Tối sẽ xuất hiện và huỷ diệt thế giới, đúng không?

Ông Cao trả lời:

- Đúng. Loài người sẽ mất quyền kiểm soát hành tinh này. Quyền lực sẽ được chuyển sang... không biết sẽ là một ma-cà-chóp hay là một ma-cà-rồng.

Ông không nhìn tôi khi nói mấy lời cuối. Có thể chỉ là tưởng tượng, nhưng tôi có cảm giác là ông ta đã cố tránh mắt tôi.

Ông Vancha hỏi gặng:

- Nhưng bất kể kẻ nào thắng, tôi vẫn bị giết?

Ông Cao mỉm cười:

- Phải. Nhưng đừng sợ chết, Vancha. Chuyện đó rồi sẽ đến với tất cả chúng ta. Dù... có một số trong chúng ta phải ra đi quá sớm.

- Chúng ta? Ông nói gì thế? Ông không liên quan đến vụ này. Không một ma-cà-rồng hay một ma-cà-chóp nào đưa tay chống lại ông.

- Điều đó có thể đúng. Nhưng trên đời này có những kẻ không tôn trọng tôi đến thế đâu. Để chứng minh cho quan điểm của tôi...

Bỗng có tiếng đàn bà kêu thét lên. Tất cả chúng tôi đứng bật dậy, chạy ra cửa. Trừ ông Cao chậm rãi đứng lên sau.

Bà Alice tới trước, mở tung cửa, phóng ra ngoài. Vừa rút súng, vừa lăn trên mặt đất, rồi bà quì lên. Tiếp theo là ông Vancha. Ông nhảy ra, rút một cặp shurilen, rướn cao người sẵn sàng phóng vũ khí ngòi sao. Tôi là người thứ ba, nhưng không vũ khí. Lao tới bên bà Alice, tôi hy vọng bà có vũ khí dự phòng. Debbie và Harkat cùng đồng thời nhảy ra. Harkat với cây rìu. Debbie với khẩu súng. Sau họ, ông Cao đứng trong cửa, ngược nhìn trời, rồi bước xuống xe.

Không thấy ai, nhưng chúng tôi lại nghe tiếng kêu gào, lần này là một đứa trẻ. Rồi tiếng đàn ông hoảng hốt kêu lên - tiếng của Evra.

Tôi gào lên với bà Alice:

- Vũ khí!

Bà đứng dậy, với tay xuống chân trái, rút ra một con dao sẵn, rồi vừa tiến về phía có tiếng la hét, vừa ra lệnh cho tôi:

- Đi sau tôi. Vancha bên trái, Debbie và Harkat bên phải tôi.

Theo lệnh bà cự thanh tra, chúng tôi tản ra, cùng tiến lên. Cảm thấy ông Cao đi theo, nhưng tôi không nhìn lại.

Tiếng đàn bà lại gào lên – Meria, vợ Evra.

Chung quanh chúng tôi, diễn viên và nhân viên tràn ra từ đoàn xe và những căn lều. Ông Cao la hét - giọng vang rền như sấm – làm họ dạt lại vào trong. Tôi ngoái nhìn, sững người vì vẻ dữ tợn của ông. Ông Cao mỉm cười, nói như xin lỗi:

- Đây là trận chiến của chúng ta, không là của họ.

Câu “chúng ta” làm tôi bất ngờ - sau cùng thì ông Cao từ bỏ thái độ trung lập rồi sao? – nhưng tôi không có thời gian để tìm hiểu thêm nữa. Phía trước, bà Alice đã tới một căn lều và đã nhìn thấy vụ huyền ảo. Một giây sau, tôi cũng đã tới nơi.

Gia đình Von, trừ Lilla vắng mặt, đang bị tấn công. Những kẻ đang xông vào họ là R.V., Morgan James và Darius – con trai Steve! R.V. đã giết con rắn của Evra và đang chặt con rắn của Shancus. Evra đang cố đẩy lùi lão già điên loạn với hai bàn tay là hai cái móc sắt. Shancus đang vật lộn với Darius. Merla ôm chặt Urcha, thằng bé vừa nức nở khóc vừa ghì lấy con rắn yêu quý. Hai mẹ con đang giật lùi khỏi Morgan James. Hắn lừ lừ tiến tới, cái mặt bẹp dúm một bên cười cười, hai vành máu đỏ làm rực sáng hai con mắt ti hí gian ác. Đầu khẩu súng trường nhắm thẳng bụng Merla.

Ông Vancha phản ứng cực nhanh, quăng vèo một shuriken vào súng của Morgan James, đánh bật khỏi mục tiêu. Ngay lúc đó James bóp cò, đạn nổ nhưng bay ra ngoài. Trước khi hắn kịp bắn tiếp, Merla buông Urcha ra, giật đứt tai phải, phóng thẳng mặt James. Vành tai bay trúng giữa hai mắt hắn, rồi bay ngược lại Merla. Morgan James kinh ngạc kêu lên, bật ngã ra sau.

Nhận ra sự có mặt của chúng tôi, R.V. đẩy lùi Evra, nhào tới Shancus. Lão nắm lấy Shancus, giật ra khỏi Darius, rồi nâng cao thằng bé lên. Lão cười ha hả, thách thức chúng tôi dám thí mạng cậu bé rắn.

Bà Alice la lớn:

- Từ chỗ tôi không bắn được.

Debbie gào lại:

- Tôi bị Morgan James che chắn.

- Thì hạ nó đi.

R.V. trả đũa ngay:

- Nếu Morgan bị thương là thằng nhóc chết.

Tay trái lão dí ba móc sắt cổ họng Shancus. Vì không nhận ra nguy hiểm hay vì bất cần, Shancus liên tục đâm đá R.V. Nhưng chúng tôi thấy hình như lão có vẻ ngập ngừng.

Ông Vancha gầm gừ, tiến lên trước chúng tôi, xòe hai bàn tay nói:

- Thả nó ra, Móc sắt. Ta sẽ đấu với mi như hai người đàn ông.

- Mày không là đàn ông. Mà là đồ cặn bã như tất cả nòi giống mày. Morgan, ổn chứ?

- Ừ... hừ... ổn.

Morgan James rên ư ử, nâng súng, lại nhắm vào Merla. Harkat thét lên, nhảy tới trước Merla, quay tít cây rìu. James vội phóng người né tránh. Darius giương khẩu súng nhỏ bắn tên, bắn vào Harkat. Nhưng nó quá hấp tấp, mũi tên bay vút lên cao.

Tôi lao tới Darius, định bắt và giữ nó như R.V. đang khống chế Shancus. Nhưng con rắn của Shancus đau đớn quật mình trước khi chết, làm tôi đập trúng, trượt chân trước khi chạm tay tới cổ Darius. Bay tới, tôi đâm sầm phải Evra đang chạy tới cứu con. Cả hai chúng tôi đều ngã, đổ nhào lên con rắn sắp chết.

Trong khi đó, Morgan James và Darius chạy lại bên R.V.

Alice, Debbie, Harkat và ông Vancha không dám đuổi theo, vì sợ R.V. sẽ giết Shancus.

Nước mắt đầm đìa, Merla tuyệt vọng gào lên:

- Thả nó ra!

R.V. cười nhạo:

- Ôi! Sợ quá!

Thấy lão bắt đầu đi giật lùi, ông Vancha nói:

- Mi không thoát khỏi đây đâu.

- Kẻ nào ngăn nổi ta?

Evra đã đứng dậy và vừa định phóng theo R.V. ngheu ngao hát:

- Nào... mi... dám... không?

Evra đứng sững lại.

Debbie hạ súng xuống:

- Xin hãy thả thằng bé ra. Chúng tôi sẽ để các người đi một cách an toàn.

R.V. hô hố cười:

- Vị trí các người không thích hợp để thương lượng đâu.

Tôi kêu lên:

- Các người muốn gì?

- Cậu bé rấn.

Tiến một bước, tôi nói:

- Nó chẳng có lợi gì cho các người. Bắt ta đi. Đổi lấy Shancus.

Tướng R.V. nhảy lên vì mừng, nhưng lão chỉ lắc đầu hai mắt đỏ sáng lên, quỷ quyết:

- Quên đi, Shan. Chúng ta đem theo thằng nhỏ. Nếu mày cản trở, nó sẽ chết.

Tôi nhìn quanh. Không ai phản ứng. Lão ma-cà-chóp đã bó tay chúng tôi. Ông Vancha có thể di chuyển với tốc độ của một ma-cà-rồng, Debbie và bà Alice đều có súng. Nhưng R.V. có thể giết Shancus trước khi chúng tôi kịp ngăn chặn lão.

R.V., Morgan James và Darius tiếp tục giật lùi. Lão và James cười hớn hở, nhưng trông Darius giống như sau khi nó bắn tôi: sợ và như muốn ói.

Rồi, trong khi chúng tôi đang bối rối, ông Cao lên tiếng:

- Ta không cho phép chuyện này xảy ra.

R.V. ngập ngừng rồi kêu lên:

- Đây không là việc của ông. Đừng dí mũi vào.

- Mi đã làm thành chuyện của ta rồi đó. Đây là nhà ta. Những người này là người của ta. Ta phải can thiệp chứ.

- Đừng là một...

Chưa gào hết câu, lão đã bị ông Cao tiến sát người. Với một tốc độ siêu phàm, thậm chí một ma-cà-rồng cũng không bì kịp, chỉ một chớp mắt, ông đứng trước mặt R.V., tay nắm lấy hai cái móc của lão điên. Ông giật mạnh chúng khỏi cổ Shancus, bẻ gãy hai móc trái, một móc bên tay phải.

R.V. đau đón rú lên, như những cái móc vàng và bạc đó là một phần xương thịt của lão:

- Tay tôi! Đừng đụng đến tay tôi! Ông...

Nhưng tiếng nguyên rủa của lão chìm trong tiếng súng nổ. Đứng bên R.V., Morgan James dí đầu súng sắt sườn ông Cao, bóp cò. Viên đạn xuyên qua mạn sườn Hibernius Cao hoàn toàn không phòng thủ!

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Máu đen và xương vụn trào ra từ cơ hoành ông Cao. Trong một lúc ông đứng đó, tay nắm

mấy móng sắt của R.V. như không có gì xảy ra. Rồi ông ngã quỵ xuống, máu từ lỗ thương phun ra, bụng vỡ tung từng mảnh.

R.V. và Darius sững sờ, trợn mắt nhìn ông gục ngã. Morgan James gào lên thúc giục đồng bọn chạy. Chúng sát cánh bên nhau, R.V. kéo theo Shancus. James bắn cản hậu.

Không ai đuổi theo. Mắt chúng tôi đều dồn vào ông Cao. Mí mắt ông co giật, tay sờ soạng vết thương, môi nhếch lên trên mấy cái răng đen nhỏ xíu. Tôi nghĩ, không ai biết ông bao nhiêu tuổi, từ đâu tới. Nhưng ông già hơn bất cứ ma-cà-rồng nào, là một người có quyền năng, phép thuật vô biên. Không thể tin nổi là ông bị hạ gục một cách đơn giản và tàn bạo như thế này.

Debbie là người tỉnh táo đầu tiên. Cô quăng súng, chạy lại để cố giúp ông. Tất cả chúng tôi chạy theo...

... rồi đứng phắt lại khi có tiếng nói từ bóng tối bên một xe tải:

- Sự quan tâm của các người thật đáng quý, nhưng hoàn toàn vô ích rồi. Xin lùi lại.

Một người đàn ông nhỏ bé, cười cợt tiến ra, với một bộ vét màu sáng, đôi ủng xanh, tóc trắng, đôi kính dày cộm, và tay trái ve vẩy cái đồng hồ hình trái tim. Desmond Tí Nị! Evanna – con gái lão – đi sau. Bà phù thủy thấp lùn, lực lưỡng, người đầy lông lá, cuốn dây thừng thay cho quần áo. Mũi bà ta nhỏ, tai nhọn, râu thưa, hai mắt bất đồng: bên nâu bên xanh.

Chúng tôi bàng hoàng nhìn hai con người đó tiến lại, nhìn xuống ông Cao đang thở dốc. Mặt Evanna căng thẳng. Mặt lão Tí Nị chỉ có vẻ tò mò. Với chân phải, lão thúc vào vết thương của ông Cao. Ông rít lên đau đớn:

Debbie la lên:

- Để ông ấy yên.

- Làm ơn im đi, nếu không ta giết cô.

Giọng lão ngọt ngào, nhưng tôi tin lão sẽ đập chết Debbie nếu cô nói thêm một lời. Rất may Debbie cũng nhận ra điều đó. Cô run rẩy đứng im.

Lão Tí Nị nói với ông Cao:

- Vậy là... Hibernius, thời gian của mi tại đây đã tới hồi kết thúc.

Giọng ông Cao quả quyết khác thường:

- Ông biết điều đó sẽ xảy ra mà.

- Đúng. Nhưng mi có biết không?

- Chỉ đoán thôi.

- Đáng lẽ mi đã có thể tránh khỏi chuyện đó. Số phận mi không bao giờ liên quan trực tiếp với những con người này.

- Tôi lại thấy là có.

Ông Cao run bần bật, một vũng máu tràn lan quanh ông. Bà phù thủy Evanna bước sang một, né tranh. Nhưng lão Tí Nị để máu chảy ngập tới ủng.

Ông Vancha quát hỏi:

- Tí Nị! Ông cứu Hibernius được không?

- Không.

Lão trả lời gọn lỏn, rồi cúi xuống, xòe bàn tay phải, đặt ngón giữa lên trán ông Cao, hai ngón kế đặt trên hai mắt, ngón cái và ngón út xòe sang hai bên. Lão nói với giọng êm ái đến không ngờ:

- Dù trong cõi chết, cầu xin mi được vinh quang.

- Cảm ơn cha.

Ông Cao nói, rồi quay sang Evanna:

- Vĩnh biệt chị.

Bà phù thủy trả lời:

- Vĩnh biệt. Chị sẽ mãi mãi nhớ em.

Tất cả chúng tôi đều sững sờ trước điều bí mật này. Tôi biết chuyện người anh em sinh đôi của Evanna. Cũng như bà, người anh em này được sinh ra bằng sự kết hợp giữa Tí Nị và một sói cái. Nhưng không bao giờ tôi ngờ người em đó lại là ông Cao.

Evanna cúi xuống, hôn trán em trai. Ông Cao mỉm cười, thân mình giật nảy lên, mắt trợn trừng, cổ cứng đờ... và chết.

Lão Tí Nị đứng dậy, quay mặt đi, khoé mắt ứa hai giọt lệ đỏ như máu.

- Con trai ta chết rồi!

Giọng lão bình thản như những khi lão bình luận về thời tiết.

Ông Vancha há hốc miệng đầy kinh ngạc, rồi nói:

- Chúng tôi không hề biết chuyện này.

Lão cười khan, đá gót ủng lên đầu ông Cao:

- Nó không bao giờ muốn nhắc tới dòng dõi. Ta chẳng hiểu vì sao.

Thấy lão đá đầu ông Cao, tôi tức giận xông tới. Ông Vancha và Harkat cũng lao theo. Evanna lặng lẽ nói:

- Nay quý ông, nếu quý ông phí thời gian xung đột với cha tôi, thì những kẻ sát nhân sẽ chạy thoát, mang theo thằng nhỏ nhà Von.

Chúng tôi đứng phắt lại. Tôi đã quên Shancus và mối hiểm nguy nó đang gặp phải. Mọi người như chợt tỉnh. Ông Vancha lên tiếng:

- Chúng ta phải đuổi theo.

Debbie kêu lên:

- Nhưng còn ông Cao thì sao?

- Ông ta đã chết rồi. Để cho gia đình họ lo.

Nghe vậy, lão Tí Nị cười lớn. Nhưng không ai quan tâm, chúng tôi chuẩn bị lên đường.

- Khoan.

Tiếng Evra kêu lên. Tôi quay lại thấy anh ta trao đổi một cái nhìn với Merla. Merla ngập ngừng gật đầu. Vừa chạy theo chúng tôi, Evra vừa nói:

- Tôi cũng đi.

bỏ lại Merla, Urcha, lão Tí Nị, Evanna và xác ông Cao, chúng tôi vội vã đuổi theo Shancus và những kẻ bắt cóc nó.

*

* *

Ra khỏi đường hầm cầu trường, chúng tôi thấy bên phải, R.V. đang chạy với Shancus, hướng về trung tâm thị trấn. Bên trái, Morgan James và Darius chạy xuống đồi, tiến tới một dòng sông.

Ông Vancha chỉ huy, đưa ra một quyết định cấp kỳ:

- Alice, Evra đi với tôi, đuổi theo R.V. và Shancus. Darren, Harkat, Debbie đuổi theo Morgan James và thằng nhỏ.

Tôi muốn được giải cứu Shancus, nhưng ông Vancha là người kinh nghiệm hơn. Gật đầu, tôi cùng Debbie và Harkat lao sang trái. Đầu choáng váng, hai mắt như loà khi tôi phóng xuống đồi. Tiếng chân chạy trên đường làm hai tai tôi nhức nhối. Tuy nhiên, là ma-cà-rồng nửa mùa nên tôi vẫn chạy nhanh hơn Harkat và Debbie. Tôi vượt lên trước, và khoảng cách với Morgan James và Darius đã được thu hẹp dần.

Nghe tiếng chân tôi tới gần, James và Darius quay lại, đang chờ tôi tấn công. Với chỉ một con dao, đáng lẽ tôi nên chờ Harkat và Debbie, nhưng tôi quá phẫn nộ, không còn nhớ James với súng trườngm Darius với khẩu súng bắn tên. Nhờ thần may mắn của ma-cà-rồng, đạn và tên của chúng đều không trúng mục tiêu. Chỉ vài giây, tôi đã tiến sát chúng, lòng ngùn ngụt lửa báo thù.

James đập báng súng lên vai phải tôi, đúng chỗ tôi đã bị Darius bắn. Rú lên đau đớn, nhưng tôi không lùi bước. Nhắm thẳng bộ mặt nham nhở của hắn, tôi đâm mũi dao. James hụp người xuống tránh. Darius dấn mạnh vào sườn tôi khi tôi trượt qua nó. Gạt Darius sang một bên, tôi tiếp tục đâm James. Hắn cười ha hả, ôm chặt tôi, vật xuống đất.

Mặt tôi áp sát nửa đầu trái Morgan James. Da đỏ nhẵn nhúm, răng nhe ra dưới làn môi mỏng dính, một bên mắt là cái hố bầy nhầy giữa đồng thọ.

Giọng lúng búng, ông ộc thoát ra khỏi họng, hấn hỏi:

- Hích... th... thích kh...ông?

- Đẹp quá!

Tôi lặn lên trên James, thọc hai ngón cái vào hố mắt hắn. James gỡ tay tôi, co chân thúc đầu gối vào bụng tôi, thề:

- T... tao... th... ề sẽ thọc l...ại ma... ắt mày.

- Để coi.

Tôi cố đâm dao vào mắt, nhưng trúng cánh tay hấn. Darius tới tấp đập tôi bằng khẩu súng bắn tên, tôi làm lơ, tập trung vào Morgan James. Tôi mạnh hơn thằng ma mới, nhưng nó dày dặn kinh nghiệm đâm đá hơn. James dẩy dựa dưới tôi, thúc đầu gối, cùi chỏ vào bụng và phun nước bọt vào hai mắt tôi. Đầu đau tới nỗi tôi chỉ muốn đưa tay lên, bịt chặt hai tai. Cắn cánh tay James, tôi xé toạc một mảnh thịt.

Gào chói lói như một con mèo, James xô mạnh tôi ra. Tôi ngã vật sang một bên, bị Darius đá mạnh vào đầu, làm tôi mất phương hướng vài giây. James leo lên tôi, tay trái lật đầu tôi bật ngửa ra sau, tay phải nhặt con dao tôi vừa đánh rơi. Hấn định cửa cổ toi.

Tôi chộp con dao. Bị hụt. Thêm lần nữa. Rồi lần thứ ba... tôi ngừng lại, nhắm mắt, cơ bắp căng thẳng. James rùng mình vì khoái trá. Hấn tưởng tôi đã đầu hàng, không ngờ tôi vừa thoáng thấy Harkat phía sau hấn, vung cao cây rìu.

Tôi nghe một tiếng “suyt” nhỏ - khi Darius vừa định lên tiếng báo động - tiếp theo là một tiếng thịch nặng nề. Choàng mở mắt, tôi thấy cái đầu của Morgan James lăn lông lốc vào trong tối. Cổ hấn phè phè phun máu. Tôi vội vàng nhắm mắt lại. Người tôi ướt sũng máu đỏ. Xác James đổ nhào sang một bên. Mở mắt, ngồi dậy, lau máu trên mặt, rồi tôi lách ra khỏi thân thể không đầu của Morgan James.

Darius đang đứng bên tôi, chết lặng nhìn xác đồng bọn. Quần nó cũng sũng máu. Tôi run rẩy đứng. Máu nhỏ giọt trên mặt. Tôi muốn ói, nhưng biết phải làm gì. Căm thù đang thúc đẩy tôi ra tay.

Giật lại con dao từ xác Morgan James, một tay tôi nắm tóc Darius, một tay dí dao vào cổ nó. Vừa găm gù, tôi vừa dè mạnh lưỡi dao. Không là người, chẳng là ma-cà-rồng. Tôi đã trở thành một con thú hung dữ sửa soạn lấy mạng sống của một thằng bé con.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

- Không!

Debbie gào lên, chạy tới sau tôi. Trong giọng cô chứa đựng một nỗi kinh hoàng đến nỗi, dù trong cơn bàng hoàng say máu, tôi cũng phải ngừng tay. Đến bên tôi, Debbie hổn hển thở, mắt trợn trừng khiếp đảm, lắc đầu, nghẹn ngào nói:

- Không!

- Sao lại không?

- Nó chỉ là một đứa trẻ.

- Không... nó là con trai của Steve Leopard. Một tên sát nhân giống như cha nó.

- Nó chưa giết ai. Morgan James giết ông Cao. Hấn đã phải trả giá. Anh đừng giết cả thằng nhỏ nữa.

Như một người khác, một tên khát máu, tôi gào lên như mất trí:

- Tôi sẽ giết hết chúng nó. Giết hết ma-cà-chóp, ma mới. Giết tất cả những kẻ nào tiếp tay cho chúng.

- Dù là trẻ con?

- Đúng.

Đầu tôi nhức hơn bao giờ hết. Như hàng trăm mũi kim nung đỏ đang đâm từ trong ra ngoài. Một phần tôi biết đây là hành động sai lầm, nhưng phần lớn hơn chính là lòng căm thù, thúc giục tôi phải giết.

Debbie năn nỉ anh chàng Tí Hon:

- Harka. Hãy làm anh ấy tỉnh táo lại.

Harkat lắc cái đầu không cổ, lom lom nhìn như tôi là một người không quen biết:

- Tôi không thể ngăn cản được cậu ấy đâu.

Debbie rít lên:

- Anh phải cố chứ.

- Tôi... tôi không biết... được phép làm thế không.

Quay sang tôi, Debbie nức nở khóc:

- Anh không được giết nó.

- Đây là trách nhiệm của anh.

- Chính vì trách nhiệm của anh mà em ngăn cản. Nếu giết đứa trẻ này, anh sẽ trở thành một quái vật, không hơn gì Steve.

Mấy lời của cô làm chột rọi sáng những kỷ niệm sâu thẳm trong tôi. Tôi nhớ lại những lời trối trăn của ông Crepsley trước khi chết. Ông đã khuyên tôi, đừng bao giờ dành hết đời mình cho lòng căm hận. Giết Steve khi thời cơ tự đến, nhưng đừng tự truy lùng sự phục thù một cách điên rồ.

Ở địa vị tôi ông sẽ làm gì? Giết đứa con trai này? Phải, nếu cần thiết. Nhưng muốn giết Darius là vì tôi sợ nó, cảm thấy nó là mối nguy hại cho tất cả chúng tôi, hay chỉ vì... tôi muốn làm Steve đau đớn?

Tôi nhìn vào mắt thằng bé. Đôi mắt đầy vẻ sợ hãi, nhưng sau vẻ sợ hãi là... đau khổ. Trong mắt Steve luôn thấp thoáng nét độc ác. Nhưng mắt Darius thì không. Darius có tính người hơn cha nó.

Lưỡi dao của tôi vẫn kề trên cổ Darius. Một đường rạch nhỏ làm máu rơm rớm chảy.

Giọng khản đặc, Debbie thì thầm:

- Anh sẽ tự huỷ hoại mình, sẽ khổ hơn Steve. Vì hắn không thể phân biệt được phải trái. Anh có thể. Hắn có thể sống với tội lỗi, vì hắn không biết điều gì tốt đẹp hơn, nhưng tội lỗi sẽ dày vò anh. Đừng làm thế, Darren. Chúng ta không tiến hành chiến tranh trên cái chết của trẻ con.

Nước mắt dâng trào, tôi lom lom nhìn Debbie. Biết là cô đúng, tôi muốn hạ dao xuống. Không thể tin nổi là tôi đã định giết một đứa trẻ con. Nhưng trong tôi vẫn có một phần muốn lấy mạng nó. Một Darren Shan tôi chưa hề biết tới thức dậy trong tôi. Tay cầm dao run run, nhưng thần hăng máu báo thù trong tôi không cho tôi hạ tay xuống.

Thình lình Darius giận dữ lên tiếng:

- Giết đi. Đây là việc làm bình thường của loài các người mà. Các người là những kẻ sát nhân. Tôi biết hết rồi, đừng giả bộ tử tế nữa.

- Mi nói gì thế?

Nó chỉ trả lời tôi bằng một nụ cười ghê tởm. Debbie nhẹ nhàng nói:

- Nó là con của Steve. Được nuôi dạy bằng những lời dối trá. Không phải lỗi tại nó.

Darius gào lên:

- Cha tôi không nói dối.

Đi vòng ra sau Darius để có thể nhìn thẳng mắt tôi, Debbie nói:

- Nó không biết sự thật. Nó vô tội, kể cả đối với những việc đã làm vì bị lừa bịp. Đừng giết người vô tội, Darren. Đừng trở thành loại người mà anh từng khinh miệt.

Tôi rên rẩm:

- Anh không biết phải làm sao.

Harkat nói:

- Vậy thì hãy nghĩ đến điều này: chúng ta có thể cần thằng nhỏ này để... đối lấy Shancus. Có lý do để không phải giết nó.

Lửa căm thù trong tôi tàn ngay. Hạ dao xuống, tôi cảm thấy như vừa trút được một gánh nặng.

- Cám ơn Harkat.

Khi tôi xoay Darius lại, trói tay nó ra sau lưng, bằng mảnh vải áo, Harkat vừa xé ra, Debbie nói:

- Đáng lẽ anh nên tha mạng nó vì đó là một việc đúng, chứ không phải vì anh cần nó.

Tự ngượng vì hành động của mình, nhưng tôi chỉ nói:

- Có thể. Nhưng chuyện đó để nói sau. Trước hết hãy tìm hiểu Shancus sao rồi. Điện thoại của em đâu?

Cả phút sau, Debbie chuyện trò với Alice Burgess. Họ vẫn đang đuổi theo R.V. và Shancus. Ông Vancha yêu cầu được nói với tôi:

- Chúng ta phải tính toán. Ta đang nhìn thấy R.V. Có thể hạ nó bằng một cú phóng shuriken, và giải thoát Shancus...

- Sao không làm đi?

- Vì ta nghĩ nó đang dẫn chúng tới Steve Leonard?

- Leonard nói sao?

Ông thì thâm vào điện thoại:

- Đây là việc chúng ta. Hẳn chỉ nghĩ đến thằng con thôi. Chúng ta có những điều quan trọng phải cân nhắc.

- Cháu không có ý định hy sinh Shancus để tiếp cận Steve.

- Ta có. Nhưng chắc không đến nỗi xảy ra chuyện đó đâu. Có thể bắn chết Steve và cứu thằng nhỏ. Nhưng khá nguy hiểm. Còn nếu cháu muốn thằng nhỏ được an toàn, ta sẽ giết R.V. bây giờ. Nhưng ta tin, cứ để hẳn dẫn chúng ta tới Leonard, rồi sẽ hành động thì hơn.

- Ngài là ông hoàng thâm niên. Ngài quyết định.

- Không. Chúng ta bình đẳng. Shancus có ý nghĩa với cháu hơn ta. Trong trường hợp này, ta theo hướng dẫn của cháu.

Tôi mĩa mai:

- Đa tạ.

- Rất tiếc, nếu có thể ta đã lãnh trách nhiệm rồi, nhưng trong trường hợp này... Ta phải giết R.V. hay theo dõi?

Tôi thoáng nhìn Darius. Nếu giết nó rồi, tôi sẽ yêu cầu ông Vancha hạ ngay R.V. để cứu Shancus, nếu không chắc chắn Steve sẽ giết cậu bé rắn để trả thù. Nhưng nếu tôi xuất hiện với Darius, Steve sẽ phải trao đổi. Ngay sau khi lấy lại được Shancus, chúng tôi thoải mái truy lùng Steve.

Tôi nói:

- OK. Để lão chạy. Cho cháu biết ông đang ở đâu, chúng cháu sẽ tới ngay.

Mấy phút sau, chúng tôi đi tắt ngang thị trấn. Debbie giữ liên lạc với bà Alice để biết phương hướng. Tôi cảm thấy mắt cô rực sáng sau lưng – Debbie không chấp thuận việc làm nguy hiểm của chúng tôi – nhưng tôi không nhìn lại. Trong khi chạy, tôi luôn tự nhắc nhở “Mình là một ông hoàng. Mình phải có trách nhiệm với thị tộc. Chúa tể Ma-cà-chóp đang chiếm ưu thế khắp nơi rồi.” Nhưng đó chỉ là một khích lệ mỏng manh, tôi biết sẽ cảm thấy xấu hổ và tội lỗi, nếu ván cờ này có một kết quả ngược lại.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Chúng tôi đang chạy qua những ngõ nhỏ để tránh cảnh sát tuần tra, bỗng Harkat chậm bước rồi đứng lại, nghiêng đầu lắng nghe bằng cái tai được khâu dưới lớp da xám. Tôi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tiếng chân... sau chúng ta. Cậu không nghe sao?

- Hai tai tôi nút kín rồi. Anh chắc không?

- Chắc. Tôi nghĩ chỉ có một người thôi.

Debbie nói:

- Chúng ta không thể vừa tác chiến vừa giữ Darius. Trói nó lại, hoặc để nó đi.

Tôi lẩm bẩm:

- Không cho nó đi đâu hết. Hai người cứ tiếp tục tiến lên. Nếu R.V. dẫn nhóm kia tới Steve, hai người cần có mặt với Darius, để đổi lấy Shancus. Tôi sẽ ở lại lo vụ này. Nếu có thể, tôi sẽ theo kịp.

- Không được. Chúng ta phải sát cánh với nhau.

- Làm theo lời anh đi.

Tôi nói như quát nạt, vì đang quá bối rối. Căm ghét Steve, sợ mình có thể trở thành Chúa tể Bóng Tối tàn nhẫn, thân thể đau đớn vì thanh tẩy.

Harkat bảo Debbie:

- Đi thôi. Những lúc cậu ta như thế này, chúng ta không nói gì được đâu.

- Nhưng nguy hiểm...

- Là một ông hoàng ma-cà-rồng, cậu ấy hẳn biết những gì là nguy hiểm.

Harkat đẩy Darius đi trước, rồi tập tễnh theo sau. Dù nhìn tôi với ánh mắt nài nỉ, nhưng Debbie đành bước theo anh ta. Tôi nhìn theo cho đến khi họ khuất dạng sau một ngã rẽ, lòng đầy ân hận, vì đã nạt nộ cô. Mong sau này tôi còn có cơ hội xin lỗi Debbie.

Tháo bỏ bông gòn nút tai và mũi, tôi nắm chặt cán dao. Hết sức tập trung, tôi làm giảm tiếng ồn trong đầu, chú ý đến âm thanh và mùi vị đường phố. Tiếng bước chân êm nhẹ, vững vàng đang tiến thẳng tới tôi. Khom mình, tôi chuẩn bị một màn đụng độ. Khi nhìn rõ người đó, tôi thở phào, hạ tay cầm dao xuống, chào bà phù thủy:

- Bà Evanna.

- Darren.

Bà đến bên tôi, quan sát với một vẻ khó hiểu.

- Sao bà không ở bên cha?

- Ta sẽ trở lại với cha ta ngay. Nhưng bây giờ ta phải ở đây với cháu và những người kia. Lẹ lên. Ta e là không kịp cuộc đụng độ.

- Cháu sẽ không đi, nếu chưa được bà trả lời mấy câu hỏi.

- Hỏi đi.

- Đó là chuyện về Chúa tể Bóng Tối.

- Ta nghĩ đây không là lúc...

- Cháu không cần biết bà nghĩ gì. Mấy năm trước, bà đã nói Chúa tể Bóng Tối có thể sẽ là Chúa tể Ma-cà-chóp – Steve – hoặc là... cháu. Trước khi chết, ông Cao cũng đã cho cháu biết, dù

ai thắng trong Chiến Tranh Của Các Vết Thẹo, thì Chúa tể Bóng Tối cũng vẫn sẽ xuất hiện.

Vẻ ngạc nhiên, bà ta hỏi:

- Em trai ta đã nói vậy sao? Không giống Hibernius một chút nào. Hắn luôn là một kẻ rất kín đáo.

Không để bà lái sang chuyện người em quá cố, tôi tiếp tục:

- Cháu muốn biết như vậy là có ý gì? Theo ông Cao, thì Chúa tể Bóng Tối là một quái vật, hắn sẽ giết chết ông hoàng Vancha.

Evanna nổi giận:

- Hắn nói cả chuyện đó nữa sao? Hắn đã quá đà rồi, đáng lẽ không nên...

- Nhưng ông ấy đã nói rồi. Ông ấy đã lầm. Bà cũng vậy. Cháu không là quái vật. Không bao giờ cháu làm hại ông Vancha, hoặc bất cứ ma-cà-rồng nào khác.

- Đừng tin chắc thế.

Bà nhẹ nhàng nói, rồi ngập ngừng, thận trọng lựa lời:

- Thường thì... có nhiều ngã đường giữa tương tai và hiện tại, hàng chục cách giải quyết, hàng chục kết quả. Nhưng đôi khi chỉ có mấy cách, thậm chí chỉ có hai. Đó là trường hợp này. Chúa tể Bóng Tối sẽ tới, đó là điều hiển nhiên. Nhưng hắn sẽ có thể là một trong hai: cháu hoặc Steve Leonard.

- Nhưng...

- Im. Vì đã quá gần thời điểm chọn lựa, để ta tiết lộ vài sự việc, trước khi ta không còn có thể nói được nữa. Đáng lẽ ta không nói, nhưng dường như em ta muốn báo cho cháu biết về định mệnh của mình, có lẽ để cháu kịp chuẩn bị. Ta muốn tôn trọng ý nguyện của em trai ta. Nếu giết Steve Leonard, cháu sẽ trở thành một quái vật đáng khinh, điên rồ nhất thế gian này.

Mất trọn trùng, tôi mở miệng phản đối, nhưng bà phù thủy vẫn tiếp tục nói:

- Những quái vật không hoàn toàn phát triển bẩm sinh. Chúng lớn lên, chúng trưởng thành, chúng trở thành quái vật. Darren, lòng cháu tràn ngập căm thù. Căm thù sẽ chế ngự cháu. Giết Steve sẽ vẫn là chưa đủ, lòng căm hờn – như con ngựa bất kham – sẽ đẩy cháu đi xa hơn nữa. Vì định mệnh đã an bài cháu là một người đầy quyền uy, cháu sẽ tạo ra một cuộc tàn phá lớn. Cháu sẽ tiêu diệt ma-cà-chóp, nhưng chưa đủ. Sẽ luôn luôn có kẻ thù mới để cháu gây chiến. Trong cuộc lũng súc kẻ thù đó, một số ma-cà-rồng sẽ cố ngăn cản cháu. Họ sẽ bị chết dưới tay cháu. Vancha là một trong số đó.

Tôi rên lên:

- Ôi! Không bao giờ...

- Không chỉ ma-cà-rồng ngăn cản, mà loài người cũng sẽ can thiệp vào, làm cháu phải quay lại chống đối họ. Và... vì ma-cà-rồng, ma-cà-chóp và loài người đều bị cháu tiêu diệt, cháu sẽ đẩy thế giới này sụp đổ thành tro bụi. Trên tàn tích đó, cháu sẽ ngự trị đầy quyền uy, đầy hận thù cho tới suốt cuộc đời tàn ác dài đằng dặc.

Bà cười héo hắt:

- Đó là cái tương tai cháu nếm vị thành công. Còn tương lai kia, cháu sẽ chết dưới tay Chúa tể Bóng Tối thay thế cháu, nếu không trong cuộc truy lùng hăn, thì sẽ chết sau khi cả thị tộc ma-cà-rồng bị tiêu diệt. Có thể đó sẽ là điều tốt nhất. Bây giờ còn câu hỏi nào nữa không?

- Không thể nào như thế được. Phải có cách tránh chuyện đó chứ.

- Có.

Evanna quay lại, chỉ ngược về con đường bà ta mới tiến ra:

- Đi đi. Hãy bỏ lại bạn bè của cháu. Trốn đi. Nếu đi lúc này, cháu sẽ bút khỏi qui ước của định mệnh. Steve sẽ dẫn dắt ma-cà-chóp tới chiến thắng ma-cà-rồng, và trở thành Chúa tể Bóng Tối. Cháu sẽ có một cuộc đời bình thường êm ả... Tất nhiên là cho tới khi nó làm cho thế giới sụp đổ tan tành quanh cháu.

- Nhưng... Cháu không thể. Cháu không thể quay lưng lại những người đã đặt niềm tin vào mình. Cháu còn phải giúp Debbie, Shancus, ông Vancha.

Evanna buồn rầu nói:

- Ta biết. Đó là lý do cháu không thể thoát ra được. Cháu có khả năng chạy trốn định mệnh, nhưng tình cảm đối với bạn bè đã không cho phép cháu. Không bao giờ cháu lùi bước trước một thách thức. Cháu không thể. Vì vậy, thậm chí nếu có một ý chí mãnh liệt nhất thế giới, số phận cháu sẽ có một kết cục đắng cay. Dù là chết bởi tay Steve, hoặc trở thành Chúa tể Bóng Tối đáng nguyền rủa.

Run bần bật, tôi nói:

- Bà lầm rồi. Cháu sẽ không làm thế. Cháu không là ác quỷ. Bây giờ đã biết, cháu sẽ không để mình sa lầy vào con đường đó. Nếu giết được Steve... nếu ma-cà-rồng thắng... khi đó cháu sẽ quay lưng lại định mệnh. Nếu có thể, cháu sẽ giúp thị tộc, rồi... trốn tới một nơi cháu sẽ không làm hại được ai.

- Cháu sẽ không làm thề đâu. Nào bây giờ hãy chạy theo các bạn cháu. Đêm nay là trung tâm của tương lai, không thể để lỡ một khoảnh khắc nào.

Nói xong, bà tiến lên trước, đuổi theo các bạn tôi với những mục đích riêng. Tôi lẻo đẻo theo sau, hoang mang, buồn rầu và... khiếp đảm.

Mấy phút sau chúng tôi đuổi kịp Debbie, Harkat và Darius. Họ kinh ngạc khi thấy bà Evanna, nhưng bà không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát chúng tôi. Trên đường đi, Debbie hỏi tôi, bà Evanna có nói gì không. Tôi lắc đầu, không muốn lặp lại những gì vừa nghe. Tôi luôn tự nhủ là bà ta đã sai lầm.

Mười lăm phút sau, chúng tôi đã sát nhập với ông Vancha và Evra. Họ đã theo dõi R.V. tới một ngôi nhà, và đang chờ chúng tôi bên ngoài. Ông Vancha nói:

- Lão vào trong đó được mấy phút rồi. Alice vòng ra ngả sau, phòng xa lão trốn ra lối đó.

Ông nghi ngờ nhìn bà Evanna, hỏi:

- Bà tới đây để giúp hay cản trở, thừa công nường?

- Không giúp cũng không cản trở, thưa ông hoàng. Tôi chỉ là một nhân chứng.

- Hừ!

Tôi ngược nhìn ngôi nhà cao, tối tăm, lồi lõm đá xám, cửa sổ bể gãy. Chín bậc thềm – nứt nẻ, phủ rêu – dẫn lên cửa chính rộng lớn quá khổ bình thường. Ngoài những đám rêu mới và cửa sổ bị vỡ, ngôi nhà không thay đổi nhiều kể từ lần cuối tôi đến đây.

Cố quên những gì bà Evanna đã nói, tôi tập trung vào công việc, nói với ông Vancha:

- Cháu biết nơi này. Trước kia là rạp chiếu phim. Đây là nơi Gánh Xiếc Quái Dị trình diễn khi cháu và Steve còn nhỏ. Đáng lẽ cháu phải đoán ra là Steve sẽ đến đây. Mọi chuyện xoay vòng trở lại điểm xuất phát. Những trò này rất quan trọng đối với một thằng điên như Steve.

Darius cầu nhàu:

- Im đi. Đừng nói về cha tôi nữa.

Ông Vancha bịt hai tai Darius, hỏi tôi:

- Cháu chắc Leonard ở trong đó không?

Chùi máu Morgan James còn dính trên trán, tôi nói:

- Chắc.

Evra lo lắng đến run người, rít lên hỏi:

- Còn Shancus? Chúng có làm hại con tôi không?

Debbie hỏi:

- Chúng ta sẽ làm gì?

- Tiến thẳng vào.

Ông Vancha thắc mắc:

- Nên không? Có lẽ nên lén vào từ phía sau, hay từ trên mái.

- Steve đã chuẩn bị chờ chúng ta. Nó tính toán hết rồi, chúng ta không qua mắt được nó đâu. Cháu thấy chúng ta nên vào, gặp nó một cách trực tiếp và... cầu xin thần may mắn của macà-rồng phù trợ chúng ta.

Darius mĩa mai:

- May mắn chết tiệt. Các người chẳng là gì đối với chúng tôi đâu.

Tò mò quan sát Darius, ông Vancha ghé sát nó, đánh hơi như một con chó, rồi rạch một vết nhỏ trên cánh tay phải thằng bé – Darius không hề nhăn mặt. Ông đặt một ngón tay húng chút máu đang rỉ ra, đưa lên nếm. Mặt thất sắc, ông nói:

- Nó được truyền máu rồi.

Darius hãnh diện:

- Do chính cha tôi.

Tôi nhú mày, nhìn mấy đầu ngón tay nó. Chưa đánh dấu.

Ông Vancha nói:

- Trong huyết quản nó máu còn yếu. Nhưng nó là một trong số chúng. Lượng máu đủ để nó không bao giờ lấy lại được nhân tính nữa.

Tôi hỏi Darius:

- Mi tự nguyện hay bị Steve ép?

- Cha không bao giờ ép tôi bất cứ điều gì. Như tất cả ma-cà-chóp khác, ông tin vào sự tự do chọn lựa. Không như các người đầu.

Ông Vancha nhìn tôi dò hỏi. Tôi giải thích:

- Steve nhồi nhét vào đầu nó ý nghĩ chúng ta chỉ là rác rưởi. Nó nghĩ chúng ta là những kẻ độc ác, còn cha nó là một dũng sĩ cao thượng.

Darius la lên:

- Cha đúng là như thế. Cha sẽ ngăn chặn các người nắm quyền kiểm soát thế giới. Ông sẽ không để các người chém giết bừa bãi. Ông sẽ giữ an toàn đêm tối, tránh khỏi bàn tay ma-cà-rồng xấu xa đê tiện.

Ông Vancha nhướn mày, nhìn tôi thích thú:

- Nếu có thời gian, ta rất vui mừng uốn nắn lại thằng nhỏ này. Nhưng lúc này không còn thời gian nữa. Debbie phen cho Alice, bảo bà ta tới đây.

Trong khi Debbie gọi điện thoại, ông kéo tôi sang một bên, hất đầu về phía Evra. Anh ta đang đứng trước tôi mấy mét, lom lom nhìn lỏi vào rạp chiếu phim, tuyệt vọng co duỗi nắm tay. Ông Vancha nói:

- Tâm trạng hần không ổn.

- Tất nhiên. Ông muốn anh ta phải phản ứng thế nào?

- Cháu đã thông suốt những gì chúng ta phải làm chưa?

Tôi lạnh lùng nhìn thẳng mắt ông. Nắm cánh tay tôi, ông bóp mạnh:

- Leonard phải bị giết. Cháu và ta có thể bị hy sinh. Kể cả Debbie, Alice, Harkat, Evra và... Chancus.

Tôi thiếu não nói:

- Cháu muốn cứu nó.

Ông thở dài:

- Ta cũng vậy. Nếu có thể chúng ta sẽ cố. Nhưng trước hết, phải tính sổ Chúa tể Ma-cà-chóp. Hãy nhớ chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta thất bại. Ma-cà-rồng sẽ bị tiêu diệt. Cháu sẽ đổi tất cả thị tộc để cứu mạng cậu bé rấn sao?

- Tất nhiên là không. Nhưng cháu không bỏ rơi nó một cách quá dễ dàng. Nếu Steve sẵn sàng thương lượng, cháu sẽ thương lượng. Chúng ta có thể giao chiến với nó vào một đêm khác.

Ông Vancha gằn giọng:

- Nhưng nếu nó không thương lượng?

- Thì... chúng ta sẽ đánh. Chúng ta sẽ giết hoặc bị giết... với bất cứ giá nào.

Tôi không rời khỏi mắt ông, để ông thấy là tôi đang nói thật.

Kiểm tra lại vũ khí, ông rút ra mấy shuriken. Rồi chúng tôi quay lại. Debbie kéo theo Darius, tất cả cùng bước lên mấy bậc thềm, tiến vào rạp hát bỏ hoang. Với tôi, nhiều năm trước, đây là nơi những cơn ác mộng đã bắt đầu.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

Như đang bước về quá khứ. Toà nhà mát hơn ẩm hơn trước. Những chữ viết mới nguệch ngoạc trên tường, ngoài ra không có gì thay đổi. Tôi xuống hành lang dài, nơi ông Cao đã thỉnh thoảng xuất hiện từ trong tối làm tôi và Steve hết hồn. Tới cuối hành lang, rẽ trái, tôi nhận ra nơi ông Cao đã nuốt chửng hai cái vé của chúng tôi. Phía sau là tấm màn xanh dương ngăn lối vào và khán phòng. Đêm nay không có màn – một thay đổi duy nhất.

Chúng tôi đi hàng đôi vào khán phòng. Ông Vancha và bà Alice đi trước, rồi tới Debbie đẩy Darius, tới tôi và Harkat. Bà Evanna giữ khoảng cách và thái độ xa khỏi chúng tôi, tuốt phía sau.

Khán phòng tối thui, không nhìn thấy gì. Nhưng có thể tiếng thở bị chặn lại từ phía trước. Tôi thì thầm:

- Ông Vancha.

- Ta biết rồi.

- Tiến tới đó?

- Không.

Một, hai rồi ba phút trôi qua. Tôi cảm thấy sự căng thẳng tăng dần, trong tôi, và cả những người chung quanh. Nhưng không ai tách khỏi hàng hay lên tiếng nói. Đứng trong tối, chúng tôi chờ đợi, nhường kẻ thù của chúng tôi hành động trước.

Nhiều phút sau, thỉnh thoảng đèn chiếu trên đầu chúng tôi bật sáng. Mọi người nín thở. Tôi thét lên, gập người, hai tay che kín đôi mắt quá nhạy cảm. Chúng tôi không hề phòng thủ trong một giây đầy nguy hiểm. Đây là lúc quá lý tưởng để tấn công. Tôi tưởng ma-cà-chóp và ma mới sẽ tràn ra cùng vũ khí. Nhưng không có gì xảy ra.

Lom khom sau tôi, Debbie hỏi:

- Anh có sao không.

Tôi chỉ mở hé mắt cũng thấy nhức nhối. Che một tay lên mắt, tôi nhìn phía trước và... nín thở. Rất may là chúng tôi không tiến xa hơn. Toàn bộ sàn khán phòng đã bị phá hủy. Thay vào đó, trải dài từ tường bên này tới tường bên kia, cách chúng tôi mấy mét tới sân khấu, là một cái hố khổng lồ đầy cọc nhọn.

Một tiếng hỏi vọng xuống từ sân khấu:

- Ấn tượng quá, phải không?

Tôi ngược lên. Rất khó nhìn, vì ánh sáng hắt xuống. Mấy chục khúc gỗ cao, dày, dựng đứng, rải rác khắp sân khấu, làm thành một lá chắn lý tưởng. Nổi bật sau một khúc gỗ là khuôn mặt đang cười tươi của Steve Leonard.

Nhìn thấy Steve, ông Vancha rút shuriken phóng ngay. Nhưng Steve đã thận trọng chọn điểm đứng, nên ngôi sao bạc cắm phập vào khúc gỗ che chắn nó.

Steve ha hả cười:

- Ngài không gặp may rồi.

Bà Alice lẩm bẩm:

- Có lẽ tôi hạ nó được.

Vượt lên trên ông Vancha, bà nâng súng lên, bắn. Nhưng viên đạn cũng ngập vào gỗ như ngôi sao bạc.

Giọng Steve oang oang:

- Đó là nghi thức mở màn, hay các người còn muốn bắn thêm vài phát nữa.

Ông Vancha quan sát những hàng cọc nhọn giữa ông và sân khấu, nói:

- Có lẽ ta nhảy qua hố được.

Sức ma-cà-rồng cũng chỉ có giới hạn, nên tôi vội nói:

- Đứng làm trò vô lý đó.

Debbie nhìn quanh, thì thầm:

- Không thấy ai khác.

Ban công phía trên – nơi tôi và Steve đã từng rình mò ông Crepsley – có thể chứa đầy ma-cà-chóp và ma mới nhưng tôi không nghe thấy gì, dù là một nhịp đập tim rất nhỏ.

Ông Vancha hỏi lớn:

- Quân lính của mi đâu?

- Loanh quanh đâu đó.

- Mi không đem chúng theo sau?

- Đêm nay thì không. Ta không cần. Trên sân khấu này chỉ có thêm cha tinh thần nhân ái của ta – Gannen Harst, một ma-cà-chóp chính trực – và thằng bé rắn. Tên nó là gì nhỉ, R.V. ?

Từ sau cây gỗ bên trái Steve, R.V. trả lời:

- Shancus.

Evra gào lên:

- Shancus! Con có sao không?

Không có tiếng trả lời. Tim tôi thắt lại. Rồi tôi thấy, từ sau một cột gỗ, R.V. đẩy Shancus ra.

Dù bị trói giật cánh khuỷ và bịt miệng, nhưng trông nó có vẻ khoẻ mạnh.

Steve cười nói:

- Nó can đảm lắm, nhưng hơi to mồm, vì thế mới phải bịt miệng nó lại. Khiếp thật! Không biết ngày nay tụi nhóc học đâu những câu nói dơ bẩn thế. À này, máu thịt của ta đang làm gì vậy? Từ trên này ta không nhìn rõ lắm.

Darius la lớn:

- Con không sao, cha. Nhưng chúng giết Morgan rồi. Gã da xám chặt đứt đầu chú ấy bằng một cái rìu.

Giọng Steve tỉnh bơ:

- Ghê tởm quá. Con trai, cha đã nói rồi, chúng là loài man rợ, không biết trân trọng sự sống đâu.

Harkat gầm lên:

- Đó chỉ là chuyện trả thù. Nó đã giết ông Cao.

Trên sân khấu hoàn toàn yên lặng, Hình như Steve không tìm ra lời. Rồi từ sau một cây gỗ, tiếng Gannen Harst hỏi:

- Đúng thế không R.V.?

Tiếng R.V. lấp bắp:

- Đúng. Hắn đã bắn ông Cao.

Steve hỏi:

- Sao lão biết ông ta đã chết? Có thể chỉ là bị thương thôi.

Lần đầu tiên bà Evanna lên tiếng:

- Không. Morgan James đã giết chết Hebernus thật rồi.

Steve nghi hoặc hỏi:

- Bà đó sao, công nương Evanna?

- Phải.

Giọng xác xược, nhưng đã thoáng vẻ lo lắng, nó hỏi tiếp:

- Hy vọng bà không đến đây để gây điều gì bất hoà... chẳng hạn như ngã về phe ma-cà-rồng?

- Không bao giờ ta đứng về phía ma-cà-rồng hoặc ma-cà-chóp.

Tự tin lại, Steve cười nói:

- Vậy thì được.

- Vụ ông Cao thật đáng quan tâm. Vì tôi cứ tưởng ông ấy không thể chết vì những vũ khí bình thường được. Nếu biết ông ta dễ bị giết như thế, tôi đã theo dõi ông từ lâu rồi.

Tôi thét lên:

- Ông Cao làm gì mà mày phải theo dõi?

- Che giấu tội phạm.
- Ở đây chỉ có mày là tội phạm.

Steve thở dài rất giả tạo:

- Con trai, thấy chúng vu khống cho cha thế nào chưa? Chúng làm tan nát thế giới này bằng những vụ giết người, rồi chỉ tay vào người khác mà nhục mạ. Đó luôn là cách thức của ma-cà-rồng.

Vừa định trả lời, tôi chợt nghĩ chỉ mất thì giờ vô ích, nên tôi nói:

- Dẹp ba chuyện tầm phào này đi. Mày không đưa chúng tao tới đây để đấu khẩu. Bây giờ mày định ra khỏi cột gỗ đó hay sao?

Steve cười sằng sặc rồi nói:

- Không. Mày tưởng tao mất trí rồi sao? Ra khỏi đây để mày giết tao à?
- Vậy thì mày muốn chúng tao đến đây làm gì?

Một lần nữa tôi lại nhìn quanh, nghi ngờ nó đã đặt một cái bẫy, và ma-cà-chóp hoặc ma mới có thể đang âm thầm trườn ra. Tuy nhiên tôi không có cảm giác bị đe dọa.

Steve nói:

- Darren, tao muốn nói chuyện, muốn bàn luận về một hiệp ước hoà bình.

Tôi suýt phì cười, đúng là một trò khôi hài ngoài sức tưởng tượng. Tôi cười nhạt:

- Có lẽ mày còn muốn trở thành anh em với tao?

Steve ồm ờ:

- Trên phương diện nào đó mình là anh em rồi.

Nó lim dim mắt, giọng quỉ quyết nói:

- Nằm dưỡng thương, mày đã không dự được đám tang Tommy.
- Vì sao mày giết Tommy? Vì sao mày kéo cậu ấy vào cái lưới oán thù đốn mạt của mày? Cậu ấy cũng “phản bội” mày sao?

- Không. Tommy là bạn tao. Kể cả khi những thằng khác nói xấu tao, Tommy vẫn thân thiết với tao. Tao không có gì phải phàn nàn về cậu ấy. Hơn nữa, Tommy còn là một thủ môn vĩ đại.

Tôi rút lên:

- Vậy thì nguyên nhân gì mà mày giết Tommy?

Darius xen vào:

- Chú nói gì vậy? Chính chú đã giết Tom Jones. Morgan James và R.V. cố ngăn cản nhưng... Phải không, cha?

Tôi thấy một thoáng nghi ngờ đầu tiên trong mắt thằng bé.

Steve trả lời con:

- Con trai, cha đã nói rồi. Con không thể tin bất cứ điều gì ma-cà-rồng nói. Đừng quan tâm

tới hẳn.

Nó quay sang tôi hỏi:

- Mà có thắc mắc vì sao Tommy có vé đi xem xiếc không?

- Tao chỉ đoán là... Không. Mà đã thu xếp vụ này.

- Tất nhiên. Nhờ mà... giúp. Nhớ cái vé mà cho Darius không? Tommy mở một cửa hàng bán đồ thể thao và ký tặng ảnh cho người hâm mộ. Darius đã tới đó “trao đổi” lấy quả bóng có chữ ký. Cha con tao vẫn còn giữ. Quả bóng đó sẽ sớm trở thành một món trong bộ sưu tập.

- Mà là một thằng bệnh hoạn. Dùng một đứa trẻ làm việc bẩn thỉu thay cho mà. Ghê tởm!

- Không đúng. Mà là sự chứng tỏ tao đánh giá cao lớp trẻ đến ngần nào.

Giờ đã biết chính Steve đã cho Tommy tấm vé, tối cố kết nối những mảnh rời trong âm mưu của nó:

- Mà không thể biết chắc là Tommy sẽ gặp tao trong buổi diễn.

- Không. Nhưng tao đoán là nó sẽ gặp mà. Nếu không, tao cũng sẽ tìm cách khác để hai đứa gặp nhau. Tommy, mà và tao cùng có mặt tại đây là do ý trời. Chỉ hơi tiếc là thiếu thằng Alan. Nếu không đã là một cuộc đoàn tụ hoàn toàn.

- Sao mà biết tao đến sân bóng đêm hôm đó?

- Sáng hôm đó tao phen cho Tommy. Nó rất ngạc nhiên – vừa bất ngờ gặp lại bạn cũ Daren, rồi lại nhận phen của bạn cũ Steve. Một trùng hợp thú vị làm sao! Tao cũng giả bộ ngạc nhiên, hỏi lung tung về mà. Vì thế mới biết mà tới xem trận đấu. Nó cũng mời tao, nhưng tao bảo không đi được.

- Rất thông minh!

Steve khiêm nhường giả tạo:

- Thường thôi. Tao chỉ đơn giản sử dụng tính ngây thơ của nó để gài bẫy mà. Vận dụng mấy thằng cả tin là trò trẻ. Tao ngạc nhiên là mà đã không thấy gì. Darren, bớt tự mãn đi. Nghi ngờ tất cả, tất cả những kẻ không đáng nghi ngờ... là phương châm của tao.

Ghé sát tôi, ông Vancha thì thầm:

- Tiếp tục nói với nó, tôi có thể tấn công nó từ phía sau.

Tôi chỉ hơi gật. Ông bắt đầu từ từ nhích ra xa. Tôi nói lớn, hy vọng che giấu tiếng chân ông Vancha:

- Tommy cho tao biết, trước đây cậu ấy thường liên lạc qua điện thoại với mà. Cậu ấy bảo, có chuyện về mà, muốn kể với tao sau trận đấu.

Về khoảnh khắc, Steve nói:

- Tao có thể đoán đó là chuyện gì rồi.

- Mà không ngại cho tao biết chứ?

- Chưa phải lúc.

Nó bỗng gần giọng:

- Ông March, nếu ông tiến tới cửa thêm một bước nữa, thằng bé rắn sẽ chết.

Ông Vancha đứng sững lại, căm ghét nhìn Steve.

Evra gào lên:

- Để con ta yên. Nếu làm hại nó, ta sẽ giết mi. Ta sẽ làm mi cực kỳ đau khổ để trả giá cho cái chết của con ta.

Steve làm bộ kinh ngạc:

- Trời đất! Quả là một sự báo thù khủng khiếp. Darren, hình như mày có biệt tài làm tất cả bạn bè mày thành tàn bạo. Hay chung quanh mày toàn là những kẻ bạo tàn?

- Câm đi. Mày đánh hay không?

- Tao trả lời câu hỏi này rồi. Sẽ đánh chứ, tao đâu có sợ, nhưng không phải tại đây, không phải lúc này. Chúng tao sẽ ra khỏi đây bằng một đường hầm mới đào phía sau. Khi bọn mày tìm được cách qua khỏi hố chông, chúng tao đã đi xa rồi.

- Còn chờ gì nữa? Cút đi!

Giọng nó chột cứng rắn:

- Chưa. Trước hết phải hành lễ tế thần đã chứ. Ngày xưa, trước một trận đánh lớn, phải làm lễ tế thần. Bây giờ, dù thật sự ma-cà-chóp không có vị thần chính thức nào, nhưng để được yên tâm...

- Không!

Evra gào lên. Tất cả chúng tôi đều hiểu rõ Steve định nói gì.

Tôi la lớn:

- Đứng!

Ông Vancha cũng la lên:

- Gannen! Mi không thể cho phép chuyện này xảy ra.

- Đệ không có tiếng nói trong vụ này, đại ca.

Gannen trả lời sau một cây cột. Tôi có cảm giác ông ta xấu hổ để mọi người thấy mặt.

Steve hỏi:

- Sẵn sàng chưa, R.V.?

Giọng lo lắng, R.V. trả lời:

- Tôi... không... không biết.

Steve rít lên:

- Dám cãi lệnh ta! Ta tạo ra mi, ta cũng có thể huỷ diệt mi. Nào, lão râu xồm cụt tay kia, sẵn sàng chưa?

Im lặng một lúc, R.V. trả lời nho nhỏ:

- Rồi.

Ông Vancha bật lên một tiếng rủa, rồi chạy lấy đà để nhảy qua hố chống. Harkat tập tễnh chạy theo. Bà Alice và Debbie nổ súng lên cột gỗ bảo vệ Steve. Tôi nắm chặt dao, suy tính một cách tuyệt vọng.

Rồi từ sau tôi, một giọng run rẩy la lên:

- Cha!

Mọi người ngừng lại. Tôi ngoái nhìn ra sau. Darius run cầm cập:

- Cha! Cha không thật sự định giết cậu ta phải không?

Steve quát:

- Im ngay. Con không hiểu những gì đang xảy ra đâu.

- Nhưng... cậu ấy chỉ là một đứa trẻ... như con. Cha không thể...

- Câm ngay. Sau này cha sẽ giải thích.

Vòng ra sau Darius, tôi quát lại:

- Không. Nếu mày giết Shancus. Tao sẽ giết Darius.

Đêm nay, đây là lần thứ hai tư tưởng hắc ám tràn ngập trong tôi. Tôi lại dí dao lên cổ thẳng bé. Phía sau, bà Evanna bật lên một tiếng đau khổ. Tôi làm ngơ.

Steve cười khểnh:

- Đừng giờ trò bịp bợm. Mày không thể giết một đứa con nít.

- Anh ấy có thể đấy.

Debbie trả lời thay tôi.

- Trước đây, Darren đã định giết Darius rồi. Nhưng Harkat cản lại, nói là chúng ta cần đứa trẻ này để đổi lấy Shancus, đúng không?

- Đúng.

Nó nức nở khóc. Phần vì sợ, phần vì quá khủng khiếp. Cha nó đã nuôi dạy nó trên sự dối trá và những hành động dửng dưng cảm giả tạo. Đến bây giờ nó mới bắt đầu nhận ra là đã gắn bó với một quái vật.

Tôi nghe tiếng Steve lầm bầm. Nó lén nhìn qua những cột gỗ, quan sát chúng tôi, rồi lên tiếng:

- Tốt thôi. Quăng hết vũ khí đi, chúng ta trao đổi hai đứa nhỏ.

Ông Vancha nạt nộ:

- Mi tưởng chúng ta tin vào lòng nhân giả dối của mi sao?

Im lặng một lúc, rồi Steve ném ra khẩu súng bắn tên, hỏi:

- Gannen, tôi còn vũ khí nào nữa không?

Gannen Harst trả lời ngay:

- Một thanh kiếm và hai con dao.
- Tôi không hỏi những thứ đó. Tôi có vũ khí bắn tầm xa không?
- Không?
- Còn ông và R.V.?
- Chúng tôi không có vũ khí.

Steve nói với ông Vancha:

- Tôi biết, ông không tin một lời nói nào của tôi. Nhưng ông tin em ruột của ông, đúng không? Gannen là một ma-cà-chóp thuần khiết, ông ta sẽ tự tử trước khi thốt ra một lời dối trá. Hãy bỏ vũ khí. Các người không tấn công, chúng tôi cũng sẽ không động thủ.

Ông Vancha chỉ ậm ừ, rồi nhìn tôi. Tôi nói:

- Làm đi. Nó cũng bị ràng buộc như chúng ta. Nó không dám liều mạng con trai đâu.

Ông cúi đầu đeo những ngôi sao bạc, quăng sang một bên. Thấy Debbie buông súng, bà Alice miễn cưỡng làm theo. Harkat đặt cây rìu lên sàn. Tôi vẫn kề dao trên cổ Darius.

Steve cười cười bước ra từ sau cột gỗ. Tôi chỉ muốn phóng cho nó một mũi dao. Là một ông hoàng ma-cà-rồng, và là một thợ săn lòng ma-cà-chóp, đáng lẽ tôi nên ra tay. Nhưng lỗ mũi dao không trúng đích, Steve sẽ nổi giận và giết ngay Shancus.

Steve đồng dục nói:

- Ra đi.

Gannen và R.V. tiến ra từ sau hai cột gỗ. R.V. xô Shancus đi trước lão. Gannen vẫn nghiêm nghị như bao giờ, còn R.V. cười tươi tỉnh. Lúc đầu tôi tưởng lão chế nhạo chúng tôi, nhưng rồi tôi nhận ra đó là một nụ cười khuây khoả vì vừa thoát khỏi một sự căng thẳng. Tôi thấy tuy R.V. điên khùng, nhưng không hoàn toàn độc ác như Steve.

Steve nói với Gannen và R.V.:

- Ta giữ thẳng bé răn. Hai người lấy ván bắc qua hố đi.

R.V. trao Shancus cho Steve, rồi vào sau sân khấu, sửa soạn kéo ra một tấm gỗ dài. Thấy lão lúng túng vì một số móc tay đã bị ông Cao bẻ gãy, Gannen vừa trông chừng chúng tôi, vừa phụ với R.V. Rồi cả hai kê tấm ván qua hố, nằm trên đầu những cọc nhọn.

Trong khi đó, Steve giữ Shancus trước nó, một tay vò mái tóc dài xanh lục của cậu bé răn, hau háu nhìn chúng tôi như một con điều hâu.

Đôi mắt Steve rọi thẳng vào Evra một lúc lâu. Evra đang vươn tay về phía con trai, tươi cười chứa chan hy vọng. Ngừng vò tóc Shancus, Steve nhẹ nhàng đặt hai tay hai bên đầu cậu bé răn, nhìn tôi, nói:

- Nhớ trò chúng ta vẫn chơi hồi còn nhỏ không?
- Trò gì?
- Trò thử thách lòng can đảm.

Giọng nói của nó làm R.V. và Gannen ngừng tay, liếc nhìn quanh. Mặt nó bình thản, nhưng

hai mắt nó sáng lên vẻ điên rồ.

- Một đứa nói “Tớ thách cậu làm thế này” rồi đưa tay vào ngọn lửa, hoặc đâm đinh ghim vào chân. Đứa kia phải làm giống như thế. Nhớ không?

- Không.

Nhưng tôi biết chuyện gì sắp xảy ra. Tôi biết mình không ngừng lại được và sẽ làm điều ngu xuẩn, và tôi biết Steve gần như hoàn toàn mất tính người.

Steve thì thầm:

- Darren, tao thách mày làm như thế này.

Trước khi tôi kịp trả lời – trước khi bất cứ điều gì có thể xảy ra – nó nắm chặt đầu Shancus, vặn mạnh sang trái, rồi bẻ ngược sang phải. Cờ Shancus vang lên một tiếng “rắc”. Steve buông tay. Shancus đổ rầm xuống sàn. Steve đã giết nó.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Hành động bất ngờ tàn ác của Steve làm mọi người sửng sờ. Một lúc lâu, chúng tôi chỉ đứng nhìn Steve và cái xác vô hồn dưới chân nó. Trông nó cũng bàng hoàng như vừa hành động một cách không suy nghĩ.

- Đồ ti tiện!

Evra điên cuồng gào lên, xông vào vào hố chông. Nếu Harkat không kịp phản ứng, kéo anh ta sang một bên, thì Evra đã bị cọc nhọn xuyên khắp người và chết như con trai rồi.

Mặt tái nhợt, bà Alice chạy lại nhặt súng, lăm bầm:

- Không thể nào tin nổi...

Debbie quì gối, khóc nức nở. Dù là một người cứng rắn, chưa bao giờ cô phải chứng kiến cảnh này.

Harkat cố kèm giữ Evra, trong khi Evra mê sảng gào thét và vung nắm tay đầy vẩy dấm lên mặt harkat.

Ông Vancha sát bên hố chông, leo trèo qua những cọc nhọn, tìm cách lên sân khấu như một người bị ma ám.

R.V. và Gannen há hốc miệng, trừng trừng nhìn Steve.

Darius nín thở, mắt trợn trừng khiếp đảm.

Tôi vẫn đứng sau Darius, kề dao lên cổ nó. Trừ bà Evanna, tôi là người bình tĩnh nhất. Không vì không xúc động, mà vì tôi biết làm gì để trả thù. Tất cả giận hờn, căm ghét, thù oán sống dậy trong tôi, chiếm ngự tôi hoàn toàn. Tôi nhìn thế giới với con mắt khác hẳn. Cuộc đời này chỉ toàn xấu xa, tội lỗi. Để chiến thắng một quái vật xấu xa như Steve, tôi phải tự hạ mình

xuống ngang tầm với nó. Ông Crepsley đã cảnh giác tôi không được làm thế, nhưng ông đã làm. Ngay lúc này, giết nó, trả thù cho tất cả những người bị nó giết, là điều duy nhất tôi quan tâm.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, Gannen chợt tỉnh và thấy ông Vancha đang tiến gần. Vội nắm cánh tay Steve, Gannen kéo nó tới cửa thoát hiểm. R.V. run rẩy theo sau, nhưn lão ngừng lại ới mưa rồi mới lão đảo đi tiếp.

Bà Alice nổ súng. Nhưng giữa bà và mấy ma-cà-chóp quá nhiều cột gỗ.

Steve ngừng lại trước cửa đường hầm xuống sân khấu. Gannen cố kéo nó đi, nhưng nó gạt tay ông ta ra, quay lại nhìn tôi đầy thách thức.

- Làm đi. Chứng tỏ cho tao biết mày dám làm. Tao thách đó. Làm đi.

Trong khoảnh khắc đó, dường như tâm trí tôi và nó liên kết với nhau. Tôi hoàn toàn hiểu nó. Trong khi con quái vật lớn dần lên trong tôi, thì nhân tính trong Steve cũng trỗi dậy. Nó cần tôi để tương xứng với việc làm độc ác của nó. Nếu tôi giết Darius, nó có thể chứng minh sự tàn nhẫn của nó là đúng, và tiếp tục con đường của nó. Nhưng nếu tôi đáp ứng bằng một hành động tàn ác của chính mình, sự thật nó đã sa lầy vào tội lỗi đến thế nào sẽ được phơi bày. Rất có thể nó sẽ hoá điên. Lúc đó, vì lòng nhân từ, tôi... có quyền giết nó.

Trong lúc này, trong tôi không một chút từ tâm. Lửa hận thù ngùn ngụt trong đầu, thú giục tôi phải giết Darius. Dù đúng hay sai. Tôi phải trả thù cho cái chết của Shancus. Mạng đổi mạng. Bà Evanna không rời mắt khỏi tôi. Mặt bà không biểu lộ một chút thương xót, chỉ là vẻ mệt mỏi của một người đã chứng kiến quá nhiều tội ác của thế giới, và phải nhìn những tội ác đó lặp đi lặp lại quá nhiều lần.

Tôi bảo nó:

- Tao chấp nhận thách thức.

Dù biết đang phản bội lại tất cả niềm tin vào đạo đức của mình, tôi buông mình vào địa ngục u ám. Đây là bước khởi đầu vào địa ngục. Chiến thắng Steve, tôi sẽ trở thành Chúa tể Bóng Tối trong nhiều thế kỷ dài dằng dặc đầm máu.

Tôi bắt đầu cứa dao lên cổ Darius. Lần này Debbie không cố ngăn cản. Cô ấy cảm thấy địa ngục của tôi, và không đủ sức cứu tôi nữa. Nhưng tôi ngừng tay. Tôi muốn Steve phải thật sự cảm nhận nỗi đau đớn này.

Hạ thấp dao, tôi rạch áo nó, để lộ ra làn da ngực xanh xao. Dí mũi tao ngay tim thẳng bé, môi mím chặt, mắt không chớp, tôi trừng trừng nhìn Steve.

Con thú trong Steve đã soi thấy hình bóng nó trong tôi. Nó hài lòng, trút bỏ vẻ điên loạn, trở lại vẻ lạnh lùng tình toán. Nó mỉm cười.

Co tay lại sau, để có thể hết sức bình sinh đâm thật mạnh. Tôi muốn Darius chết ngay, vì có thể là một quái vật, nhưng tôi không hoàn toàn là một kẻ nhẫn tâm. Ít ra, là chưa.

Nhưng Steve bỗng lên tiếng:

- Darren, thận trọng. Mày không biết là sắp giết ai đâu.

Tôi biết là không nên ngập ngừng. Không để nó lái vào trò ma mãnh khác. Tốt nhất là bịt tai, hành động cấp kỳ.

Nhưng trong giọng nói của nó có một vẻ u uẩn kỳ lạ làm tôi phải lắng nghe. Giống như khi một người sắp tiết lộ một điều khủng khiếp, nhưng lại nói với giọng khôi hài. Cảm giác là điều đáng sợ, nhưng vẫn muốn nghe.

Steve tươi cười nói:

- Darius, nói cho Darren biết tên mẹ con là gì.

Darius ngẩn người, trở mắt nhìn cha nó. Steve quát:

- Darius! Hắn sắp đâm vào tim con. Nói đi. Tên mẹ con là gì.

- A...A... Annie.

Steve dịu giọng:

- Còn họ là gì?

Darius ngơ ngác nói:

- Shan. Annie Shan. Chỉ vậy, cha?

Trước khi biến vào đường hầm, Steve nháy mắt với tôi:

- Thấy chưa, Darren? Nếu mày giết Darius, mày không chỉ giết con tao, mà mày còn giết chính... cháu ruột mày.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>